

Louis Sachar
Bradley, az osztály réme

A mű eredeti címe: There's a Boy in the Girls' Bathroom

CAR LÁMÁK

Copyright © Louis Sachar, 1987 Minden jog fenntartva!

A fordítás az Alfréd A. Knopf Inc. 1997-es kiadása alapján készült

Hungárián translation © Animus Kiadó

Fordította: Tóth Tamás Boldizsár

ISBN 963 9307 17 3

Kiadta az Animus Kiadó 2001-ben

Felelős kiadó: Balázs István

Szerkesztette: Gábor Anikó

Borítóterv: Beleznai Kornél

Nyomdai előkészítés és tipográfia: Scriptor Bt. A nyomtatás és a kötés a debreceni nyomdászat több mint négy évszázados hagyományait őrző ALFÖLDI NYOMDA Rt. munkája.

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Bradley Chalkers a terem végében ült - a leghátsó sor legszélső padjában. Se mellette, se előtte nem ült senki. Bradley olyan volt, akár egy sziget.

Ha tehette volna, beköltözik a szekrénybe. Akkor - gondolta - magára zárhatná az ajtót, hogy ne kelljen Mrs Ebbelt hallgatnia. A tanárnő sem bánná, sőt... Inkább örülne neki. Az osztály szintúgy. Végso soron mindenki jobban járna, ha a szekrénybe költözne.

De sajnos nem fér be a padja.

- Gyerekek! - szólta Mrs Ebbel. Bemutatom nektek Jeff Fishkint. Jeff családja nemrég költözött ide Washingtonból, amely, mint tudjátok, országunk fővárosa.

Bradley felemelte a fejét, és ránézett a tanárnő mellett álldogáló új fiúra.

-Mesélj valamit magadról, Jeff! - kérte Mrs Ebbel.

Az új fiú a vállát vonogatta.

- Csak bátran, ne szégyelld magad! - biztatta mosolyogva Mrs Ebbel.

Jeff motyogott valamit, de Bradley egy szót se értett belőle.

- Gondolom, jártál a Fehér Házban - mondta Mrs Ebbel. - Arról például mesélhetnél. Biztos nagyon érdekelné az osztályt.

Az új fiú a fejét rázta.

- Nem voltam a Fehér Házban - motyogta. Mrs Ebbel elnézően mosolygott.

- Jól van, keresünk neked egy helyet - mondta, és körülnézett a teremben. - Hm, úgy látom, nincs sok választásod. Kénytelen leszel oda hátra ülni.

- Ne üljön Bradley mellé! - fakadt ki egy lány az első sorban.

- Ha elé ül, az még rosszabb - vélekedett a szomszédja. Mrs Ebbel elkomorodott.

- Sajnálom, Jeff, de csak ott van szabad hely. -Nekem mindegy, hol ülök... - dörögte Jeff.

- Senki nem ül szívesen... oda - mondta kelletlenül Mrs Ebbel.

- így van! - szólalt meg Bradley. - Senki nem akar mellém ülni!

Furcsa kifejezés jelent meg az arcán. Szája olyan szélesre húzódott, hogy nem lehetett eldönteni, vigyorog-e vagy vicsorog. Nagy szemeket meresztve bámulta az új fiút, miközben az leült mellé. Aztán Jeff bátortalan mosollyal ránézett, mire ő gyorsan elfordult. Mikor Mrs Ebbel belefogott a magyarázatba, Bradley papírt meg ceruzát vett elő, és firkálni kezdett. Ezzel a foglalatossággal töltötte jóformán az egész órát. Néha olyan vadul firkált, hogy kitört a ceruza hegye. Olyankor nevetett egyet, celluxszal hozzáragasztotta a grafitdarabkát valamelyik személgombóchoz, majd kihegyezte a ceruzát, és folytatta a fir-kálást.

A padján tucatszám heverték az összecelluxozott papír-galacsinokból, ceruzahegyekből, megrágott radírból és egyéb, azonosíthatatlan anyagokból álló gombócok.

Mrs Ebbel kijavított nyelvtandolgozatokat osztott ki.

- A legtöbb jól sikerült - dicsérte meg az osztályt -, és ennek nagyon örülök. Tizennégyen jelest kaptak, a többiek jót. Természetesen született egy elégtelen is, de hát...

Mrs Ebbel elhallgatott, és megvonta a vállát.

Bradley a magasba emelte dolgozatát, hogy mindenki lássa, és arcán ismét megjelent a torz vigyor.

Amíg Mrs Ebbel és az osztály megbeszélték a helyes válaszokat, Bradley ollóval apró négyzetekre szabdalta dolgozatát.

Kicsöngetés után felhúzta piros dzsekijét, és egymagában kiment az udvarra. -Bradley, várj! - kiáltott utána valaki. Bradley meglepetten fordult hátra. Jeff futott oda hozzá.

- Szia - köszönt az új fiú.

Bradley csodálkozva nézett rá. Jeff mosolygott.

- Nem bánom, hogy melletted kell ülnöm - mondta. -De tényleg.

Bradley nem tudta, mit feleljen erre.

- Egyébként voltam a Fehér Házban - árulta el Jef. - Ha akarod, mesélek róla.

Bradley elgondolkodott, majd így szólt:

- Adj egy dollárt, vagy leköplek!

2

Vannak gyerekek, akiken látszik, hogy jól tudnak köpni. Bradley Chalkers pontosan ilyen gyerek volt. Lerítt róla, hogy köpésben veszedelmesen jó.

O volt a legidősebb és legerősebb fiú Mrs Ebbel osztályában. Egy évvel öregebb volt a társainál, mivel a negyedik osztályt kétszer járta. Most ötödikes volt - először, de valószínűleg nem utoljára.

Jeff döbbenetesen nézett rá. Végül adott neki egy dollárt, és elszaladt.

Bradley elégedetten kuncogott. Aztán a szünet végéig csak állt, és nézte, hogyan játszik a többi gyerek.

Becsöngetéskor visszament a terembe. Mrs Ebbel nem szidta meg, s ezen nagyon elcsodálkozott. Arra számított, hogy Jeff beárulta őt a tanárnőnek, és vissza kell adnia a dollárt.

Hátrament a terem végébe, és elfoglalta helyét a leghátsó sor legészlső padjában. Nem mer árulkodni! - állapította meg magában. -

Tudja, hogy ha árulkodik, behúzik neki egyet! Erre a gondolatra jót nevetett.

Bradley ebédszünetben is végig egyedül volt.

Mikor ebéd után visszatért a terembe, Mrs Ebbel magához hívta.

- Nekem tetszik szólni? - kérdezte, és sötét pillantást küldött Jeff felé, aki már a helyén ült. - Nem csináltam semmit.

- Odaadtad édesanyádnak a levelemet? - kérdezte Mrs Ebbel.
- Mit? Milyen levelet? Nem is tetszett levelet küldeni neki. Mrs Ebbel lemondóan sóhajtott.
- De igen, Bradley, küldtem. Sőt, ez már a második levél volt, mivel az elsőről azt mondtad, ellopták.
- Ja, tényleg. Már réges-rég odaadtam neki. Mrs Ebbel gyanakodva Eirkészte Bradley arcát.
- Bradley, nagyon szeretném, ha édesanyád holnap bejönné.
Másnapra hirdették meg a szülői fogadónapot.
- Nem tud bejönni, mert beteg - jelentette ki Bradley.
- Nem adtad át neki a levelet, igaz?
- Ha nem tetszik elhinni, tessék felhívni az orvost.
- Új nevelőtanár érkezik az iskolába - folytatta Mrs Ebbel. - Nagyon fontos lenne, hogy édesanyád találkozzon vele.
- Már találkoztak! - vágta rá Bradley. - Együtt járnak kuglizni.
- Bradley, én jót akarok neked.
- Ha nem tetszik elhinni, tessék telefonálni a kuglipályára.
- Jól van, Bradley - zárta le a beszélgetést Mrs Ebbel. Bradley örült, hogy a dolog ennyiben maradt, és leült a helyére. Vetett egy pillantást Jeffre - csodálkozott, hogy az új fiú nem árulta be őt. Később, firkálás közben újra meg újra eszébe jutottak Jeff szavai. Bradley, várj! Szia. Nem bánom, hogy melletted kell ülnöm. De tényleg. Egyébként voltam a Fehér Házban. Ha akarod, mesélek róla.
Bradleyt meghökkentette ez a jóindulat.
A többi gyerek gonoszkodása egyszerűbb dolog volt. Az nem tudta izgatni. Utálta a társait, s mivel utálta őket, nem törődött vele, mit gondolnak róla.
Ezért mondta Jeffnek, hogy leköpi. Utálatosnak kellett lennie, hogy ne zavarja, ha majd Jeff is utálatos lesz vele.
Most azonban tanácstalan volt. Bradley, várj! Szia. Nem bánom, hogy melletted kell ülnöm. De tényleg... A szavak úgy pattogtak a fejében, mint megannyi pingponglabda.
Tanítás után Bradley Jeff nyomába szegődött.
- Hé, Jeff! Várj meg!
Jeff hátranézett, majd futásnak eredt. Bradley gyorsabb volt nála, s az iskolaépület sarkánál utolérte. -Nincs több pénzem - zihálta Jeff.
- Kapsz egy dollárt, ha leszel a barátom - mondta Bradley, és Jeff felé nyújtotta a bankót, amit korábban tőle kapott.
Jeff habozott, aztán elvette a pénzt. Bradley arcán megjelent a torz vigyor.
- Voltál már a Fehér Házban? - kérdezte.
- Öö... igen.

- Én is! - vágta rá Bradley, azzal sarkon fordult, és már szaladt is hazafelé.

3

Amint Bradley benyitott házuk ajtaján, elfintorodott. Halszag csapta meg az orrát.

- Korán hazaértél - szólta ki a konyhából az édesanyja. A természetes, vastag karú asszony ujjatlan, zöld ruhát viselt, és húsvágó bárdot tartott a kezében.

- Hazáig szaladtunk a barátaimmal - felelte Bradley.

A konyhapultra helyezett vágódeszkán egy akkora hal feküdt, mint Mrs Chalkers karja. Bradley végignézte, hogyan csapja le édesanyja a bárdal az állat fejét. Azután bement a szobájába, és becsukta maga mögött az ajtót.

- Hahó, fiúk-lányok! - rikkantotta. - Megjött Bradley! Ezt úgy mondta, mintha valaki más beszélne.

- Szia, Bradley! Szia, Bradley! - folytatta.

- Sziasztok! - köszönt vissza, ezúttal önmaga szerepében.

Szavait kis állatfiguráihoz intézte. A körülbelül húszdarabos gyűjteményben volt egy sárgarézt oroszlán, amit egyszer az iskolába menet talált egy kukában, egy elefántcsont számár, amit a szülei hoztak Mexikóból, két bagoly, amelyek egykor só- és borsszórók voltak, egy üveg egyszarvú, aminek letört a szarva, egy hamutartót díszítő spanielcsalád, egy mosómedve, egy róka, egy elefánt és egy kenguru. A többi figura annyira kopott és csorba volt, hogy már nem lehetett megállapítani róluk, milyen tájt mintáznak. Az állatok mind barátok voltak.

És mindannyian szerették Bradleyt.

- Hol van Nyafi? - érdeklődött Bradley. - És hol van Morgó?

- Nem tudom - felelte a róka.

- Mindig együtt kószálnak el - jegyezte meg a kenguru. Bradley az ágy fölé hajolt, benyúlt a párna alá, s előhúzta

Nyafi nyulat, meg Morgó medvét. Jól tudta, hogy a párna alatt vannak, hisz ő maga tette oda őket, mielőtt elindult az iskolába.

- Ti meg mit csináltatok ott? - vonta kérdőre a két állatot. Nyafi kuncogott. Kis piros nyúl volt; apró, kék szemeket ragasztó tartotta a fején, és a fél füle hiányzott.

- Semmit, Bradley - felelte. - Csak elmentem sétálni.

- Ööö, én pedig végén voltam - jelentette ki Morgó. A barna-fehér porcelánmedve a hátsó lábán állt, s mivel tátva volt a szája, mindenki láthatta míves fogsorát és piros nyelvét.

- Együtt bújtak el! - harsogta a mexikói számár. - Láttam őket csókolózni!

Nyafi megint kuncogott.

- Ejnye, ejnye, Nyafi! - pirított rá Bradley. - Micsoda dolog ez?

A nyúl azonban csak kuncogott.

Bradley elővett a zsebéből egy marék apró papírnégyzetet - nyelvtandolgozata maradványait.

- Tessék - szólt -, hoztam nektek ennivalót!
Azzal az ágyra szórta a papírdarabkákat, és odagyűjtötte az egész állatseregletet.
- Lassan egyetek! - intette az állatokat. - Jut bőven mindenkinek.
- Köszönjük, Bradley! - hálálkodott Nyafi. - Nagyon finom.
- Bizony, igazi csemege - bólogatott Morgó.
- Ne játsszatok az étellel! - szólt rá három kölykére a cocker spániel mama.
- Kérem a sőt! - mondta a borsszóró bagoly.
- Kérem a borsot! - mondta a sószóró bagoly.
- Éljen Bradley! - bögte az oroszlán. A többi állat kórusban kiáltotta:
- Éljen Bradley!
Nyafi befejezte az evést, és pár szökkenéssel félrevonult.
- Dú-di-dú di-dú - dúdolta, majd így szólt: - Megyek, úszom egyet a kerti tóban.
A kerti tó egy halványpiros folt volt - azt a helyet jelezte az ágytakarón, amit egyszer Bradley leöntött grapefrüidével.
Nyafi fejest ugrott a tóba, majd egyszer csak kiabálni kezdett:
- Segítség! Begörcsölt a lábam!
- Így jár, aki tele hassal megy fürödni - csóválta a fejét Bradley.
- Segítség! Megfulladok! Morgó felkapta a fejét.
- Ez Nyafi! - dörmögte riadtan. - A tóban van, és segítségért kiált!
Azzal már szaladt is a tó felé. -Tarts ki, Nyafi! Mindjárt...
Ekkor kitarult az ajtó, és becsörtetett a szobába Claudia, Bradley négy évvel idősebb nővére.
- Tűnj el innen! - förmedt rá Bradley. - Különben behúzik neked egyet!
- Nicsak, öcsi, mit csinálsz? - vágott vissza csúfolódva Claudia. - Csak nem beszélgetsz a kis állataiddal?
Azzal nagyot nevetett, kivillantva fogszabályozóját.
Claudia tehetett róla, hogy Nyafinak hiányzott a fél füle. Egyszer véletlenül rátaposott a nyúlra, s aztán még neki állt feljebb, ő szidta össze Bradleyt, hogy miért hagyja szanaszét heverni az állatait. Bradley elmagyarázhatta volna, hogy Nyafi nem szanaszét hevert, hanem eltévedt a sivatagban, de inkább csak ennyit mondott: „Kit érdekel az a vacak kis piros nyúl?”
- Anya hív - mondta Claudia. - Ő küldött, hogy szóljak neked.
-Mit akar?
- Beszélni veled. Mondd meg az állataidnak, hogy ne féljenek, mindjárt visszajössz.
- Nem beszélgettem velük - morogta Bradley. - Akkor mit csináltál?
- Rendet. Ábécésorrendbe raktam őket. Iskolai feladat. Ha nem hiszed, hívd fel a tanárnőt.

Claudia csak nevetett. Bár mindig cikizte Bradleyt az állatai miatt, nagyon furdalta a lelkiismeret, miután rálépett a piros nyúlra. Tudta, hogy a kisnyúl Bradley kedvence. Morgó medvét kárpótlásul ajándékozta az öccsének. „Mit csináljak egy medvével?” - ezekkel a szavakkal fogadta Bradley Morgót.

Bradley kiment a konyhába. Édesanyja időközben felszeletelte a halat, hagymakarikákat rakott a szeletekre, és sütni kezdte a tűzhelyen.

- Hívtál? - kérdezte Bradley

- Igen - felelte Mrs Chalkers. - Hogy megy az iskola?

- Nagyon jól! Képzeld, ma megválasztottak osztályelnöknek.

-Jók a jegyeid?

- Igen. Épp ma osztotta ki Mrs Ebbel a nyelvtandolgozatot. Erre is jelest kaptam. Csillagosat!

-Mutasd azt a dolgozatot!

- Nincs itt. Mrs Ebbel kitűzte a falra, a többi jeles dolgozatom mellé.

-Mrs Ebbel az előbb telefonált. Bradley megdermedt.

- Miért nem szóltál, hogy holnap lesz a szülői fogadónap? - kérdezte Mrs Chalkers.

- Nem szóltam? - kérdezett vissza nagy ártatlanul Bradley.

- Nem, nem emlékszem rá.

- De, szóltam - bizonygatta Bradley. - Te meg azt mondtad, nem tudsz elmenni. Biztos elfelejtetted.

-Mrs Ebbel azt mondta, feltétlenül menjek be.

- Muszáj ezt mondania - válaszolta Bradley. - Minél több szülő megy be, annál több pénzt kap.

- Mindenesetre én megígértem neki, hogy tizenegyre bemegyek.

Bradley elhűlve bámult az anyjára.

- Nem mehetsz be! - kiáltotta, és toporzékolni kezdett. -Ez nem igazság!

-Hogyhogy nem...

- Ez nem igazság! Nem igazság!

Bradley berohant a szobájába, és becsapta maga mögött az ajtót.

Pár másodperc múlva már kopogtatott is az édesanyja. -Miről beszélsz? Mi nem igazság?

- Nem igazság! - kiabálta Bradley. - Megígérted!

- Mit ígértem meg? Halljuk, Bradley! Mit ígértem meg?

Bradley egyelőre nem válaszolt. Előbb ki kellett találnia, mi nem igazság, és mit ígért neki az édesanyja.

Ki se mozdult a szobájából, amíg Claudia be nem szólt neki, hogy menjen vacsorázni. Akkor követte nővérét az étkezőbe, ahol anyjuk és apjuk már várt rájuk.

-Mostatok kezét? - kérdezte Mr Chalkers.
- Igen - füllentette a két testvér.
Bradley apja a rendőrségen dolgozott. Négy évvel korábban lábon lőtte őt egy rabló, akit üldözött. Azóta csak bottal tudott járni. Irodai munkára osztották be, de azt nem szerette, így sokszor még otthon is bosszús, ingerlékeny volt.
A rabló, aki rálőtt, azóta sem került rendőrkézre.
- Utálom a halat - szölt Bradley, miután lehuppant a székre.
- Én is - mondta Claudia. - Beleragad a fogszabályozómba, és utána hetekig érzem az ízét.
- Hányingert kapok a kelbimbótól - folytatta Bradley.
- Olyan szaga van, mint a szemétkukának - tódította Claudia.
- Elég a fanyalgásból! - szölt rájuk az apjuk. - Azt eszitek, amit elétek raknak.
Bradley egyik kezével befogta az orrát, a másikkal megfogott egy kelbimbót, és egészben a szájába dugta.
- Mi ez a sületlenség anyádról meg arról az állítólagos ígéretről? - vont a kérdőre fiát Mr Chalkers.
Bradley most már készen állt a válasszal.
- Anya megígérte, hogy holnap elvisz az állatkertbe, most meg azt mondja, nem visz el.
- Micsoda!? - hűledezett az anyja. - Soha egy szóval se mondtam ilyet.
- De igenis mondtál! - makacsodott Bradley. - Holnap nincs iskola, és azt mondta, elvisz az állatkertbe!
- Nem is tudtam, hogy nincs iskola - tárta szét a karját Mrs Chalkers -, amíg a tanárnő fel nem hívott ma délután!
- Megígérted! - felelt Bradley.
- Jól van - bólintott az apja. - Janet, hánykor találkozol holnap a tanárnővel?
- Tizenegykor.
- Helyes. Akkor bemész az iskolába, és ebéd után még mindig elviheted Bradleyt az állatkertbe.
- De hát nem ígértem meg neki, hogy elmegyünk az állatkertbe!
- De igen! - nyafogta Bradley. - És délelőtt kell mennünk! Tizenegykor az állatkertben kell lennünk!
Claudia kuncogni kezdett.
- Mért kell pont tizenegykor ott lennetek? - kérdezte gúnyosan.
Bradley gyűlölködő pillantást vetett nővéreire, de a választ már az apjához intézte. - Akkor etetik az oroszlánokat. Claudia most már hangosan nevetett.
- Anyu azt ígérte - erősködött Bradley -, hogy tizenegykor megnézhetem, hogyan etetik az oroszlánokat.
Mrs Chalkers döbbenten meredt rá.
- De hisz nem is tudom, mikor etetik az oroszlánokat! -Tizenegykor! - dörmögte Bradley.
-Ne hazudj anyádnak! - szölt rá szigorúan az apja.

- De tényleg - bizonygatta Bradley. - Tényleg tizenegykor etetik az oroszlánokat.

-Nem tűröm, hogy itthon hazudozz!

- Nem hazudok! - felelt Bradley. - Ha nem hiszed, hívd fel az állatkertet!

-Ne hazudj se anyádnak, se nekem!

- Hívd fel az állatkertet!

- Édesanyád azt mondja, nem ígérte meg neked, hogy elvisz az állatkertbe.

- Hazudik! - vágta rá Bradley, de nyomban érezte, hogy ezzel túllőtt a célon.

Az apja elvörösödött a méregtől.

- Hogy mersz ilyet mondani! Takarodj a szobádba!

- Hívd fel az állatkertet! - kérlelte a pját Bradley.

- Talán tényleg mondtam neki, hogy elmegyünk az állatkertbe... - szólt békítően Mrs Chalkers.

-Na látod! - bátorodott fel Bradley.

- Ha így folytatod, fiam - csóválta a fejét Mr Chalkers -, ha így folytatod, bűnöző lesz belőled. A börtönben akarsz leélni az életedet? Odabent az őrök nap mint nap találko-

zom ilyen emberekkel, mint te. Ha így folytatod, oda jutsz, ahova ők. Bradley dühösen nézett az apjára.

- Nem minden bűnöző kerül börtönbe! - csattant fel. - Azt se kapták el, aki rád lőtt!

-Azt mondtam, indulj a szobádba! Bradley felállt az asztaltól.

- Úgyse akartam megenni ezt a moslékot - vetette oda, azzal kirohant az étkezőből, végigcsörtetett a hallon, és bement a szobájába.

Az ajtót előbb becsapta, aztán kinyitotta.

- Hívd fel az állatkertet! - kiáltott vissza még utoljára, majd újra becsapta az ajtót.

Azután ledobta magát az ágyra, és zokogni kezdett.

- Ne sírj, Bradley! - csitította Nyafi. - Nem lesz semmi baj.

- Majd csak kitalálsz valamit, Bradley - biztatta Morgó. -Hisz mindig olyan jó ötleteid vannak. Te vagy a legokosabb gyerek a világon.

r

Bradley a bejárati ajtóban állt, és torkaszakadtából üvöltött az anyja után:

-Mrs Ebbel mindig hazudik! Nehogy elhidd neki, amit mond!

Mrs Chalkers sóhajtott egy nagyot, kocsiba ült, és elhajtott az iskola felé. Nem csak Bradleyt, őt is aggasztotta a küszöbön álló találkozás Mrs Ebbellel. Szerette volna elhinni, amit Bradley állított: hogy a fia csupa jeles dolgozatot ír, hogy megválasztották osztályelnöknek... Próbálta abba a hitbe ringatni magát, hogy mindez igaz, de hiába. Ismerte a fiát, és azt is tudta, hogy Mrs Ebbel nem telefonált volna, ha tényleg olyan rózsás lenne a helyzet, ahogy Bradley lefestette. Mégsem volt képes feladni a reményt.

Mikor benyitott, fia osztályát üresen találta.

- Jó napot! - köszönt be tétován, és körülnézett.

A falra akasztott hirdetőtáblát jelesre osztályozott dolgozatok borították. Mrs Chalkers figyelmesen szemügyre vett minden egyes papírlapot, s közben némán fohászkodott, hogy legalább egyet találjon, amelyiken Bradley neve áll. De nem talált.

Az osztálynévsort a terem egyik hátsó sarkában függesztették ki. A nevek mellett arany csillagok sorakoztak. Abban a sorban, ahol Bradley Chalkers neve állt, egyetlen csillag se volt.

-Mrs Chalkers?

Bradley anyja összerézett, és megfordult. Mrs Ebbel állt előtte.

- Rám ijesztett - szólt zavart mosollyal. A tanárnő nem mosolygott.

Mrs Chalkers a tanári asztal mellé húzott egy széket, és szótlanul végighallgatta Mrs Ebbel beszámolóját Bradleyről. Nem hallott semmi olyat, amit ne tudott volna már. Mégis fájt neki minden szó.

- A lelke mélyén nagyon jó gyerek... - próbálta védeni Bradleyt.

- Biztos, hogy rengeteg jó tulajdonsága van - bólintott Mrs Ebbel. - De az osztályomba huszonnyolc gyerek jár, nem foglalkozhatok állandóan Bradleyvel. El kell döntenie, hogy részt akar-e venni az osztály munkájában. Ha nem akar, akkor nem itt van a helye. így a többiek is hátráltatja.

- Most mondja meg, mit csináljak... ? - sóhajtott Mrs Chalkers.

- Az iskola felvett egy nevelőtanárt - folytatta Mrs Ebbel. - Szeretném, ha engedélyezné, hogy Bradley hetente egyszer felkereshesse őt.

- Bármibe beleegyezek, ami segít a fiamon.

- Nem akarom áztatni, biztosat nem ígérhetek - csóválta a fejét Mrs Ebbel. - Bradley súlyos viselkedési zavarokkal küszködik. Ha belátható időn belül nem áll be javulás, sajnos fájdalmasabb intézkedésekre lesz szükség.

-A lelke mélyén nagyon jó gyerek... - ismételte megtörtén Mrs Chalkers.

- Jöjjön, ismerkedjen meg a tanárnővel.

Felálltak, és Mrs Ebbel a nevelőtanár szobájához kísérte Bradley édesanyját. Az ajtó nyitva volt, de odabent nem volt senki.

Mrs Chalkers belépett a szobába. Az dugig volt kartondobozokkal; némelyik az oldalán feküdt, tartalma kiborult a padlóra. A szoba közepén álló kerek asztal és a hozzá tartozó székek ki se látszottak az iratok, dobozok, társasjátékok és könyvek tömkelege alól. Mrs Chalkers és Mrs Ebbel nemhogy leülni nem tudtak, de egy talpalatnyi üres helyet is csak nagy nehezen találtak.

- Most költözik be - sietett a magyarázattal Mrs Ebbel. - Holnap már rend lesz a szobában.

Mrs Chalkers megvonta a vállát. Kivett az asztalon álló kartondobozból egy delfin alakú kesztyűbábot, és szórakozottan felhúzta.

Egyszerre hangos nyögés hallatszott, és egy fiatal nő lépett be az ajtón. Ledobott egy újabb dobozt, az felborult, s vagy száz színes ceruza gurult ki belőle.

- Ó, üdvözlöm! - köszönt, mikor megpillantotta Mrs Chalkerst.

A nevelőtanár jóval fiatalabb volt, mint Bradley anyja vagy Mrs Ebbel. Farmernadrágot és piros, rövid ujjú pólót viselt. Ez utóbbin kék betűkkel a „ROCK 'N' ROLL" felirat állt. Világosbarna, szinte szőke haja volt, és tiszta tekintetű, égszínkék szeme.

- Carla Davis vagyok - mutatkozott be, és a kezét nyújtotta.

Bradley anyja egy percig dermedten meredt a fiatal nőre. Aztán gépiesen felemelte a kezét, de ekkor észrevette, hogy még mindig rajta van a kesztyűbáb. Gyorsan lehúzta, és visszatette az asztalon álló dobozba.

A nevelőtanárnő elmosolyodott.

- Mrs Chalkersnek alá kellene írnia az engedélyező nyilatkozatot - szólt Mrs Ebbel -, hogy a kolléganő minél előbb elkezdhesen foglalkozni a fiával.

Miss Davis tanácstalanul körülnézett a szobában.

- Valahol itt kell lennie - motyogta, és elkezdett kutatni a dobozok mélyén.

- Ha gondolja, visszajövök később - ajánlotta fel Mrs Chalkers.

- Megvan!

A nevelőtanárnő felmutatta a kötegni nyilatkozatot, majd félretolt egy dobozt, hogy helyet csináljon az asztalon, és letett Bradley anyja elé egy formanyomtatványt.

Mrs Chalkers még egyszer körülhordozta tekintetét a csatatérre emlékeztető szobában, majd a rock 'n' roll pólós nevelőtanárnőre nézett. Végül megvonta a vállát, és aláírta a nyilatkozatot.

Miss Davis átvette tőle a papírt.

-Nahát! Ön Bradley Chalkers édesanyja!

Mrs Chalkers bólintott.

-El se tudja képzelni, hány rémtörténetet hallottam Bradley Chalkersről - folytatta a fiatal nő. - Alig három órája vagyok itt, de esküszöm, már az iskola összes tanára megkeresett, hogy óva intsen tőle.

-A lelke mélyén nagyon... - kezdte Mrs Chalkers.

- Alig várom, hogy megismerjem - vágott a szavába Miss Davis. - Fantasztikus kisfiú lehet!

5

Vacsoránál Mr Chalkers megkérdezte a feleségét, hogyan zajlott a találkozása Mrs Ebbellel. Bradley leszegte a fejét, és a krumplijára meredt.

- Jól... - felelte az édesanyja. - Elégedettek Bradleyvel.

- Remek - bólintott az apja. - Ezt örömmel hallom. Ezt Bradley is örömmel hallotta.

Vacsora után Mrs Chalkers bement a fia szobájába.

- Találkoztam Miss Davisszel, az új nevelőtanárral. Ő segíteni próbál a nehéz helyzetben lévő gyerekeken. Holnaptól járni fogsz hozzá.

- Nem! - felelte Bradley. - Nekem erre nincs szükségem!

- Nagyon kérlek, Bradley, ne légy ilyen konok. Segíteni fog rajtad, ha hagyod.

- Nekem nem kell segítség. Azt mondtad, az iskolában elégedettek velem.

- Jobban örültél volna, ha elmondom apádnak az igazat? Azt akarod, hogy katonai iskolába küldjön? Lehet, hogy az kéne neked. Nem tudom, kisfiam... Lehet, hogy tényleg ott lenne a helyed.

- Azt mondtad, elégedettek velem az iskolában. Hallotam.

- Kérlek, Bradley, engedd, hogy Miss Davis megpróbáljon segíteni neked. Szépen kérlek!

- Miért nem vittél el az állatkertbe!?

Másnap reggel szemerélt az eső. Bradley piros gumicsizmában és sárga esőkabátban indult el az iskolába. Útközben minden egyes tócsába belelépett, és taposva fröcskölte szét a vizet.

Mikor meglátta Jeffet, aki az iskolaépület eresze alatt állt, megtorpant. Jobb lába mintha beleragadt volna egy tócsa közepébe, úgy bámult egyetlen barátjára.

Aztán nagy levegőt vett, és lassan elindult Jeff felé. Szeretnie kell engem, győzködte magát. Kapott tőlem egy dollárt.

- Szia, Bradley! - köszönt Jeff. Bradley hallgatott.

- Ha akarod, néha segíthetek neked megírni a leckét - ajánlotta fel Jeff, szerényen vonogatva a vállát. - Persze még csak most jöttem, de elég jó tanuló vagyok, és a régi iskolámban ugyanezt az anyagot vettük.

Bradley úgy nézett a fiúra, mintha marslakót látna.

- Nekem nem kell segítség - felelte szinte undorodva. - Én vagyok a legokosabb az osztályban. Ezt bárki megmondhatja.

Azzal elindultak a tanterjük felé. Egymás mellett mentek - de nem igazán együtt.

6

Jeff Fishkin teljesen eltévedt. Megszeppenve szorongatta a kilépőt, és tanácstalanul tekintgetett körbe a hosszú, üres folyosón. Az iskola hatalmas labirintusnak tűnt számára.

Az új nevelőtanárnőhöz indult, akiről, úgy mondták, segít majd neki „alkalmazkodni az új környezethez”. De most aztán nyakig ült a pácban: fogalma sem volt, merre keresse a nevelőtanárnő szobáját, és a saját osztálytermébe se talált volna már vissza.

A folyosó padlója csúszós volt. A szünetben eleredt az eső, és a gyerekek behordták a vizet meg a sarat az épületbe.

Az egyik ajtón ekkor egy papírköteget cipelő tanárnő lépett ki. Jeff odasietett hozzá.

- Meg tetszik tudni mondani, hol van a nevelőtanárnő szobája? - kérdezte remegő hangon.

A tanárnő először is ellenőrizte Jeff kilépőjét. Azután így szólt:

- A nevelőtanárnő szobája... Várj csak. Menj el a folyosó végéig, ott fordulj jobbra, és balra a harmadik ajtó lesz az.

- Köszönöm szépen - bólintott Jeff, és már indult volna.
- Nem, várj! - kapott észbe a tanárnő. - Rosszul mondtam, az új nevelőtanárnő szobája a másik szárnyban van. Menj vissza arra, amerről jöttél, aztán a folyosó végén fordulj balra, és jobb oldalt a második ajtón kopogtass.
- Köszönöm - felelte Jeff.
Végigment a folyosón, ott jobbra fordult, és benyitott a bal oldali második ajtón.
Odabent egy vörös hajú, szeplős lány épp kezet mosott a csapnál. Mikor meglátta Jeffet, a döbbenettől tátva maradt a szája.
- Te mit keresel itt? - kérdezte.
- Tessék? - hebegte Jeff.
- Menj ki innen! - csattant fel a lány. - Ez a lányvécé! Jeff megdermedt. Aztán az arca elé kapta a kezét, és kirohant az ajtón.
- FIÚ VAN A LÁNY VÉCÉBEN! - kiabált utána a lány.
Jeff rohanni kezdett a folyosón, azonban pár lépés után megcsúszott. Vadul kalimpált karjával, hogy visszanyerje egyensúlyát, de hiába - elterült a kőpadlón.
- Jaj, ne, ne, ne, ne, ne, ne! - nyöszörögte. - Ez borzasztó! Miért nem néztem meg a feliratot az ajtón? Ez életem legszörnyűbb napja!
Ekkor rádöbbsent, hogy már nincs a kezében a kilépő. Feltápáskodott, és rémülten körülnézett.
- Te jó ég, az nem lehet, hogy a lányvécében hagytam el!
Közeledő léptekeket hallott, elrohant hát az ellenkező irányba. Miután befordult a sarkon, talált egy nyitott ajtót, ami egy raktárszerű helyiségbe nyílt. A helyiség tele volt dobozokkal.
Jeff egy ugrással odabent termett, és becsukta az ajtót maga mögött.
- Szervusz.
Jeff megpördült a tengelye körül.
Egy nőt pillantott meg, aki épp lefelé mászott egy sárga létráról.
- Te vagy Jeff, igaz? - szólta a nő. - Én Carla Davis vagyok.
Miss Davis odalépett Jeffhez, és mosolyogva kezet nyújtott neki.
- Örülök, hogy megismerhetlek. Már azt hittem, eltévedtél.
7
Jeff leült a kerek asztalhoz. A nevelőtanárnő az asztal túloldalán foglalt helyet.
- Na, hogy tetszik a Red Hill School? - kérdezte Miss Davis.
Jeff maga elé meredt. Fiú van a lányvécében! A mondat úgy visszhangzott a fejében, mintha egy végtelenített kazettán játszanák le.
- Nem csodálnám, ha félelmetes helynek találnád - jegyezte meg a nevelőtanárnő.
Jeff nem felelt, így Miss Davis folytatta:

- ...mert szerintem félelmetes. Olyan hatalmas ez az épület! Valahányszor elindulok valahova, mindig eltévedek.
 Jeff tétován elmosolyodott.

- Nincs könnyű dolgom, mivel új vagyok itt - fűzte tovább a szót a nevelőtanárnő. - Ez a második napom az iskolában. A tanárkollégáim mind furán néznek rám. Nehezen találok köztük olyat, akivel összebarátkozhatnék, mert nekik már megvannak a barátaik.

- Ezt ismerem - bólogatott Jeff, s egyszercsak a kilépő bi-léta is az ujjai közé tévedt, ahogy zavartan kotorászott a zsebében.

- Talán tudsz nekem segíteni - mondta a nevelőtanárnő.

- Én? - csodálkozott Jeff. - Én segítek a tanárnőnek? De hiszen nekem is segítség kell!

- Akkor megpróbálhatnánk segíteni egymásnak. Van kedved hozzá?

- Hogyan?

- Mi vagyunk a két új gyerek az iskolában - magyarázta Miss Davis. - Elmondhatjuk egymásnak a tapasztalatainkat, és tanulhatunk egymástól.

Jeff most már bátrabban mosolygott.

- Rendben, Miss Davis.

- Jeff - rázta a fejét a nevelőtanárnő -, ha barátok leszünk, akkor tegeződnünk kell. Carlának szólíts, ne Miss Davisnek.

Jeff elnevette magát.

- Ilyen vicces a nevem?

- Nem, dehogy! Csak még soha nem tegezhettem egy tanárnőt.

- De mi barátok vagyunk. Barátok között pedig elég furcsa, ha Miss Davisnek és Mr Fishkinnek szólítják egymást.

- Hát igen - nevetett Jeff, aztán elkomorodott. - Az osztálytársaim Kis Finn-nek csúfolnak.

- Összebarátkoztál már valakivel? - kérdezte Carla.

- Egy kicsit az egyik fiúval - felelte Jeff-, de nem szeretem őt.

- Hogyan lehettek barátok, ha nem szereted?

- Őt senki nem szereti. Mindenki úgy tesz, mintha az a fiú ott se lenne. Először megsajnáltam, mert senki nem akart mellé ülni. Mrs Ebbel ki is mondta az egész osztály előtt, hogy senki nem ül szívesen oda.

- Biztos rosszul esett annak a fiúnak - jegyezte meg Carla.

- Csak nevetett rajta.

- Lehet, hogy az arca nevetett, de gondolod, hogy a szíve is?

- Nem tudom. Biztos nem. Szerintem ezért is akartam összebarátkozni vele. Megmondtam neki, hogy én szívesen ülök mellé. De erre azt felelte: Adj egy dollárt vagy leköplek.

- És erre te mit csináltál?

- Adtam neki egy dollárt. Nem akartam, hogy leköpjön. De aztán meg utánam szaladt, és azt mondta: Kapsz egy dollárt, ha leszel a barátom. És tényleg adott egy dollárt. A saját dolláromat adta vissza! Szóval végül is nem kaptam semmit, mégis barátkoznom kell vele.

- Szerinted mi a barátság? - kérdezte Carla.

- Nem tudom. Vagyis tudom, de nem tudom elmondani.

- Szerinted a barátság olyasmi, amit pénzért lehet adni-venni? Elmész a boltba, és veszel egy liter tejet, tíz tojást meg egy barátot?

- Áááá - nevetett Jeff-, dehogyis... Akkor ez azt jelenti, hogy nem kéne barátkoznom vele?

- A te dolgod, hogy mit csinálsz. De te is érzed, milyen bizarr ez az egész.

- Azt se tudom, akar-e Bradley a barátom lenni - folytatta Jeff. - Ma a szünetben végig együtt voltunk, de nem csinál-tunk semmit.

Ugy viselkedett, mintha ott se lennék. Aztán amikor eleredt az eső, elkezdte lökdöszni a kisebbeket, hogy elessenek a sárban.

-Tudtál beszélni neki fontos dolgokról? - kérdezte Carla. -Úgy lehet a legjobban barátságot építeni, ha nyíltan megmondjuk a másíknak, mit gondolunk, mit érzünk. Ahogy most mi ketten csináljuk. Őszinték vagyunk egymáshoz, ezért barátok vagyunk.

-De Bradley más, mint a tanárnő... mint te meg én.

- Szerintem ha őszinte lennél Bradleyvel, ő is őszinte lenne veled. Ha figyelmes és barátságos leszel vele, ő is az lesz veled. Ugy megy ez, mint ahogy azzal a dollárral történt. Amennyit adsz, annyit kapsz vissza.

Jeff mosolygott.

- Bradley is eljön hozzád? - kérdezte.

- Igen, még ma.

- Mit gondolsz, tudsz segíteni 'neki? -Nem tudom.

- Remélem igen. Szerintem neki sokkal inkább kell a segítség, mint nekem. Ugye, nem a dod tovább neki, amit róla mondtam?

- Nem. Ez számomra a legfontosabb szabály. Soha nem adom tovább azt, amit a kerek asztal mellett mesélnek nekem.

- Soha?

Carla a fejét rázta. -A tanároknak se mondd el? Carla újra megrázta a fejét. -Az igazgatónak se?

- Nem.

- Az jó - bólintott Jeff, aztán vett egy nagy levegőt. - Akkor elmondom. - Itt elfintorodott. - Amikor idefelé jöttem, eltévedtem egy kicsit, és... hát... véletlenül benyitottam a lányvécébe!

Szégyenében eltakarta tenyerével az arcát.

8

Mrs Ebbel földrajzórát tartott. Minden tanuló padján ott feküdt az Egyesült Államok térképe.

Bradley példánya egészen máshogy festett, mint a többieké. Azon Kalifornia Wisconsin állam fölött helyezkedett el, és Florida Texas nyúlványa volt. Bradley fogta az ollót, és szépen körbenyírta Tennessee-t. Kívágásban nagyon jó volt - az olló éle egyszer se hagyta el a fekete vonalat.

E foglalatosság közben azon tűnődött, vajon milyen megpróbáltatásokat áll ki Jeff a nevelőtanárnőnél. Úgy képzelte, hogy az a nő mindenféle borzalmas dolgot művel vele. A szünetben akarta is figyelmeztetni Jeffet, hogy ne menjen oda.

Hozzácelluxozta Tennessee-t Washington államhoz. A celluxozás már nem ment neki olyan jól. A szalag folyton visszahajtott, és összeragadt.

Mikor Jeff belépett a terembe, Bradley felpillantott, és tekintetével követte a fiút. Jeff először is a tanári asztal mögé lépett, és visszaakasztotta a kilépőt a kampóra. Mikor azonban elindult a hátsó padosor felé, Bradley elfordította a fejét.

Kicsöngetés után Bradley eltette a padba a térképet, s mivel ebédszünet volt, elővette a szendvicses zacskóját. Az esős idő miatt a tanulók nem mehetek ki a szabadba, a nagyteremben kellett ebédelniük. Bradley és Jeff együtt mentek oda - jobban mondva együtt, is meg nem is. Ő velem jön, gondolta Bradley, de én nem megyek vele.

Az auditóriumban hosszú asztalok és padok sorakoztak. Zsivaj és fülledt meleg töltötte be a tágas helyiséget.

- Hova akarsz ülni? - kérdezte Jeff.

Bradley nem felelt. Helyette lábujjhegyre állt, és a nyakát nyújtogatva körülnézett. Úgy tett, mintha az igazi barátait keresné.

Jeff erre otthagytá, és leült az egyik asztal mellé a padra. Bradley követte, és megállt a pad mögött.

- Ez jó hely, ide ülök - jelentette ki fennhangon, de szándékosan nem Jeffhez intézte szavait. Aztán átlépett a padon, és leült Jeff mellé.

- Szia - köszönt Jeff. Bradley csak most nézett rá. - Nahát, te is itt ülsz? Mindketten elővették ebédjüket.

- Te mit eszel? - kérdezte Jeff.

- Bogyoróvajazs zenvidzsed - felelte Bradley mogyoródarabkákat és kenyérmorzskákat köpködve. - Ézs de?

- Tonhalsalátást. Bradley lenyelte a falatot.

- Utálom a tonhalsalátát.

- Anyukám nagyon jól csinálja - bólogatott Jeff. - Almát is tesz bele.

- Utálom az almát - felelte Bradley. Kiszívta az utolsó korty tejet is a dobozból, s aztán még sokáig szürcsölt a szívószállal.

Két asztallal odébb három lány ült: Melinda Birch, Lori Westin és Colleen Verigold. Valami mulatságos dologról beszélgettek, ami aznap délelőtt történt Colleennal.

Colleen, aki vörös hajú és szeplős volt, most a szája elé kapta a kezét.

- Ott van! - suttogetta. - Ő volt az! -Melyik? - meresztgette a szemét Lori.

-Ne nézz oda! Ott ül Bradley Chalkers mellett! -Bradley Chalkers - fintorgott Lori. - Mindjárt elhányom magam! -Ne nézz oda! - ismételte Colleen.

Bradley abbahagyta a szürcsölést. -Mit csinált veled a nevelőtanárnő? - kérdezte. Jeff megvonta a vállát.

- Semmit.

-Ordibált veled? Ronda és goromba volt?

- Nem. Tök kedves volt. Te is szeretni fogod.

-Én? Én nem ülök be hozzá. Nem csináltam semmi rosszat.

- Ő nem azért van, hogy megbüntessen, hanem hogy segítsen megoldani a gondjaidat - magyarázta Jeff.

- Nekem nincsenek gondjaim! - jelentette ki Bradley, és jóízűen beleharapott egy piros almába.

- Nem azt mondtad, hogy nem szereted az almát? - csodálkozott Jeff.

Bradley visszadugta az almát a zacskóba.

- Ez nem alma, hanem banán - felelte.

Jeff arca hirtelen változtatni kezdte a színét. Előbb falfehér lett, aztán égőpiros.

- Szerintem meglátott téged - szólt Melinda. Lori nevetett.

Colleen elpirult.

- Gyertek, beszéljünk vele - indítványozta Lori, és felállt. Alacsony, sovány lány volt; fekete haja hosszú, egyenes szálakban hullott a vállára.

Melinda is felállt az asztaltól. Ő majdnem kétszer akkorára nőtt, mint Lori, és rövid, barna haja volt. -Ne! - rémüldözött Colleen. - Ne menjetek oda!

- Mi bajod ? - ráncolta a homlokát Bradley.

- Őö, semmi - felelte Jeff, és gyorsan témát váltott. - Miről maradtam le az órán?

- Semmiről. Mrs Ebbel mindenkinek adott egy térképet. -Azt én is kaptam.

- Nehogy elveszítsd! Mrs Ebbel be fogja szedni. Két viháncoló lány állt meg a hátuk mögött. Jeff és Bradley megfordultak.

- Colleen aranyos fiúnak tart - szólt Lori. Jeff elvörösödött.

- Kicsoda? - kérdezte. A lányok nevettek.

- Hogy hívnak? - kérdezte Melinda. Jeff megint elpirult.

- Colleen mondta, hogy kérdezzük meg - sietett hozzátenni Lori, és a lányok megint nevetni kezdtek.

- Nincs neve! - fortyant fel Bradley. Utálta Lórit a nagy szája és az állandó vihogása miatt. Sokszor az iskola másik végéből is meghallotta Lori nevetését.

- Pfúj, Bradley Chalkers! - fanyalgott Lori, és befogta az orrát.

- Lepcses Lori! - vágott vissza Bradley.

-Nem hozzád beszélünk, Bradley - mondta Melinda.

- Tűnj el innen, vagy behúszok neked egyet! - fenyegetőzött Bradley.

- Úgyse mersz megütöni egy lányt! - legyintett Melinda. Bradley felemelte az öklét.

-Majd meglátod!

Melinda és Lori hátrálni kezdtek.

- Csak a nevét akartuk megtudni - vetette oda sértődötten Melinda.

-Meg azt, hogy mit csinált a lányvécében! - sipította Lori.

A két lány viháncolva visszazaladt Colleenhez. Bradley lassan Jeff felé fordult. A fiú az asztalra borult, és karja alá temette a fejét.

-Te bementél a lányvécébe? - kérdezte őszinte ámulattal Bradley.

-Na és aztán? - védekezett Jeff. - Carla azt mondta...

- Én is be szoktam menni! - jelentette ki Bradley. - Már egy csomószor voltam bent! Tök jó hallgatni, ahogy sikoltoznak!

És ránevetett Jeffre.

9

- Bradley Chalkers! Mit keresel te itt? Bradley nem ismerte a tanárnőt, aki megszólította, ellenben úgy tűnt, hogy őt viszont az iskola összes tanára ismeri.

- Van nálam kilépő!

- Hadd lássam! Bradley megmutatta.

-Mrs Ebbeltől kaptam. Ha nem tetszik elhinni, tessék megkérdezni tőle.

- Hova mész?

-A könyvtárba. Egy könyvért.

-Jól van, de akkor egyenesen oda menj. Semmi csavargás.

Bradley hazudott. Már rég megtiltották neki, hogy könyveket kölcsönözzön a könyvtárból.

A nevelőtanárnő szobájának ajtaja nyitva állt, úgyhogy Bradley kopogtatás nélkül besétált rajta.

- Itt vagyok - mondta köszönés helyett. - Mit tetszik akarni tőlem?

Carla barátságosan mosolygott.

- Szervusz, Bradley! - szólt, és kezét nyújtott. - Carla Davis vagyok. Nagyon örülök, hogy eljöttél hozzám. Már alig vártam, hogy megismerkedjünk.

Bradley egy csúf, vén banyára számított. Meglepte, hogy egy fiatal, csinos nő áll előtte. Fehér inget viselt, amit különféle színű, kacsaringós vonalak díszítettek. A nő a kezét nyújtotta, ám ő elment mellette, és leült a kerek asztalhoz.

Carla is leült, szemben vele.

- Köszönöm, hogy eljöttél hozzám.

- El kellett jönnöm. Mrs Ebbel megparancsolta.

- Akárhogy is, örülök, hogy itt vagy.

- A könyvtárba akartam menni - jelentette ki Bradley. -Véletlenül jöttem be.
-Nem hiszek a véletlenekben - mondta Carla. Bradley ezen fennakadt.
- Nem tetszik hinni a véletlenekben? Carla a fejét rázta.
- És amikor kiönti az ember a tejet?
- Szeretted a tejet? - kérdezett vissza Carla.
- Nem, utálom!
- Akkor lehet, hogy szándékosan öntöd ki. - Carla elmosolyodott. - Azt hiszed, hogy véletlen volt, pedig nem.
Bradley dühösen meredt az asztalra. Úgy érezte, csapdába csalták.
- Soha nem iszom tejet - mondta. - Kávét iszom. Körülnézett a szobában. Az tele volt érdekesebbnél érdekesebb tárgyakkal.
- Rendetlenség van - állapította meg.
- Tudom - bólintott Carla. - Szeretem a rendetlenséget. Szerintem az olyan szoba, ahol mindig rend van, unalmas és nyomasztó.
Olyan, mint egy kórterem.
- És nem tetszik büntetést kapni?
- Miért kapnék büntetést?
Bradley erre nem tudott válaszolni. Azt viszont tudta, hogyha ez az ő szobája lenne, és ekkora rendetlenség volna benne, őt megbüntetnék.
-Nem csináltam semmi rosszat! - fakadt ki.
- Ki mondta, hogy rosszat csináltál? -Akkor miért kellett idejönnöm?
- Ugy gondoltam, hogy jól fogod itt érezni magad - felelte Carla. - Reméltem, hogy sikerül összebarátkoznunk. Mit gondolsz, sikerülhet?
- Nem. -Miért nem?
-Mert nem szeretem a tanárnőt.
- Én szeretlek téged - mondta Carla. - Ugye, szerethetlek? Neked attól még nem kell szeretned engem.
Bradley fészkelődni kezdett a székén.
- Azt is reméltem, hogy mindenfélét tanulhatok tőled -folytatta Carla.
-Tőlem...?! Nem én vagyok a tanár!
- Na és aztán? A tanár gyakran többet tanul a diákjától, mint a diák a tanárától.
- Mrs Ebbel is sokat tanul tőlem - bólogatott Bradley. -Ma például földrajzra tanítottam.
- És engem mire akarsz megtanítani? - kérdezte Carla.
- Amire akarni tetszik.
- Rád bízom - mondta Carla. - Szerinted mi a legfontosabb dolog, amit tudnom kellene?

Bradley igyekezett felidézni valami érdekeset, amit tud.

- Az elefánt a legnagyobb állat a világon - mondta. - Mégis fél az egértől.

- Kíváncsi lennék rá, miért.

- Azért - magyarázta Bradley -, mert ha az egér bemászik az elefánt ormányába, beszorul, akkor pedig az elefánt nem kap levegőt, és meghal. Így halnak meg az elefántok.

- Értem - bólintott Carla. - Köszönöm, hogy elmondtad nekem. Nagyon jó tanár vagy.

Bradley megint úgy érezte, hogy becsapták. Semmit nem akart elmondani. Utálta ezt az egész helyzetet nevelőtanárostul, mindenestül.

-Mire szeretnél még megtanítani? - kérdezte Carla.

- Semmire - válaszolta ingerülten Bradley. - Az iskolában nem szabad beszélgetni.

-Miért nem?

- Mert ez a szabály. Ahogy nem szabad rágógumit dugni az ivókútba.

- Ebben a szobában nincsenek ilyen szabályok - jelentette ki Carla. - Itt mindent szabad, és mindenki maga dönti el, mit csinál. Itt nincsenek előírások.

-Akkor össze is törhetek valamit?

- Persze.

Bradley körülnézett, hogy mit törjön össze, de még idejében észbe kapott. Ez is csapda volt. Ha összetör valamit, megbüntetik érte, és senki nem fogja elhinni, hogy a tanárnő azt mondta, itt mindent szabad.

-Most nincs kedvem - legyintett.

- Jól van. De ha bármikor kedved támad törni-zúzni, itt rengeteg alkalmas tárgyat találsz - olyan tárgyakat, amik nagyon kedvesek nekem, és amiket más gyerekek szívesen használnak.

-Majd máskor lesz kedvem! - bizonygatta Bradley, kezét kard módjára felemelve. - Tudok karatézni! Pusztá kézzel szét tudnám törni ezt az asztalt!

- Sajnálom, ha megfájdulna a kezed.

- Nekem semmi se fáj - jelentette ki Bradley. - Otthon már az összes asztalt összetörtem. Meg a székeket is. Ha nem tetszik elhinni, tessék felhívni az anyukámat.

- Elhíszem - felelte Carla. - Miért ne hinném el?

- Tessék is elhinni!

Így is történt. Bármit mondott ezután Bradley, Carla mindent elhitt neki.

Mikor azt mondta, otthon kutyaedelt reggelire, Carla megkérdezte, ízlik-e neki.

- Nagyon finom! - felelte Bradley. - Húsízű is meg édes is.

- Már sokszor eszembe jutott, hogy meg kellene kóstolni - bólintott Carla.
Mikor Bradley azt mondta, hogy az este felhívta őt telefonon az Egyesült Államok elnöke, Carla megkérdezte, miről beszélgettek.
- A kalapokról - válaszolta gondolkodás nélkül Bradley.
- A kalapokról? Mit beszéltek a kalapokról?
- Megkérdeztem, miért nem hord olyan kalapot, mint Ábrahám Lincoln.
- És mit válaszolt? Bradley elgondolkodott.
- Azt nem mondhatom meg. Államtitok.
A beszélgetés vége felé Carla egy üres lapot tett le Bradley elé, és megkérdezte, van-e kedve rajzolni valamit. Bradley kivett a dobozból egy fekete zsírkrétát, és megtöltötte a papírt kusza ákombákomokkal. A feketén kívül más színt nem is használt.
Carla felállt, és megnézte a rajzot.
- Nagyon szép - dicsérte.
- Az éjszakát ábrázolja - közölte Bradley.
- Nahát, pedig azt hittem, azt rajzoltad le, hogyan fest egy fodrászüzlet padlója, miután megnyírtak egy göndör, fekete hajú embert.
- Azt rajzoltam le! - kapott az ötleten Bradley. - Azt akartam mondani!
- Élethű rajz. Nekem adod? - Mit tetszik kezdeni vele?
- Szeretném kitenni a falra. Bradley nagy szemeket meresztett. - Mármint itt?
- Igen.
- Nem adom. Ez az én rajzom.
- Azt reméltem, megosztod velem - mondta Carla. - Lehetne kettőnké.
- Egy dollár az ára.
- Mégér annyit - ismerte el Carla. - De nekem csak akkor kell, ha megosztod velem. Nos?
- Nem.
- Ahogy akarod. Ha később meggondolod magad, az ajánlatom továbbra is érvényes.
- Tessék megparancsolni, hogy adjam oda! - mondta Bradley. - Nem, én nem parancsolhatok neked.
- Dehogynem. A tanárok mindig parancsolgatnak a gyerekeknek.
Carla azonban csak a fejét rázta.
Most már ideje volt, hogy Bradley visszamenjen órára. - Nagyon jó volt beszélgetni veled - búcsúzott Carla. -

Köszönöm, hogy ennyi mindent elmondtál nekem. És kezet nyújtott.

Bradley úgy hátrált, mintha Carla keze mérges kígyó lenne. Aztán megfordult, és kiszaladt a folyosóra. Miután belépett Mrs Ebbel tantermébe, gombóccá gyűrte a rajzot, és beledobta a tanári asztal mellett álló papírkosárba.

Bradley hátrament a terem végébe, és leült a helyére - a leghátsó sor legszélső padjába. Ott végre biztonságban érezte magát. A nevelőtanárnő megrémítette - a beszélgetés egyenesen szörnyű volt.

Jeffre nézett, aki rámosolygott, aztán folytatta a munkát.

Bradley örült, hogy Jeff a barátja. Jeff-fel sok mindenben hasonlítunk egymásra, gondolta. Mindketten okosak vagyunk.

Mindketten utáljuk a nevelőtanárnőt. És mindketten szeretünk belopózni a lányvécébe.

Az igazság az volt, hogy Bradley még soha nem járt a lányvécében. Már régen készült rá, hogy egyszer bemegy, de eddig még csak belesni sem volt bátorsága. Azonban most, hogy Jeff és ő barátok voltak, remélhette, hogy Jeff elviszi magával. Rettentően kíváncsi volt rá, hogyan fest egy lányvécé.

Úgy képzelte, hogy a lányvécében aransárga szőnyegpadló és rózsaszín tapéta van, a vécédeszkákat vörös bársonyhuzat borítja, s a vécésészek sem olyanok, mint a fiúkéi. Inkább szökőkútra emlékeztetnek, és színes víz folyik bennük.

-Na, hogy tetszik Carla? - kérdezte Jeff.

Már véget ért a tanítás. Jeff és Bradley az iskola előtti járdán ballagtak, esőkabátjukat vállukra vetve. Időközben elállt az eső.

- Tiszta dilis! - felelte Bradley. - Szereti a kutyaeledelt! Jeff elfintorodott.

- Ezt mondta? Bradley bólintott.

- Azt kérdezte tőlem, miért nem hord az elnök kalapot. Honnan tudhatnám?

Jeff megvonta a vállát.

- Nem tudom.

-Te se szeretted őt, ugye? - kérdezte Bradley.

- Ő csak...

- Én utálok!

- Én is! - bólintott Jeff. - Utálok! Bradley arcán megjelent a torz mosoly.

- Van kedved bemenni a lányvécébe? - kérdezte.

- Úgy érted, most?

- Mért ne?

-Most... most nem lenne jó - mondta Jeff.

- Mért nem?

Jeff elgondolkozott.

- Mert most egy lány sincs ott - felelte. - Ilyenkor már mind otthon mennek vécére.

- Tényleg - bólintott Bradley. - Igazad van. Majd holnap megyünk be, az első szünetben.

Jeff kelletlenül mosolygott. Befordultak az iskola sarkánál.

- Szia, Jeff - köszönt Lori Westin.

- Szia, Jeff - köszönt Melinda Birch.

- Szia, J... - Colleen szinte suttogott, és az „efP-et már nem is lehetett hallani.

A három lány a sarkon várt rá. Ezek szerint időközben megtudakolták a nevét.

- Sziasztok - felelte elpirulva Jeff.

Lori nevetett egyet, és barátnőivel együtt elszaladt. - Tiszta hülyék ezek a lányok - mérgelődött Bradley.

- Aha - motyogta Jeff.

- Utálom őket!

- Én is! - vágta rá Jeff. - Miért köszöntél nekik? - Mert ők is köszöntek. - Na és?

Jeff vállat vont.

- Ha valaki köszön nekem, mindig visszaköszönök.

- Miért?

- Nem tudom. Ez úgy jön. Ha azt mondják neked, hogy „köszönöm”, nem mondod rá, hogy „szívesen”?

- Nem.

- Én igen. - Jeff újra megvonta a vállát. - Ez olyan reflexféle. Mint mikor az orvos megüti a gumikalapáccsal a térdedet. Akkor rúgsz egyet, még ha nem is akarsz. Ez ugyanolyan. Ha köszönnek nekem, ösztönösen visszaköszönök.

Bradley a homlokát ráncolva töprengett Jeff szavain.

- Tudom, mit csinálj - mondta végül. - Ha legközelebb valamelyik lány köszön neked... rúgj bele!

11

Eltelt egy hét, de Jeff és Bradley még mindig nem jutottak el a lányvécébe. Jeff mindig minden időpontot alkalmatlannak ítélt. Az első szünetben azt mondta, várjanak inkább ebéd utánig. Az ebédészünet sem volt jó, mert akkor a lányok még nem emésztették meg az ebédet. Jeffet hallva azt hihette az ember, hogy a lányok soha nem mennek vécére.

Ennek ellenére Bradley olyan boldog volt, mint még soha. Csak úgy repesett az örömtől, hogy van egy barátja. Még iskolába is szívesebben járt azóta.

Jeff két arany csillagot szerzett a neve mellé. Bradleyt büszkeség töltötte el, ha rájuk nézett, mindha csak ő maga kapta volna őket.

-Mit csináljunk? - kérdezte Jeff.

- Semmit - felelte Bradley.

Ebédészünet volt. Már végeztek az evéssel, és a fűben üldögéltek.

- Milyen hülyeséget mondott ma a nevelőtanárnő? - kérdezte Bradley.

Jeff habozott. Aztán leszegte a fejét, és kibökte:

- Én szeretem őt. Bradley elhűlve nézett rá.

- Azt mondta, szerethetem őt, akkor is, ha te utálod - magyarázta Jeff. - Attól még lehetünk barátok. Nem kell mindenben

egyetértünk. Carla azt mondta, az csak erősíti a barátságot, ha különbözik a véleményünk, és ezt nem is titkoljuk egymás előtt.

- Elmondtad neki, hogy utálok őt? - kérdezte Bradley. Jeff bólintott.

-Jól tetted.

- De nem hitte el.

- Tiszta gyagyás - dohogott Bradley. - Soha semmit nem hisz el. Nem is megyek el hozzá többet.

- Azt mondta, nem kötelező beszélgetned vele. Mikor mondtam neki, hogy ma nem mész, azt felelte, semmit nem kell csinálnod, amit nem akarsz.

Bradley az iskolaépület felé fordította a fejét.

- Ez is csapda - morogta.

- Na, mit csináljunk? - kérdezte újra Jeff.

- Semmit.

Egy labda gurult feléjük a kosárlabdapálya felől. Jeff fel-pattant a fűből, és elkapta.

- Hé, Kis Finn, dobd ide! - kiáltott oda neki Robbie, az egyik osztálytársuk.

- Rúgd el jó messzire! - biztatta barátját Bradley. Jeff magas ívben visszadobta a labdát Robbie-nak.

- Fel kellett volna rúgnod a tetőre - morogta Bradley.

- Talán bevesznek minket a csapatba - vetette fel Jeff. -Kérdezzük meg őket!

Bradley a fejét rázta. -Nem akarok kosarazni.

Jeff pár másodpercig még nézte a kosárlabdázó fiúkat, aztán visszaült Bradley mellé.

- Hoppá - szólta Bradley. - Megint jönnek azok a lányok. Szorítsd össze a szádat, és ne köszönj nekik.

- Szia, Jeff - köszönt Lori.

- Szia - köszönt vissza Jeff.

- Szia - mondta Melinda.

- Szia - mondta rá Jeff.

- Szia, Jeff - suttogta Colleen.
- Szia - suttogta Jeff.
Lori nevetett, és a három lány továbbállt. Jeff szégyenkezve vonogatta a vállát.
- Nem tudtam megállni. Bradley felállt.
- Gyere, verjük meg őket! Akkor többet nem fognak köszönni.
Azzal elindult a lányok után. Jeff nem tartott vele.
- Gyere már! - biztatta barátját Bradley. - A lányokat könnyű megverni. Egyet kell csak rájuk sózni, attól rögtön bögni kezdenek és elszaladnak.
- Most ne bántsuk őket - mondta Jeff.
- Miért ne?
- Mert túl sokan látnák, és büntetést kapnánk érte. Bradley visszafordult.
- Igazad van - bólintott. - Majd megverjük őket sulis után.
- Akkor nem érek rá - rázta a fejét Jeff. - Tanítás után rögtön haza kell mennem leckét írni.
Bradleynek kezdett elege lenni a kifogásokból.
- Mért van az, hogy te mindig megírod a leckét? - kérdezte csípőre tett kézzel. A leckét szót olyan undorodva mondta, ahogy mások azt mondják: pöcegödör.
Jeff a vállát vonogatta.
- Szeretsz leckét írni? - faggatta Bradley.
- Nem szeretek, de nem is utálok. Bradley a fűszálakat rugdosta.
- Szerinted ha megírnám a leckét, Mrs Ebbel nekem is adna arany csillagot? - kérdezte óvatosan.
- Nem biztos, hogy egy sima házi feladatért arany csillagot kapsz - vélekedett Jeff. - De lehet, hogy igen.
- Egyszer ki kéne próbálnom - kockáztatta meg Bradley.
- Iskola után gyere el hozzánk! - javasolta lelkesen Jeff. - Megírjuk együtt a leckét!
Bradley nem rajongott az ötletért.
- Ma? Ez pont nem olyan nap, amikor leckét ír az ember.
- Segítek ne... - kezdte Jeff, de még idejében észbe kapott. - Segíthetnél nekem. Elmagyarázhatnád, amit nem értek.
-Jó! - vidult fel Bradley. - Szívesen!
- Akkor megbeszéltük - bólintott Jeff.
- Előbb megverjük a lányokat - foglalta össze a programot Bradley -, aztán elmegyünk hozzátok, és megírjuk a leckét.
12
Az ebédszünet vége felé valaki halkán kopogtatott a nevelő-tanárnő szobájának ajtaján.

-Szabad! - szólta ki Carla.
Egy kislány lépett be félszegen.
- Miss Davis tetszik lenni?
- Igen, de jobban szeretem, ha Carlának szólítanak.
- Meg kell mondanom a nevem? - kérdezte a lány. -Ha nem akarsz, nem kell.
- Colleen Verigold vagyok - mondta a lány, és leült a kerek asztal mellett álló székek egyikére. - Nem tudom, kit hívnak meg a születési zsúromra.
Carla állva maradt.
-Van egy fiú, akit szívesen meghívnék - folytatta Colleen. - Meg kell mondanom a nevét?
- Nem.
- Jeff Fishkin. Carla mosolygott.
- De ha meghívom Jeffet, akkor meg kell hívnom egy másik fiút is, mert nem hívhatok meg hét lányt és csak egyetlen fiút.
-Sajnos nem... - kezdte Carla.
- De Jeffnek csak egy barátja van - hadarta tovább Colleen -, és ő a legszörnyűbb, legundokabb fiú az egész iskolában. Bradley Chalkerst nem hívhatom meg a születési zsúromra! Őt tényleg nem! - Colleen nagyot sóhajtott. -Most mit csináljak?
- Tőlem várod, hogy megmondjam, kit hívj meg a születésnapodra?
- Lori azt mondta, meg tetszik oldani mindenkinek a problémáját.
- Lori maga oldja meg a problémáit. Én csak segítek neki végiggondolni őket.
- De én nem tudom, mit gondoljak! - fakadt ki Colleen. -Nem hívhatok meg hét lányt és csak egy fiút! És nem hívhatom meg Bradleyt!
-Mikor lesz a születésnapod?
- November tizenharmadikán.
- Addig még rengeteg időm van. Adok neked egy papírt, amit alá kellene íratnod a szüléiddel. Az ő engedélyük nélkül nem beszélgethetek veled. Most se beszélgethetünk.
-Milyen butaság!
- Nem butaság - felelte komolyan Carla. - Vannak szülők, akik nem örülnek, ha idegenek tanácsokat adnak a gyerekeknek.
- Az én szüleimet ez az egész nem érdekli - vetette ellen Colleen. - Azt mondták, bárkit meghívhatok a zsúromra, akit csak akarok.
- Az más dolog - válaszolta Carla, és Colleen felé nyújtotta a nyilatkozatot.
A kislány kellenlenül elvette.
- Suttogva se beszélgethetünk? - kérdezte. Carla a fejét rázta.
Melinda és Lori az ajtó előtt várták barátnőjüket. -Na, kit fogsz meghívni? - kíváncsiskodott Melinda.

- Bradleyt ne! - mondta Lori. - Kérlek, csak Bradleyt ne!
- Még nem tudom - felelte Colleen. - A tanárnő nem akarja megmondani, amíg anyukámék alá nem írják ezt a papírt.

13

- Bradley csoszogva lépkedett Carla szobája felé. A nevelőtanárnő a folyosón várt rá.
- Nagyon örülök, hogy újra eljöttél - szólt Carla, és kezet nyújtott. - Igazán kedves tőled.
- Bradley elment a tanárnő mellett, és helyet foglalt a kerek asztalnál. Carla leült vele szemben.
- Az elnök azért nem hord kalapot, mert túl alacsonyak az ajtók - jelentette ki Bradley. - Régebben hordott, de folyton leesett a kalapja, mert az ajtók leverték.
 - Logikus magyarázat - ismerte el Carla. - Köszönöm, hogy elmondtad. De... - tette hozzá suttogva - nem úgy volt, hogy ez államtitok?
 - Az elnök megbízik a tanárnőben - mondta Bradley.
 - Köszönöm, Bradley. Örülök, hogy bízol bennem.
- Bradley úgy nézett Carlára, mint egy közveszélyes őrültre. Hiszen ő nem saját magáról beszélt, hanem az elnökről! Végül azonban mégis úgy döntött, hogy annyiban hagyja a dolgot.
- Carla sárga inget viselt, amin nagy, zöld, háromszög alakú gombok sorakoztak. A gomboktól balra egy nagy fehér felkiáltójel díszelgett, jobbra egy nagy fehér kérdőjel.
- Jeff is bízik a tanárnőben - mondta Bradley.
 - Úgy tudom, összebarátkoztatok - jegyezte meg Carla.
 - Ő a legjobb barátom.
 - Ennek örülök - bólintott Carla.
 - a iskola után együtt fogunk leckét írni. Náluk otthon! Elmagyarázom neki azokat dolgokat, amiket nem ért.
 - Ez kedves tőled - dicsérte Carla. - Jeff biztos nagyon örül, hogy a barátja vagy.
 - Én vagyok az egyetlen barátja - jelentette ki Bradley. - De ha lennének más barátai is...
 - Nem lesznek más barátai - vágott a szavába Bradley.
 - Azt nem tudhatod.
 - De tudom. Én vagyok az egyetlen barátja.
 - De később még lehetnek más barátai is.
 - Azt nem akarom.
 - De ha mégis összebarátkozna másokkal, azok lehetnének a te barátaid is.
- Bradley konokul megrázta a fejét.
- Nem fog összebarátkozni másokkal.

- Az, hogy barátok vagytok, nem ok arra, hogy ne legye nek más baráta is - mondta Carla.
- De igen.
- Miért?

- Azért - húzta ki magát Bradley -, mert aki velem barát kozik, annak senki nem akar a barátja lenni!

14

Bradley Chalkers arra készült, hogy tanítás után elmegy Jeff Fishkinékhez, és együtt megírják a házi feladatot. A házi feladatot. Micsoda elképesztő terv! Bradley a helyén ült - a leghátsó sor legszélső padjában -, s amíg az óra végét várta, szüntelenül ez járt a fejében. Talán nem is lesz olyan szörnyű - bátorította magát. Végül is, Jeff minden nap megírja a leckét.

Minél tovább töprengett a dolgon, annál jobban tetszett neki az ötlet. Házi feladat: feladat, amit házban kell meg-csinálni. Ő nem otthon, a saját házukban fogja megcsinálni, hanem Jeffék házában, ami jobb. Úgysem járt ott még soha.

És ha megírja a házi feladatot, talán kap érte egy arany csillagot Mrs Ebbeltől. Firkálás helyett egészen kicsöngeté-sig csillagokat rajzolt magának.

De előbb meg kellett verniük azokat a lányokat.

- Gyere, menjünk! - pattant fel lelkesen.

- Várj egy percet.

Jeff kivett egy tankönyvet a padból.

- Ja, könyv is kell? - kapott észbe Bradley. Eddig fel se merült benne, hogy ha el akarja készíteni a házi feladatot, magával kell vinnie a tankönyvét.

- Hagyd csak, majd dolgozunk az enyémmel. Kimentek az udvarra.

- Mrs Sharp termében vannak - mondta Bradley. - Várjuk meg, amíg kijönnek, aztán titokban kövessük őket.

- Kiket?

- Hát a lányokat. Meg kell vernünk őket, hogy többet ne köszönjenek neked.

- Szerintem jobb lenne, ha minél előbb elkezdenénk a lec-kézést - vélekedett Jeff.

- Nem fog sokáig tartani - legyintett Bradley. - Figyeld meg, egyet behúznak nekik, attól rögtön bögni kezdenek, és elszaladnak.

- De hát esik! - vetette ellen Jeff, pedig az eső épp csak szemerkélt.

- Az a jó! Legalább sárosak lesznek, ha fellökjük őket! A lányok utálják, ha piszkos lesz a ruhájuk.

Megálltak tíz méterre Mrs Sharp termétől, és vártak. Egyre több gyerek jött ki az ajtón, de Colleen, Lori és Melinda nem voltak köztük.

- Lehet, hogy már hazamentek - jegyezte meg reménykedve Jeff.

- Nem, a lányok nagyon sokáig készülődnek - magyarázta Bradley. - Először is szépen beteszik a papírjaikat a mappába. Aztán megjelölik a könyvben, hogy hol tartanak, aztán berakják a ceruzáikat a tolltartóba, és szépen elpakolnak mindent a padba.

Mindezt úgy mondta, mintha valami nagyon undorító dologról beszélne.

- Pszt! Jönnek!

Mrs Sharp terméből most kilépett Melinda, nyomában Colleennal és Lórrival.

Bradley a szájára szorította mutatóujját, majd Jeff és ő elindultak a lányok után. Feltűnés nélkül követték őket az épület mentén.

-Menjünk inkább haza! - próbálkozott Jeff. - Különben nem lesz időnk végezni a leckével.

- A lányok rúgnak - figyelmeztette Bradley. - Nem tudnak rendesen bokszolni, ezért megpróbálnak majd beléd rúgni.

Meggyorsította lépteit, és néhány méterre megközelítette a lányokat. Jeff kissé lemaradt. Lori vette észre elsőként Bradleyt.

- Fúj, Bradley Chalkers! - fanyalgott.

- Lepcses Lori! - csúfolódott Bradley. - Aki rád néz, elájul!

Most Melinda és Colleen is hátranéztek, és megálltak.

- Úgy viselkedsz, mint egy óvoda - mondta Melinda.

- Óvoda, aki mondja! - vágott vissza Bradley.

- Szia, Jeff - köszönt csendesen Colleen.

- Szia - felelt rá Jeff.

-Ne köszöngess Jeffnek! - acsargott Bradley.

- Nem tiltja a törvény! - felelt Lori. - Annak köszönünk, akinek akarunk!

- De nekünk nem!

-Neked nem is köszöntünk! - replikázott Lori. - Csak neki! Szia, Jeff!

- Szia - köszönt vissza Jeff. Lori nevetett.

- Szállj le rólunk, Bradley! - mondta Melinda.

- Ti szálljatok le rólunk! - felelt dühösen Bradley, és meglökte Melindát.

Melinda is meglökte őt. Bradley újra meglökte a lányt. Melinda erre akkorát lökött rajta, hogy Bradley a földre tántorodott. Ott aztán megcsúszott, és elesett.

Lori visítva nevetett.

Bradley dühösen feltápaszkodott.

- Összepiszkoltad a ruhámat!

- Bradley becsinált! - csúfolódott Lori Melinda mögé bújva.

- Fogd be a szád!

-Te kezdted! - mondta Melinda.

- Behúzóknak egyet! - kiabálta Bradley, és fenyegetően felemelte az öklét. Erre a lány is öklöbe szorította a kezét. Bradley rárontott Melindára, és sípcsonton rúgta. Melinda teljes erőből arcba boksztolta Bradlejt. Bradley hátratántorodott, és kis híján megint elesett.

- Ez nem ér! Négyen egy ellen! - kiabálta könnyes szemmel, azzal futásnak eredt, és meg se állt hazáig.

15

- Szegény kisfiam! - sajnálkozott Mrs Chalkers, és húsos karjával magához ölelte Bradlejt.

Bradley akkor kezdett csak eligazodni, amikor meglátta édesanyját.

Megvénnek, és beleszólt a szájába. - panaszkolt.

Mrs Chalkers zsebkendőjét húzott elő ruhája ujjából, és megtörölte fia arcát. Azután kézen fogta Bradlejt, és a fürdőszoba felé vezette.

- Befekszel szépen egy kád jó meleg vízbe, aztán tiszta ruhát húzol, és meglátod, úgy érzed majd magad, mintha kicseréltek volna.

A fürdőszobában ott találták Claudiát, aki éppen fésülködött. - Vele meg mi történt?

- Nagyobb fiúk megverték hazafelé jövet.

- Négyen voltak! - panaszkolta Bradley. - És a házi feladatokat is összetépték!

- De hiszen te bőgtél! - bámult rá Claudia.

- Csak vizes lett az arcom az esőtől.

Claudia válaszolni akart, de anyja kiharcolta a fürdőszobából. Mrs Chalkers tiszta ruhákat készített a fürdőszobaszekrényre, és folytatni kezdte a kádba a meleg vizet.

Fürdés után Bradley bement a szobájába.

Éppen jókor érkezett.

- Dú-di-dú di-dú!

Nyafi, a nyúl dudorászva ugrabugrált az ágyon, aztán egyszer csak észrevette, hogy eltévedt.

- Hol vagyok? - kérdezte tanácstalanul.

Hirtelen felbukkant három vérszomjas haramia, és üldözőbe vette őt. Pikk Kettes, Kőr Kilences és Káró Király -így hívták a

haramiakat.

- Kapijuk el! - rikkantotta Káro Király, a bandavezér.
- Segítség, segítség! - kiabálta Nyafi, és egészen az ágy széléig szaladt.
A szakadék! Nyafi csapdába esett. Ötszáz méteres mélység választotta el a padlótól. A haramiák köré gyűltek.
- Ne bántsatok! - rimázkodott Nyafi. Aztán leesett a padlóra, de az véletlen volt. Bradley felemelte, és visszarakta az ágy szélére. Ez nem volt érvényes.
- Mit akartok csinálni velem? - hebegte rémülten Nyafi, miközben reszketve egyensúlyozott a szakadék szélén.
- Megölünk - felelte Káro Király.
- Csak szeretnétek! - harsant egy hang a haramiák háta mögött. Morgó medve volt az.
- Intézzük el, fiúk! - adta ki a parancsot Káro Király. A kártyák támadásba lendültek.
Morgó hasba boksztolta Pikk Kettes, aztán maga mögé hajította, egyenesen bele a szakadékba. ,
- Áááááááá... - ordította Pikk Kettes, amíg el nem nyelte a halálos mélység.
Morgó ezután Kőr Kilencessel végzett.
- Menj a cimborád után! - brummogta, és letaszította a haramiát a szikláról.
- Áááááááá... - ordította Kőr Kilences.
Már csak Káro Király maradt életben. Csatabárdját lóbálva támadt Morgóra. -Levágom a fejed! - kiabálta.
Morgó kitért a csapás elől, majd kirúgta a csatabárdot Káro Király kezéből, és jól orrba boksztolta a haramiát. Aztán őt is beledobta a szakadékba.
Nyafi odaszaladt Morgóhoz.
- Megmentetted az életemet! - mondta.
- Tudom - felelte Morgó. És csókolóztak.
Ekkor Claudia lépett be a szobába.
- Anya sütit csinál, hogy megvigasztaljon, mert megverték - újságolta. - Húha, jó nagy monoklid lesz!
- Nem vertek meg - jelentette ki Bradley. - Én vertem meg őket. Az egyik gyerek két monoklit kapott tőlem, a másik meg háromat.
- Három monoklit nem lehet csinálni - vitatkozott Claudia.
- Fogd be a szád! - mordult rá Bradley. - Különbén négy monoklit csinállok neked!
Claudia vállat vont, és otthagya öccsét. Bradley felkelt az ágyról. Kiment a konyhába, ahol édesanyja csokis kekszet sütött. Bradley lenyalhatta a kanalat.
- Mondd meg, hogy hívták a fiúkat, akik ezt csinálták veled! - kérte Mrs Chalkers. - Szólni akarok az igazgatónak.
Bradley habozott.
- Nem mindegyiknek tudom a nevét - felelte.
- Nyugodtan mondd meg, kisfiam - biztatta az anyja. -Többet nem fognak bántani téged.

Bradley elgondolkodott.

- Jeff Fishkin! - bökte ki végül. - P volt a bandavezér!
- Holnap reggel telefonálok az iskolába - jelentette ki Mrs Chalkers.
- Telefonálj is! - helyeselt Bradley. - Remélem, jól megbüntetik. Utálom azt a gyereket.

16

Bradley lassan baktatott az iskola felé, fél kezével takarva monokliját. Édesanyja megengedte volna, hogy otthon maradjon, de az apja nem egyezett bele.

- De hát fél! - érvelt az édesanyja. - Terrorizálják őt azok a huligánok.
 - Ha babusgatod, azzal nem oldódik meg a probléma -felelte Mr Chalkers. - Meg kell tanulnia a sarkára állni, és megvédeni magát. A fiúk éppen azért szálltak rá, mert látják, hogy Bradley fél tőlük.
- Bradley valóban félt, de nem azoktól a bizonyos verekedős fiúktól, nem is Melindától, hanem a kis Lori Westintől. Elképzelte, ahogyan a lány ott állt a játszótér kellős közepén, és csúfondárosan szétkürtölte a hírt: „Melinda Birch megverte Bradley Chalkerst, és Chalkers bögve elszaladt!”

Bradley óvatos léptekkel átvágott az iskolaudvaron. Szemét takargatva belépett Mrs Ebbel tantermébe, és leült a helyére - a leghátsó sor legszélső padjába.

Jeff helye üresen árválkodott.

Helyes - gondolta Bradley. - Biztos kirúgták az iskolából.

Fél szemmel rápillantott az arany csillagokkal telezsúfolt névsorra. Örült neki, hogy az ő neve mellett egyetlen csillag sincs.

Rondának tartotta az arany csillagokat.

Mrs Ebbel épp a melléknév és a határozószó közti különbségről beszélt. Egyszerre félbeszakította a magyarázatot, és Bradleyhez fordult:

- Mi a baj, talán fáj a szemed?
- Nem.
- Akkor légy szíves, vedd le róla a kezed!
- Nem tudom.
- Miért?

Bradley megpróbált gyorsan kitalálni valamiféle magyarázatot arra, hogy miért muszáj takargatnia a szemét. Fejében egymást kergették a furcsábbnál furcsább ötletek.

- Odaragadt a kezem - mondta végül.
- Odaragadt? - csodálkozott Mrs Ebbel.
- Ragasztottam valamit, aztán véletlenül hozzányúltam az arcomhoz, és odaragadt a kezem.

- Vedd le a kezéd a szemedről, Bradley!

Bradley megfogta szabad kezével a csuklóját, és úgy tett, mintha teljes erőből húzná.

-Nem megy. Odaragadt.

- Azt akarod, hogy átküldjelek az igazgatóhoz? - kérdezte Mrs Ebbel. - Ő egykettőre leszedi az odaragadt kezedet.

- Tessék várni, úgy érzem, már lazul - mondta Bradley, és elhúzta odaragadt kezét.

Szeme körül kékesfekete karika sötétlett. Az osztályban pár másodpercig néma csend volt, aztán mindenki egyszerre kezdett el beszélni.

- Veled meg mi történt? - ráncolta a homlokát Mrs Ebbel, de rögtön vissza is vonta a kérdést. - Ne mondd el, jobb, ha nem is tudom. Rászólt a többiekre, hogy forduljanak előre, és folytatta magyarázatát a mellénevekről és a határozószókról.

Nem sokkal később Jeff is megérkezett. Mondott valamit Mrs Ebbelnek, azután leült Bradley mellé.

Bradley elfordította a fejét, és az arany csillagokkal teletűzdelt névsort nézegette. Jeff csillagai voltak a legrondábbak az összes közül.

Most az egyszer azt kívánta, bár az első padsorban lenne a helye. Akkor csak Mrs Ebbel látná az arcát. Így viszont mindenki hátrafordulhatott, és megbámulhatta őt. Mrs Ebbelnek szinte percenként rá kellett szólnia a többiekre, hogy előre nézzenek, ne hátra.

Kicsöngetés után Bradley újra a szemére szorította a kezét, és kimenekült a teremből. A játszótér legeldugottabb sarkában húzódott meg, távol a többiektől. Azonban a hír,

hogy Bradley Chalkerst megverték, futótűzként terjedt, és a gyerekek szándékosan arra sétáltak, csak hogy egy pillantást vethessenek a monoklira.

Jeff is megjelent Bradley háta mögött.

-Melinda alattomosan verekedett - mondta. - Akkor ütött meg téged, amikor nem figyeltél oda. Te pedig nem üthetél vissza, mert nem illik megverni egy lányt.

- Igen! - vágta rá hátrafordulva Bradley. - Be is húztam volna neki egy jó nagyot, csak tudtam, hogy nem illik. Melinda meg most biztos azzal dicsekszik, hogy legyőzött.

- Szerintem nem. Miután elmentél, megkért, hogy ne mondjam el senkinek, mi történt. Lórit és Colleent is meg kérte rá.

- Biztos fél, hogy kap tőlem egyet - dörmögte Bradley.

- Biztos. Aztán ma reggel behívatott az igazgató. Azt hitte, én vertelek meg.

-És mit mondtál neki? - érdeklődött Bradley. Jeff megvonta a vállát.

- Hát azt, hogy te a legjobb barátom vagy - felelte. -Tiszta hülye az igazgató - méltatlankodott Bradley.

Az ebédszünetben Jeff és Bradley elvonultak az iskolaépület mögé, ahol senki nem zavarta őket. Együtt majsolták el a magukkal hozott ebédet. Mikor jóllaktak, Jeff felállt.

- Mindjárt jövök - mondta. - Csak bemegyek vécére. - Melyik vécébe mész? - kapta fel a fejét Bradley.

- A fiúvécébe.

- Ühüm. Akkor megvár lak itt. Nagyon sokáig kellett várnia.

- Szia, Jeff! - köszönt Robbie, mikor Jeff kilépett a vécéből.

- Hozzám beszélsz? - kérdezte csodálkozva Jeff. Robbie szájából soha nem hallotta még a keresztnévét; a fiú mindig csak Kis Finnnek szólította őt.

- Nem jössz ide? - hívta Robbie, akit egész kis csapatnyi fiú vett körül. Jeff nem ismerte mindegyiküket, csak azokat, akikkel egy osztályba járt. Az egyik fiúnál egy kosárlabda volt.

- Szia, Jeff! - köszönt Brian, az egyik osztálytársa.

- Szia, Brian.

- Jól vagy, Jeff? - kérdezte Russell. - Aha.

- Ő Jeff Fishkin - fordult a többiekhez Robbie. - Tőle kapta Chalkers a monoklit.

- Jól elintézted, Jeff! - gratulált az egyik ismereden fiú.

- Jó voltál, Jeff! - dicsérte egy másik.

- De kár, hogy nem láttam, amikor behúztál neki! Robbie elismerően bólogatott.

- Amikor megláttam Chalkers szemét, az annyira, de annyira jólesett.

Aztán hallottam, hogy be kellett menned az igazgatóhoz, és rögtön kitaláltam, mi a helyzet. Nagy vagy, Jeff!

- De nem büntettek meg, ugye? - kérdezte Dan. Jeff a fejét rázta.

- Szerintem még ki is tüntették! - nevetett Russell. A többi fiú is nevetett.

- Szeretsz kosarazni, Jeff? - kérdezte Andy, az a fiú, akinél a labda volt.

- Persze! - bólogatott lelkesen Jeff.

Gyorsan csapatokat választottak. Robbie és Andy voltak a csapatkapitányok. Robbie választott elsőnek.

- Jeffet kérem - mondta.

Jeff arca felragyogott a büszkeségtől.

A meccs az ebédszünet végéig tartott. Jeff csapata nyert, igaz, ők ötven voltak, míg a másik csapat négy emberrel játszott.

A végén mindenki gratulált Jeffnek a szép játékhoz.

- Nem is értettem, hogy egy ilyen srác, mint te, miért áll szóba Chalkersszel - jegyezte meg Robbie. - Biztos kellett egy kis idő hozzá, hogy rájöjjél, kik az igazi barátaid.

Jeff mosolygott. Washingtonban, a régi iskolájában épp ilyen fiúkkal barátkozott.

Ez persze nem jelentette azt, hogy Bradley mostantól nem a barátja, de hát...

Jeff megvonta a vállát.

18

Bradley végül előrejött a vöröstéglás épület sarkához, s így látta a kosárlabdameccs utolsó perceit. Valahányszor Jeff a kosárra dobott, azt kívánta, bár rontaná el. Mikor aztán megszólalt a csengő, Bradley Jeffet és a többieket megelőzve visszasietett a terembe. Leült a helyére - a leghátsó sor legszélső padjába -, s elővette az első tankönyvet, ami a kezébe akadt. Tüntetően olvasni kezdett. Akkor sem pillantott fel, mikor Jeff leült mellé.

Közben a törtéteken gondolkodott. Arra jutott, hogy végül is nem olyan nagy baj, ha Jeffnek más barátai is vannak. Akkor is én vagyok a legjobb barátja. Ezt mondta az igazgatónak. Jeff nem olyan gyerek, aki hazudik az igazgatónak! Lehet, hogy úgy lesz, ahogy Carla mondta, és én is kosarazhatok majd az új barátaival.

- Jeff...! - suttogetta.

Meg akarta mondani Jeffnek, hogy nincs harag, ezentúl is barátok maradnak.

- Hallod, Jeff?

Jeff azonban fel se nézett a munkájából.

Jeff szorgalmasan tanul - magyarázta magának Bradley. - Azért van annyi arany csillaga.

Várnia kellett az óra végéig. Mikor aztán megszólalt a csengő, rögtön odafordult Jeffhez.

- Figyelj!

Jeff felkapta a könyveit, és elindult az ajtó felé. Bradley utánaszaladt.

- Jeff! - kiáltott rá. - Várj meg!

Jeff megállt, és kellenlenül megfordult.

Bradley egyszerre elbátortalanodott, sőt lámpalázassá lett.

- Nincs kedved együtt írni a leckét? - kérdezte. - Elmehetünk hozzátok, ha akarod, vagy akár hozzánk. Használhatjuk az én könyvemet. Elhoztam.

Azzal felmutatta a könyvet.

- Kopy le, Chalkers! - mordult rá Robbie. Ő és Brian úgy mentek el Bradley mellett, hogy majdnem fellökték.

- Monoklis Chalkers! - gúnyolódott Brian.

- Hagyj békén, Chalkers! - mondta Jeff.

Bradley elsomfordált. Jeff és új barátai hangosan nevettek a háta mögött.

Mikor azonban hazaért, saját barátai őszinte örömmel üdvözölték.

- De jó, hogy megjöttél! - lelkesedett Nyafi. - Már nagyon hiányoztál! Úgy örülünk, hogy nem mentél el Jeffékhez.

- A legjobb barátunk vagy - jelentette ki Morgó.

- Háromszoros hurrá Bradleynek! - rikkantotta a fa víziló. - Hip-hip...
- Hurrá! - kiáltották kórusban az állatok.
- Hip-hip...
- Hurrá!
- Hip-hip... - bömbölte harmadszor is a víziló.
- Hurrá!
- Játsszunk valamit! - javasolta a számár. - Mit akartok játszani? - kérdezte Nyafi.
- Mindegy, csak ne kosárlabdázzunk - felelte Morgó. - Utálok a kosárlabdát.
- A kosárlabda hülye játék - erősítette meg Nyafi.
- A világ legunalmasabb játéka - toldotta meg a víziló.
- Ki akar itt kosárlabdázni? - nevetett az elefántcsont számár.
A többi állat vele nevetett.

19

A dolgok visszatértek a rendes kerékvágásba. Bradley naphosszat firkálgatott, papírlapokat aprított, és összecelluxozott személgombócokat gyártott. Utált mindenkit, és mindenki utálta őt. Így volt ez a legkényelmesebb.
Végigfutott a hátán a hideg, valahányszor arra gondolt, hogy kis híján leült leckét írni. Még szerencse, hogy végül nem vetemedett ilyen szörnyűsége!

Annak is örült, hogy Jeff már nem a barátja. Rájött, hogy sokkal jobb neki barátok nélkül. Sőt, soha nem is voltak barátok Jeff-fel!

Csak úgy csináltam, mintha a barátja lennék.

Elhatározta, hogy soha többet nem csinál úgy, mintha valakinek a barátja lenne.

Jeff is megtalálta végre a helyét. Ezt el is mondta Carlának. Besétált a nevelőtanárnő szobájába, és kijelentette:

-Most már nincs szükségem segítségre. Nyolc barátom van. Minden szünetben kosárlabdázunk, és én vagyok a legjobb játékos.

- Ez nagyon jó hír - bólintott Carla. - Örülök, hogy ilyen sikeres vagy.

- Neked hány barátod lett? - kérdezte Jeff. -Nem számolom őket.

-Nekem már nyolc van.

- Ha a barátságról van szó, nekem a minőség fontosabb a mennyiségnél - jegyezte meg Carla.

- Nyolc van - ismételte Jeff. - És Bradley már nem a barátom.

- Ezt szomorúan hallom.

- Miért? Én nem szomorkodom miatta. Sőt... - Jeff lopva körülnézett a szobában. - ...még be is húztam neki egy jó nagyot.

Rápillantott Carlára, hogy lássa, elhiszi-e a tanárnő a hazugságot, aztán gyorsan elfordította a tekintetét.

- Miért verekedtél vele? - kérdezte Carla.

-Hát azért, mert folyton rajtam lógott. Mondtam neki, hogy hagyjon békén, de akkor se szállt le rólam. És zavart, mert nem szeretem. Senki nem szereti. Aztán meg azzal jött, hogy adjak neki egy dollárt, vagy leköp. Jól begurultam, mert engem ne fenyegetsen! Aki velem fenyegetőzik, az nagyon ráfázik! Aztán meg akart ütni, de félrehajoltam, és én mostam be neki egyet. Nem akartam megverni, de muszáj volt.

Ez volt a rövid változat. Jeff a nyolc barátjának terjedősebben adta elő ugyanezt a mesét.

- Szóval most már nem kell tanácsadásra járnom - vonta le a következtetést. - Mivel már nyolc barátom van.

- Rendben, Jeff, ahogy gondold - hagyta rá Carla.

- Még azt hinnék, hogy dilis vagyok vagy ilyesmi - magyarázkodott Jeff.

- Hát igen, nem szeretnék, ha azt hinnék. - Akkor most el is mehetek?

Carla bólintott.

- De ha úgy érzed, hogy megint van mondanivalód számomra, nyugodtan eljöhetsz. - A nevelőtanárnő elmosolyodott. - Akkor is gyere el, ha csak kedved támad kijönni egy kicsit az óráról.

Jeff megkönnyebbülten lépett ki az ajtón.

Mikor a lányvéce elé ért, megállt, megcsóválta a fejét, és nevetett magában. Úgy érezte, mindha évek teltek volna el azóta, hogy betévedt oda. Milyen béna voltam - gondolta.

Furcsa kifejezés jelent meg az arcán. Szája olyan szélesre húzódott, hogy nem lehetett eldönteni, vigyorog-e vagy vicsorog.

20

Colleen lépett be Carla szobájába.

- Csak azért jöttem, hogy elmondjam, nem beszélhetek a tanárnővel.

- A szüleid nem írták alá a nyilatkozatot?

- Nem, és nem is fogják! Tetszik tudni, mit mondtak? Hogy a tanárnőt feleslegesen vették fel az iskolába, és csak kidobják az ablakon a pénzt. És hogy a tanárnő előbb menjen férjhez, és legyenek saját gyerekei, majd akkor adjon tanácsokat más szülőknek.

Carla vállat vont.

- Azt mondták, ha valami bajom van, nekik mondjam el. De közben soha nem figyelnek oda, amikor beszélni akarok velük. -

Colleen sóhajtott. - Különben már mindegy. Jeff most már nem csak Bradleyvel barátkozik, hanem egy csomó másik fiúval is.

- Nyolc fiúval - jegyezte meg mosolyogva Carla. - Most már nem kell meghívnom Bradleyt, csak azért,

hogy meghívhasam Jeffet. Választhatok a barátai közül. Andy például rendes fiú. Bradleyt különben akkor se hívhatnám meg, ha akarnám, mert Melinda a legjobb barátnőm Lórin kívül, és Melinda csinálta azt a monoklit Bradleynek. Colleen a szája elé kapta a kezét, aztán lassan leeresztette.

- Most elárultam egy titkot - mondta. - Melinda azt kérte, hogy senkinek se mondjuk el.

- Soha nem adom tovább, amit hallok - nyugtatta meg Carla.

- Akkor jó - bólintott megkönnyebbülten Colleen. - Melinda megfojtana.
- Meghívtad már Jeffet a zsúrodra?
- Nem, még nem, de meg fogom. Tudom, hogy nem utál, mert mindig köszön, ha én is köszönök neki. De akkor mindig úgy begyulladok, és semmi más nem jut eszembe. Olyan jó lenne, ha a tanárnő segíthetne nekem! Nem tudom, miért mondtak anyukámék ilyen csúnya dolgokat a tanárnőre, amikor nem is ismerik.
- Anyukádék csak jót akarnak - felelte Carla. - Sokan úgy gondolják, hogy az iskolákban nincs szükség nevelőtanárra. - Carla megvonta a vállát. - A szüleid biztos attól félnek, hogy telebeszélem a fejed mindenféle butasággal.
21
- Szervusz, Bradley - szólt Carla. - Nagyon örülök, hogy eljöttél. És kezet nyújtott.
- Behúztam magamnak egyet - mondta Bradley, miközben elvonult Carla mellett. Egy percig se akarta a nevelőtanárnőt abban a hitben hagyni, hogy valaki más csinálta neki a monoklit. - Engem senki nem tud megverni, csak én magam.
- És fáj? - kérdezte Carla.
- Nem. - Bradley leült a kerek asztalhoz. - Senki nem tud olyat csinálni, ami nekem fáj. Még én se.
Carla leült az asztal túloldalához. Világoskék inget viselt, amit futkározó sárga egerek díszítettek. Az ing éppen olyan színű volt, mint a szeme. Az egerek pedig épp olyan színűek voltak, mint a haja.
- Meg akartam verni valakit - magyarázta Bradley, miközben az inget bámulta. - De ha egy másik gyereket verek meg, azért megbüntettek volna, ezért magamnak húztam be egyet.
- És miért akartál megverni valakit? - Mert utálok...
- Kit?
- Mindenkit.
- Azért verted meg magad? Önmagadat is utálsz? Bradley nem válaszolt. Úgy érezte, a kérdés csapdát rejt.
- Szereted magad? - kérdezte Carla. Ez a kérdés is gyanús volt.
- Talán azért mondom, hogy nem szeretsz senkit, mert önmagadat nem szereted.
- Szeretem magam - bukott ki a válasz Bradleyből. - A tanárnőt nem szeretem!
- Mondj pár dolgot, amit szeretsz magadban - kérte Carla. Bradley dühösen nézett a nevelőtanárnőre, és konokul hallgatott.
- Én kedvellek téged - folytatta Carla. - Szerintem rengeteg jó tulajdonságod van. De tőled szeretném hallani, hogy mi mindent tartasz jónak magadban.
- Nem beszélgetek tovább - mondta Bradley.
- Miért?

- Beteg vagyok. Az orvos azt mondta, minél többet beszélek, annál betegebb leszek.
- Ez bizony rossz dolog.
- Nagyon is! Lehet, hogy máris túl sokat beszéltem a tanárnő miatt! Lehet, hogy hányni fogok!
Carla bólintott.
- Akkor ne szólj egy szót se - mondta. - Maradjunk csendben. Az emberek akkor is rengeteg dolgot megtudhatnak egymásról, ha csak ülnek és hallgatnak.
Carla lakatot tett a szájára, és lenyelte a kulcsot. -A tanárnő tiszta dilis - morogta Bradley.
- Ezt sokan mondták már - felelte Carla, aztán ajkára tette az ujját.
Egy ideig némán ültek. Bradley fészkelődött, és jobbrabalra forgatta a fejét. Aztán a tarkójára tette a kezét, és hátradőlt. Később leeresztette és karba fonta, végül pedig az ölébe tette a kezét.
Zavarta a hallgatás. Félt, hogy Carla közben túl sok mindent megtud róla.
- Lehet, hogy beszélhetek egy kicsit - szólalt meg.
- Ne, nem szeretném, ha rosszul lennél - rázta a fejét Carla. - Jobban szeretlek annál.
- Az orvos azt mondta, egy kicsit beszélhetek. Csak sokat nem.
- Helyes, akkor beszéljünk a tanulásról.
- Azt nem lehet! Azt mondták, ha a tanulásról beszélek, meghalok!
Carla a homlokát ráncolta.
- Ez bizony nem tréfadolog. Tudod, nekem az is a munkámhoz tartozik, hogy segítek neked jobban tanulni. De hát hogyan segíthetnék, ha nem beszélhetünk a tanulásról?
Bradley megszimogatta az állát, és elgondolkozott a problémán.
-Tudom már! - szóló végül. - Tessék mindenkinek azt mondani, hogy nem engedtem segíteni magamnak. Hogy szemtelen és makacs voltam. Hogy azt mondtam, leköpöm a tanárnőt.
- Jaj, nem, ilyet nem mondhatok rólad. Hiszen barátságos vagy hozzám.
- De mindenki elhinné - bizonygatta Bradley. -Nem az a fontos, hogy elhinnék-e vagy sem. Én tudnám, hogy nem igaz.
-Na és?
- Amikor az ember nem mond igazat, akkor csak önmagának hazudik, senki másnak.
Bradley ebben nem látott semmi rosszat. Ha az ember csak önmagának hazudik, és tudja, hogy hazudik, akkor az mért olyan nagy baj?
- Csak azt nem értem, miért szerez csupa rossz jegyet egy ilyen okos gyerek, mint te.
-Azért, mert Mrs Ebbel pikkel rám - jelentette ki Bradley.
- Csitt! - figyelmeztette Carla. - Erről nem beszélhetsz!

- Ha csak keveset beszélek a tanulásról, akkor még nem biztos, hogy meghalok.
- Hát jó - felelte habozva Carla. - De ha egy kicsit is úgy érzed, hogy meghalsz, szólj, és akkor rögtön abbahagyjuk.
Bradley csak tizenöt perc beszélgetés után kezdte el érezni a halál közeledtét. Carla megjegyezte, hogy a dolgozatban ugyanazok a kérdések szerepeltek, mint a korábbi házi feladatokban, és hogyha Bradley megírná a leckéit, valószínűleg remekül sikerülnének a dolgozatai.
- A dolgozatok nagyon könnyűek - felelte Bradley. - Ha akarnám, mindet hibátlanul meg tudnám írni. Én vagyok a legnagyobb az osztályban. Direkt válaszolok rosszul a kérdésekre.
- Megmondjam, mit gondolok? Szerintem örülnél, ha jelesek kapnál, és csak azért mondd, hogy szándékosan vagy rossz tanuló, mert félsz próbálkozni. Félsz, hogy akkor sem sikerülne jó jegyeket szerezned, ha mindent megtennél értük.
- Én nem félek semmitől - ellenkezett Bradley.
- De, szerintem félsz önmagadtól - mondta Carla. - Pedig nem kellene. Biztos vagyok benne, hogy nagyon jó képességeid vannak, és ha rázánnád magad a tanulásra, csupa jó jegyet szereznél. Én segíthetek neked. És te is segíthetsz nekem. Megpróbálhatnánk együtt.
Ezen a ponton jelentette ki Bradley, hogy ha még egy szó esik a tanulásról, meghal.
Carla megköszönte neki, hogy elmondott annyit, amennyit csak lehetett.
- Igazán bátran viselkedtél - mondta, majd javasolta, hogy a következő alkalomra Bradley állítson össze egy listát az érdekes témákból, nehogy megint a tanulásról kelljen beszélniük.
- Ez házi feladat? - kérdezte Bradley.
- Dehogyan, nem házi feladat - nyugtatta meg Carla. - Nem is kell ráírnod a neved.
Bradley megkönnyebbülten bólintott.
- Akkor jó.
Lejárt a beszélgetésre szánt idő.
- Köszönöm, hogy ilyen sok mindent elmondta nekem - búcsúzott Carla. - Nagyon jó volt beszélgetni veled.
És kezét nyújtott.
Bradley zsebre dugta a kezét, és kivonult a szobából.
11
Bradley egész héten az érdekes témák listájának összeállításán dolgozott. Ez nem lecke - mondogatta magának. Sőt, pont az ellenkezője! Mert ha jó témákat talál ki, akkor nem kell a házi feladatokról beszélnünk.
Most nem firkálgatott az órák alatt. Figyelte, hogy mit mond Mrs Ebbel, és miről beszélnek az osztálytársai - gyűjtötte az ötleteket. Sőt mindenhova magával vitte a készülő listát, s a szünetekben a fülét hegyezte, jó témákra vadászva.

A többiek gonoszabban bántak vele, mint korábban bármikor. Már nem féltek tőle. Csúfolták, s mivel Bradley nem támadott vissza, csak még jobban felbátorodtak, és még többet gúnyolódtak vele.

Egy negyedikes fiú, aki fel akart vágni a barátai előtt, odaszaladt hozzá, és rákiabált:

- Te nem is vagy ember! Te egy szörnyeteg vagy! A világúrból pottyantál a Földre!

A fiú ezután elszaladt. Bradley nem eredt a nyomába, hogy bosszút álljon. Helyette három újabb témát vett fél a listára: „Emberek”, „Szörnyetegek”, „Világúr”.

A Mindenszentek előtti ünnepnap, Halloween hétfőre esett. Jóformán az összes gyerek valamilyen jelmezzel érkezett az iskolába, amit aztán ebédszünetben fel is vehettek.

Brian, Jeff egyik barátja nem vitt jelmezt magának, csak kért Mrs Ebbeltől egy fekete filctollat. Karikát rajzolt vele a fél szeme köré, s mindenkinek elmondta, hogy ő Bradley Chalkers.

A gyerekek harsányan nevettek a rosszmájú tréfán, de Bradley nem törődött velük. Tovább gazdagította listáját, ami immár három írólap mindkét oldalát megtöltötte.

1. A lombhullató fák
2. Arany csillagok
3. A kréta
4. A ragasztószalag
5. Tényleg gyávák-e a nyulak?
6. Miért nevetnek az emberek?
7. Milyen érzés, ha lábon lövik az embert?
8. A ceruza
9. A ceruzahegyező
10. Véletlenek
11. A kávé
12. Katonai iskola
13. A nádpálca
14. Kosárlabda
15. Barátok
16. Ellenségek
17. Ugróiskola
18. Kidobás
19. Négyzet

20. Egy krumplic
21. Két krumplic
22. Három krumplic
23. Négy krumplic
24. Öt krumplic
25. Hat krumplic
26. Hét krumplic
27. Több
28. Kevesebb
29. Semennyi
30. Milyen börtönben ülni?
31. Jó emberek
32. Rossz emberek
33. Reggeli
34. Ebéd
35. Vacsora
36. Tetszett-e már látni a Fehér Házat?
37. Ki lőtte lábön az apámat?
38. Miért nem kapták el?
39. Mogyoróvaj és dzsem
40. Arany csillagok
41. Monokli
42. Verekedés
43. Nagyszájú lányok!
44. Milyen a lányvécé belülről?
45. Köszönés
46. Reflexek
47. Utálat
48. Mikor fog szakállam nőni?
49. Rossz szagú dolgok
50. Amit szeretünk magunkban

51. Amit nem szeretünk magunkban
52. Amit senki nem szeret magunkban
53. Amit nem szeretünk senkiben
54. Arany csillagok
55. Olyan-e a fejem, mint egy salátástál?
56. Szekrények
57. Búvóhelyek
58. Álmok
59. Ré málmok
60. Bárcsak tudnék repülni!
61. Szemüveges gyerekek
62. Üvegszem
63. Miért van az, hogy az egyik embert szeretjük, a másikat utáljuk?
64. Összetörni dolgokat
65. Bárcsak láthatatlan lennék!
66. Bőgőmasinák
67. Mi történik, mikor az ember megöregszik?
68. Emberek
69. Szörnyetegek
70. Világűr
71. Miért ünnep a Hallóween?
72. Kalózok
73. Királykisasszonyok
74. Kísértetek
75. Mi történik, mikor az ember meghal?
76. Mi lenne, ha meg se születtem volna?
77. Lehetne-e egy másik ember én?
78. Lehetnék-e én egy másik ember?
79. Ha másik ember lennék, nem csúfolódnék velem.
80. Filc
81. Toll

Bradley este nem ment el jelmezben házalni, pedig Nyafi és Morgó elmentele, és rengeteg nyalánkságot kaptak a többi állattól.

- Listát írok azokból a témákból, amikről beszélgetni szeretnék a nevelőtanárnővel - mesélte Bradley az állatoknak. -Nincs néhány ötletetek?

- Mit szólsz például ahhoz, hogy „nyulak”? - vetette fel Nyafi.

-Ez jó - bólintott Bradley, és kiegészítette a listát a „Nyulak” témával. -Medvék - ajánlotta Morgó. -Az is jó.

Ekkor berontott a szobába Claudia. Bradley gyorsan a párna alá rejtette a listát.

- Én is mondok egyet - szólta Claudia. - „Mit fog szólni apa, ha megtudja, hogy bukásra állsz?” Ez is jó téma, nem?

-Miről beszélsz?

- A listáról. -Milyen listáról?

- Hát, nem is tudom - gúnyolódott Claudia. Lassan az ágy felé ballagott, majd hirtelen a párna után kapott.

Bradley meg akarta előzni, de Claudia volt a gyorsabb. Feltartotta magasra a listát, és az elejétől a végéig elolvasta. Közben csak úgy rázta a kacagás.

-Mi olyan vicces? - kérdezte sértődötten Bradley.

-A listád!

-Mi bajod van vele?

- Egy nevelőtanárral nem ilyen dolgokról beszél az ember.

- Honnan tudod?

- „A kréta”? Hogy lehet a krétáról beszélgetni?

- Ugy, hogy lehet! Claudia nevetett.

- „Egy krumpli”! „Két krumpli”! Tisztára ki fog bukni a nevelőtanárod, ha ezt meglátja.

- Add vissza!

- Igen - felelte Claudia, mintha Bradley kérdezett volna valamit.

-Mit igen?

- Igen, olyan a fejed, mint egy salátástál! - kacagott Claudia.

- Fogd be a szád!

- „Ki lőtte lábon az apámat?” Szerinted honnan tudná azt a nevelőtanár?

Bradley a vállát vonogatta. Claudia visszaadta neki a listát.

- Háromszor írtad be azt az arany csillagokat - jegyezte meg fejcsóválva.

Bradley kikapta a papírlapokat nővére kezéből, és megnézte, mit írt.

- Ilyen gyagyás listát se láttam még - mondta Claudia. -A nevelőtanárod egyik témáról se fog beszélni veled.

- Nem ismered őt - felelte Bradley. - Arról beszélget velem, amiről csak akarom. És oda is figyel. És szeret engem!

- Ez nem igaz - torkolta le Claudia. - Csak azért beszélget veled, mert ez a munkája!

Azzal gúnyosan nevetve kivonult a szobából.

Bradley utána nézett, majd két újabb tétellel gazdagította a listát: „Nővérek” és „Munka”.

Ezután további témákon gondolkodott, de közben kövér könnycseppek gyűltek a szeme sarkában. A három „Arany csillagok” közül kettőt kihúzott, azután golyóba gyűrte a lista lapjait, és az egészet kidobta a szemébe.

23

- Nézzétek, ott jön a szörnyeteg! - rikkantotta egy pufók negyedikes fiú. - A világtűrből pottyant szörnyeteg! -Fúj! Hű, de csúnya! - kiáltotta a sovány barátja.

- Vigyázzatok, nehogy megfogjon! - visitotta egy rózsaszín szemüveges lány. - Akihez hozzáér, szörnyeteggé változik!

Bradley rárontott a csúfolódókra. Azok szétrebbentek, majd újra összegyűltek, akár a galambok. Bradley leült, és elővette az ebédjét.

- Béna szörnyeteg vagy! - kiabálta egy harmadikos. Az ebédszünet utáni órán Bradley csak ült a helyén - a

leghátsó sor legszélső padjában -, nem nézett se Jeffre, se az arany csillagos névsorra, se Mrs Ebbelre. Nem nézett senkire és semmire.

Aznap kellett újra Carlához mennie. Elkérte a kilépőt Mrs Ebbeltől, és kiment a teremből.

Utálta Carlát. Vele nem akarta elkövetni azt a hibát, amit Teff-fel elkövetett. Rádöbrent, hogy Claudiának igaza van. Carla nem szereti őt. Csak azért foglalkozik vele, mert az a munkája.

Carla az ajtó előtt állva várta Bradleyt.

- Szervusz, Bradley - köszönt, és kezet nyújtott. - Nagyon örülök, hogy ma is eljöttél. Igazán kedves tőled.

Bradley elment mellette, és leült a kerek asztalhoz. Carla vele szemben foglalt helyet. Hosszú ujjú, fehér inget viselt, amin két háromszög alakú minta volt: egy piros és egy kék.

- Összeállítottad a témák listáját? - kérdezte Carla. -Nem, mert nem én vagyok a tanár.

- És akkor?

- És akkor nem nekem kell megmondani, hogy miről beszéljünk. Az a tanárnő munkája!

Carla elgondolkozva bólogatott.

-No, lássuk csak... Tényleg nincs egyetlen ötleted se? Bradley a fejét rázta.

- Hát ez furcsa. Esküdni mertem volna rá, hogy egy egész sor érdekes témát ajánlasz majd. De ha így áll a helyzet, akkor a tanulásról kell beszélünk. Kezdjük a házi feladattal.

- Űrből jött szörnyetegenek.

- Tessék?

- Űrből jött szörnyetegek - ismételte Bradley. - Azt tetszett mondani, én választhatok témát. Az űrből jött szörnyetegekről akarok beszélni!

-Nagyon izgalmas téma! - nevetett Carla.

- Csak sugárpisztollyal lehet megölni őket - magyarázta Bradley. - Nem hálnak meg se a rendes pisztolytól, se a kézigránáttól, de még az atombombától se. Csak a sugárpisztolytól.

Felállt, és megmutatta, milyen, amikor sugárpisztollyal lő az ember. Közben olyan hangot adott ki, amiben keveredett a géppuskadurrogás és a lőnyerítés.

Carla védekezően felemelte a kezét.

-Ne lőj! - esedezett.

- De lövök, mert űrszörnyetegnek tetszik lenni - felelte Bradley.

- Nem, nevelőtanárnőnek tetszem lenni, és jobban szeretem, ha tegeznek.

Bradley abbahagyta a tüzelést.

- Hiszel az űrből jött szörnyetegekben? Carla a fejét rázta.

-Nem. Abban hiszek, hogy élnek másféle lények a Földön kívül, de a szörnyetegekben nem. A Föld csak egy apró bolygó az óriási univerzumban. Szerintem a több milliárd másik bolygón több billió másfajta élőlény lakik. Vannak köztük nagyon buták, de vannak olyanok is, amelyek okosabbak, mint te vagy én. Vannak dinoszauruszoknál is nagyobbak, és vannak a hangyánál is kisebbek. De szörnyeteg nincs köztük.

- Egyetlenegy se?

- Egyetlenegy se. Szerintem a „jó” mindenkiben ott rejtőzik. Mindenki ismeri a boldogság, a szomorúság vagy épp a magány érzését. Előfordul, hogy egyesek szörnyetegnek tartanak valakit, de csak azért, mert nem látják meg benne a jót. És akkor borzalmas dolog történik.

- Megölik?

-Még annál is borzalmasabb. Ha néhányan kikiáltanak egy embert szörnyetegnek, mások utánozzák őket, és nemsokára már mindenki úgy bánik vele, mint egy szörnyeteggel. Egy idő múlva aztán az az ember maga is elhiszi, hogy ő szörnyeteg, és elkezd úgy is viselkedni. Pedig még akkor sem szörnyeteg. A „jó” nem veszik el belőle, csak elbújik valahol mélyen.

- De mi van, ha tényleg rémesen néz ki? - kérdezte Bradley. - Ha zöld bőre van, és csak egy szeme az arca közepén, három karja és mindegyiken két keze, és minden kezén nyolc ujja?

Carla nevetett.

- Lehet, hogy mi csúnyának látunk egy ilyen teremtményt, de csak azért, mert a külseje szokatlan számunkra. Lehet, hogy a saját bolygóján igazi szépségnek tartják őt. A lény, akit most leírtál, otthon talán ünnepezt filmsztár.

Bradley elnevette magát.

- Lehet, hogy azon a bolygón engem tartának rémesen csúnyának - folytatta Carla -, mert nincs zöld bőröm, és két szemem van. Bradley a fejét rázta.

- Lehet, hogy engem csúnyának tartanak, de téged nem. Carla szeme elkerekedett.

- Nahát, Bradley - mondta. - Még soha nem mondtál nekem ilyen szép és kedves dolgot. Köszönöm.

Bradley elvörösödött. Nem számított rá, hogy így hangzik majd, amit mond.

- Ne beszéljünk többet a szörnyetegekről - motyogta.

- Rendben - felelte Carla. - Szerintem ez nagyon jó beszélgetés volt. Remek témát választottál.

A hátralevő időben Bradley rajzolt. Kiválasztott egy zöld zsírkrétát Carla gazdag készletéből, és megpróbált egy képet készíteni arról a Földön kívüli lényről, amiről beszélt. A három kart és a hat kezét sikerült megrajzolnia, de a kezelőre már nemigen fért rá a nyolc-nyolc ujj.

Végül felpillantott a munkából.

- Carla?

- Tessék, Bradley.

- Bele lehet látni egy szörnyetegbe? - kérdezte. - Meg lehet látni benne a „jó”-t?

- Én csak azt nézem bennük.

Bradley újra a papír fölé hajolt. Rajzolt egy nagy fekete szemet az úrlény arca közepére, majd egy piros szívet a mellkasára, hogy ezzel ábrázolja az összes „jó”-t, ami a lényben van.

- És mitől múlik el a szörnyeteg szörnyetagsége? - tette fel a következő kérdést. - Ha mindenki szörnyetegnek látja a szörnyeteget, és úgy is bánnak vele, akkor mit lehet csinálni azért, hogy ne legyen szörnyeteg?

- A feladat nem könnyű - válaszolt Carla. - Mindenekelőtt rá kell jönnie neki magának, hogy ő nem szörnyeteg. Szerintem ez az első lépés. Amíg ő maga nem látja be ezt, hogyan várhatnánk el, hogy mások belássák?

Bradley befejezte a munkát, és megmutatta Carlának az elkészült képet.

- Filmsztár az otthoni bolygóján - magyarázta. - Mindenki szereti őt.

- Tényleg nagyon szép - dicsérte Carla.

- Itt hagyjam? - kérdezte Bradley. - Nekem nem kell, szóval akkor oda is adhatom.

- Nagyon kedves lenne tőled! - örvendezett Carla. - Köszönöm szépen. Rögtön ki is teszem.

A nevelőtanárnő rajzszőggel a falra erősítette a képet. Bradley kis híján megjegyezte, hogy a falba tilos bármit is belefúrni, de végül inkább hallgatott.

Ideje volt visszatérnie az osztályba.

- Örömmel várom a jövő heti beszélgetésünket - mondta Carla. - Remélem, vannak még ilyen pompás témák a tarsolyodban.

Bradley indulni készült, de egyszerre megtorpant. -Mi baj? - kérdezte Carla.

Bradley csípőre tette a kezét, és szigorúan nézett a tanárnőre.

- Valamit elfelejtettél. És csak állt és várt.

Carlának egyszerre felcsillant a szeme. Kezet nyújtott Bradleynek, és így szólt:

-Nagyon jó volt beszélgetni veled. Köszönöm, hogy ennyi mindent elmondtál nekem.

Bradley a jól ismert vigyor-vicsorra húzta a száját, aztán sarkon fordult, és kiszaladt a szobából.

24

- Ott jön! - mondta Lori. - De most ne gyulladj be. Colleen az ajkába harapott.

Véget ért az aznapi tanítás, és a három lány az utca túloldaláról lesett Jeffre.

-Szerintem inkább várjunk holnapig... - nyöszörögte Colleen.

-Jeff, figyelj! - kiáltotta Lori.

-Ne! - suttogta Colleen.

Jeff megfordult.

Lori és Melinda elindultak felé. Colleen megszeppenve követte őket.

- Szia, Jeff! - köszönt Lori.

- Szia, Jeff! - köszönt Melinda.

- Sziasztok! - köszönt Jeff. Lori nevetett.

- Na gyérünk, Colleen - mondta Melinda. - Beszélj vele!

Colleen elpirult, és lesütötte a szemét.

- Colleen mondani akar neked valamit - fordult Jeffhez Lori.

-Csak azt akartam, hogy... hogy hát... - motyogta Colleen.

- Ne piszkáldatok engem - mondta szinte suttogva Jeff.

- Egyáltalán nem piszkálunk - vágta rá Lori. - Colleen csak meg akar...

- Ne beszélj Colleen helyett - fojtotta belé a szót Melinda.

- Na szóval - próbálkozott újra Colleen. - Arról van szó... - Itt vett egy nagy levegőt. - Rendezek egy... Szóval szület...

-Nem vagyok kíváncsi rá! - csattant fel Jeff.

Colleen arca lángvörös lett.

-És többet ne köszönjete nekem!

- Annak köszönünk, akinek akarunk! - vágott vissza Melinda. - Nem tiltja a törvény!

- De én nem akarom, hogy köszönjete! -Ne félj, én nem fogok! - fakadt ki Colleen.

- Én igen! - szállt be a szópárbajba Lori. - Szia, szia, szia, szia, szia, szia!

-Fogd be a szád! - kiáltotta dühösen Jeff, és a földhöz vágta a tankönyvét.
- Szia, Jeff, szia, Jeff, szia, Jeff! - kiabálta Lori. - Cia, Cseff! - Nevetett saját nyelvbotlásán. - Cia, Cseff! Gyia, Ceff! - Most már visított a nevetéstől.
-
és ne neved rajtam! - ordította Jeff.
- Joga van nevetni - mondta dacosan Colleen. - Nem tilthatod meg neki!
- Sziasziasziasziasziaszia! - hadarta Lori.
- Kuss! - üvöltötte Jeff.
-Neked kuss! - kiabált vissza Melinda. -Nem félek tőled, Melinda - mondta Jeff.
- Én se tőled - felelte a lány.
Jeff fölemelte két öklét. Melinda ugyanígy tett. Lori sikított az izgalomtól.
- Gyerünk, üss meg! - sziszegte Jeff.
- Előbb te üss meg! - válaszolta Melinda.
- Nem, te üss előbb! - makacskodott Jeff.
- Valaki üssön már! - kiabálta Lori. Jeff meglökte Melinda vállát az öklével.
Erre a lány gyomorszájon vágta őt. Jeff kétrét görnyedt, s akkor az orrára is kapott egyet. Hadonászva próbálta védeni magát, de Melinda sorozatban vitte be az ütéseket; eltalálta Jeff nyakát, gyomrát, majd szemét.
Jeff megtántorodott, és elesett.
Melinda azonnal rávetette magát. Lovaglólásban ráült Jeff mellkasára, majd utána a földre szorította a fiú mindkét csuklóját.
Lori letérdelt melléjük, és az aszfaltot csapkodva rászámolt Jeffre:
-Egy... kettő... három... négy... öt... hat... hét... nyolc... kilenc, tíz! Melinda felállt.
Lori a magasba emelte barátnője kezét, és orrát befogva rikkantotta:
-A győztes és ezzel a világbajnoki cím védője... a verhetetlen Melinda! Colleen megtapsolta barátnőjét.
25
Jó leszek - gondolta Bradley. Mert ha látják, milyen jó vagyok, rá fognak jönni, hogy nem vagyok szömyeteg.
- És arany csillagot kapsz majd Mrs Ebbeltől - mondta Nyafi.
Nagy izgalmában Bradley észre se vette, hogy két különböző színű zoknit húzott fel: egy kéket és egy zöldet. Bekötötte a cipőjét, aztán kiment a fürdőszobába, és megnézte magát a tükörben.
A monoklija sötétlilából világos barnássárgává halványult, így már a lig látszott. Bradley átsietett a konyhába reggelizni. Az édesanyja zabpelyhet főzött neki.
- Utálom a zabpelyhet - lázadozott Bradley.

- Azt eszed, amit eléd raknak - szólt rá az apja. - Nem étteremben vagy.
Bradley összeráncolta a szemöldökét - nem azért, mert meg kellett ennie az ételt, hanem mert megbánta, hogy finnyáskodott. Rossz Bradley mond ilyeneket. Jó Bradley azonban szereti a forró, csomós kását.
Beletömött a szájába egy púpozott kanállal, és rágni kezdte a jókora falatot.
- Mm, de finom! - mondta, de mikor kihúzta a kanalat a szájából, könnyökével felborított egy pohár narancslevet.
Claudia sikoltva felugrott.
- Jaj, Bradley! - sopánkodott az édesanyja. Mr Chalkers szeme villámokat szórt.
- Véletlen vo... - kezdte a magyarázkodást Bradley, de aztán eszébe jutott, hogy Carla nem hisz a véletlenekben. Ettől elbizonytalanodott. Eltöprengett, hogy vajon miért akarná szándékosan kiönteni a narancslevet, mikor azt szereti. A zabpelyhet kellett volna kiborítania.
- Nem gondolod, hogy segítened kellene anyádnak feltakarítani? - szólt rá az apja.
Bradley fogta a szalvétáját, és segíteni akart, de az édesanyja nem engedte.
- Addig jó, amíg nem nyúlsz semmihez.
Bradley csendben befejezte a reggelit. Mikor elindult vissza a szobájába, Claudiából kitört a nevetés. -Mi olyan vicces? - kérdezte Bradley.
- A zoknid!
Bradley a lábára nézett, majd újra a nővérére, a vihogó hiénára.
- Köszönöm, Claudia - mondta. - Nagyon kedves tőled, hogy szóltál.
A lány abbahagyta a nevetést. Még a szája is tátva maradt. Bradley besétált a szobájába, leült az ágy szélére, és lehúzta a cipőjét.
- Ez már döfi! - lelkesedett Morgó. - Nagy voltál! Én biztos jól orrba boksztam volna!
-Ma biztos kapsz egy arany csillagot - mondta Nyafi.
Bradley zoknit cserélt, de közben az arany csillagon járt az esze, és megint nem figyelt oda, mit csinál. Lehúzta jobb lábáról a zöld zoknit, a balról meg a kéket, majd felhúzta a zöldet a bal lábára, és a kéket a jobbra. Aztán cipőt vett, és elindult az iskolába - méghozzá azzal a szilárd elhatározással, hogy nagyon jó lesz.
Bement az osztályterembe, s elfoglalta helyét a leghátsó sor legszélső padjában. Egyenesen ült, kezét a padra fektetve, és alig leplezett izgalommal az arany csillagos névsorra sandított.
Jeff is megérkezett, és leült - a leghátsó sor utolsó előtti padjába.
Bradley előbb csak a szeme sarkából látta őt, azután felé fordult, hogy jobban megnézzze. Jeffnek monoklija volt! -Mit bámulsz, Chalkers!? - mordult rá Jeff.
- Nahát, mintha ikrek lennétek! - kiáltott fel Shawne, a Jeff előtt ülő lány.
- Fordítsd előre a hülye képed! - dühöngött Jeff.

- Fogd be, Bradley! - felelte Shawne, és elfordult. Bradley a lány tarkóját nézte. Még mindig szörnyetegnek tart, gondolta. De ha megkapom az arany csillagot, akkor majd rájön, hogy jó vagyok. Egész órán vigyázban ült, és le sem vette a szemét Mrs Ebbelről. Közben azon gondolkodott, vajon észrevette-e már a tanárnő, milyen jól viselkedik. Kicsöngetés után abban a biztos tudatban ment ki a teremből, hogy mikor visszatér, már ott lesz a csillag a neve mellett. Curtis és Doug, Jeff két barátja Mrs Sharp terméből jött ki.

- Hősnek érzed magad? - szólította meg Doug.

- Megütni Jeffet, amikor nem figyel? - mondta Curtis.

- Mi van? - értetlenkedett Bradley. Doug lökött egyet rajta.

Bradley nekitántorodott a háta mögött álló Jeffnek, aki visszalökte.

Bradley jobbra-balra nézett. A fiúk körülvették.

- Jeff a barátunk - mondta Robbie.

- Igen! - bólogatott Brian.

- Megtámadtál, amikor nem figyeltem! - vádaskodott Jeff. - Vásárolni voltam, és tele volt a kezem. Nem akartam összetörni a tojásokat.

- Gyáva Chalkers! - sziszegte Dan.

Andy és Doug nem álltak szorosan egymás mellett. Bradley kitört közöttük, és eliramodott a játszótéren át.

Jeff és barátai üldözőbe vették.

Bradley hátranézett, és a következő pillanatban belerohant egy fél lábon álló lányba. A lány elesett a kövezett ugróiskolapályán, és sírva fakadt.

- Megmondalak, Bradley! - kiabálta a barátnője.

- Bocsánat - zihálta zavartan Bradley, és továbbfutott. Felrohant a betonlépcsőn, és az auditóriumon át beszaladt az iskolaépületbe.

Egyenesen a könyvtárba ment.

- Mit akarsz? - kérdezte Mrs Wilcott, a könyvtárosnő.

- Semmit - motyogta Bradley. Letült az egyik asztalhoz, rákönyökölt, és fejét a tenyerébe támasztotta.

És mi van, ha Carla tévedett?, gondolta. Mi van, ha tényleg szörnyeteg vagyok?

- Ne kelljen rád szólnom, Bradley! - figyelmeztette Mrs Wilcott.

26

- Az ebédszünetben elkapunk - súgta oda Bradleynek Robbie, mikor újra találkoztak az osztályban.

- Elkéstél - szólt rá Bradleyre Mrs Ebbel.

Bradley leült a helyére - a leghátsó sor legszélső padjába -, és a falra függesztett névsorra pillantott. Természetesen nem volt arany csillag a neve mellett. Hisz máris elkövetett három rosszaságot: Először fellökött egy lányt, aki megütötte magát és sírt. Aztán

elkészt az óráról. De a legnagyobb bűne az, hogy Bradley Chalkersnek hívják. Amíg ez a neve, nem is álmodhat arany csillagról. Szörnyetegeknek nem adnak kitüntetés.

A szörnyetegeket megverik. Bradley sorban ránézett Jeffre, Robbie-ra, Russelre és Brianre. Minden a karakterjét mozgósítania kellett, hogy ne sírja el magát.

A legrosszabbnak nem is a verést tartotta, hanem azt, hogy mindenki örülne, ha ellátnák a baját. Elképzelte, ahogy az egész iskola - a fiúk, a lányok, de még a tanárok is - körülállják őket, s ujjongva biztatják Jeffet és bandáját, alak felváltva ütlegetik meg rugdossák őt.

Mikor kicsengettek, lassú mozdulattal elővette az ebédes zacskóját.

- Odakint várunk - mondta Jeff, és kiment a folyosóra. Bradley követte tekintetével, majd felállt, és lassan elindult utána, de aztán hirtelen bekanyarodott, és kirohant a másik ajtón.

- Bradley! - kiáltotta Mrs Ebbel. - Állj meg, és gyere ide! Bradley tovább rohant. Ha megbüntetik, hát megbüntetik. Mit számít?

Be akart menni a könyvtárba, de az ajtó nem nyílt ki. A könyvtár az ebédszünetben zárva volt. Hol rejtőzhetne el?

Doug kilépett az auditóriumából, és meglátta őt.

- Ott van!

Bradley hátraarcot csinált, és visszarohant arra, amerről jött. Miután befordult az első sarkon, megállt. A veszélyt felmérve vakmerő döntésre szánta el magát.

Benyitott a lányvécébe, behunyt a szemét, és belépett.

Miután becsukta maga mögött az ajtót, kinyitotta a szemét. A helyiség szerencsére üres volt.

Visszafojtott lélegzettel fűlt. El se tudott képzelni borzalmasabbat, mint hogy a lányvécében verjék meg. Biztos belenyomnák a fejem a vécékagylóba, gondolta.

Csak állt, és várt. Egy árva neszt se hallott.

Lassan felbátorodott, és körülnézett. A helyiség padlóját és félmagasságig a falakat is zöld csempe borította. Az előtérben, ahonnan a három vécéfülke nyílt, nem volt más, csupán két fehér mosdókagyló és egy papírtörülköző-adagoló.

Mindhárom fülke ajtaja nyitva volt. A mellékhelyiség többé-kevésbé ugyanúgy festett, mint a fiúvécé. A lányok vécékagylói is pontosan olyanok voltak, mint a fiúkéi. Bradley csodálatosan lebiggyesztette az ajkát.

A folyosóra egyelőre veszélyes lett volna kimennie. Nekidőlt hát az egyik fülkének, és kicsomagolta marhahúsos szendvicset.

Valaki kinyitotta az ajtót! Bradley gyorsan visszadugta a zacskóba a szendvicset, beosont a fülkébe, és behúzta maga után az ajtót.

Aztán felállt a vécékagyló peremére, hogy ne lehessen látni a lábát.

Hallgatózni kezdett.

Valaki átvágott az előtérben, és bement a szomszédos fülkébe. Azután ismerős intim zajok hallatszottak. Bradley a szája elé kapta a kezét.

Végül víz zúdult a vécékagylóba, a lány a szomszéd fürkében becipzározta a nadrágját, aztán kinyílt az ajtó. A lány a mosdókagylókhoz sietett. Vízcsofogás következett, majd a papírtörülköző zizegése. Kisvártatva kinyílt és becsukódott a lányvéce ajtaja.

Bradley fellélegzett. Leugrott a vécékagylóról, kilépett a fürkéből - és nyomban kővé dermedt.

Két lánnyal találta szemben magát. Az egyik az volt, aki korábban a vécét használta. A másik néhány másodperce lépett be az ajtón. Bradley nem tudta, melyik melyik. Aztán belehasított a fülébe a legiszonyúbb sikoltás, amit valaha hallott. Akkor már tudta, melyik melyik.

Elinalt a két lány mellett, feltépte az ajtót, és kirohant a folyosóra.

Befordult egy sarkon, megállt az egyik ajtó előtt, és addig dörömbölt rajta, a míg ki nem nyitották neki. -Bradley? - csodálkozott Carla.

- Szia, Carla - zihálta Bradley, és kezét nyújtott. - Nagyon örülök, hogy itt vagyok.

27

Carla kezét fogott vele.

Bradley belépett a szobába, becsukta az ajtót, és leült a kerek asztalhoz.

- Nem fogod elhinni - mondta, miközben tekintetével megkereste a falon a zöld szörnyetegről készült rajzát. -Nem fogod elhinni, mi történt.

- Jó, akkor nem hiszem el - hagyta rá Carla, és leült Bradleyvel szemben. Fekete-fehér kockás, ujjatlan inget viselt.

- Akkor elmondom - szánta el magát Bradley.

- Reméltem, hogy azt teszed.

- Tudod, hogy honnan jövök?

- Nem.

Bradley az asztalra csapott.

- A lányvéceből!

Elmesélte a történetet: hogy mellette vécézett egy lány, akiről azután azt hitte, hogy kiment, pedig nem, mert egy másik lány jött be!

- Először nem tudtam, melyik melyik, de aztán az egyik sikított. Biztos ő volt a vécén.

- Ki volt az a lány? - kérdezte Carla. - Ismered?

- Igen, de szerintem nem kéne megmondanom a nevét. Biztos nem örülne, ha ez elterjedne.

- Szép, hogy gondolsz erre. Bradley vállat vont.

- Ebédeljünk meg! - javasolta Carla. -Jó.

Bradley elővette a marhahúsos szendvicset, Carla pedig kitett az asztalra egy doboz joghurtot és egy tányér felszeletelt paradicsomot és uborkát.

- Az finom ebéd - jegyezte meg Bradley.

- Akarsz cserélni?

- Igen.

Ebédet cseréltek. Bradley bekapott egy szelet uborkát. Nagyon ízlett neki.

- Na és mit kerestél a lányvécében? - kérdezte Carla, majd nagyot harapott a szendvicsbe.

- Jeff és a barátai üldöztek - felelte Bradley. - Most Jeffnek van olyan monoklija, mint nekem volt! És mindenki azt hiszi, én húztam be neki.

- És te voltál?

Hazudhatott volna. Mondhatta volna, hogy persze, fél kézzel péppé verte Jeffet. Tudta, hogy Carla mindent elhisz neki.

- Nem - felelte. - Én még egy lányt se tudok megverni. A monoklimat Melinda Birtól kaptam. Ismered őt?

- Nem.

- Pedig szeretné. Jó fej lány. Carla elmosolyodott.

Bradley evett egy szelet paradicsomot s hozzá egy kanál joghurtot.

- Az első szünetben a könyvtárban bújtam el - folytatta. - Ott akkor se tudtak volna megverni, ha megtalálnak. A könyvtárban még beszélgetni se szabad.

- Igen, tudom.

- Nem csodálatos?

- Micsoda?

- Hát a könyvtár. Az a sok-sok könyv. Mindegyikben más van, nem?

Carla bólogatott, és szívószállal ivott egy kortyot Bradley dobozos gyümölcslevéből.

- Végig ezen gondolkoztam, amíg a könyvtárban ültem - mesélte Bradley. - Mindegyik könyv más, pedig mindegyikben ugyanazok a szavak vannak. Csak más sorrendben.

- Na és...

- Csak annyiféle betű van bennük - folytatta Bradley -, ahány az ábécében van. Az írók azt a néhány betűt rakosgatják ide-oda, mégis rengeteg mindent el tudnak mondani!

- És ki is...

- Azt gondolná az ember, hogy egy idő után már nem tudnak újabb sorrendet kitalálni.

- És kölcsönöztél is könyvet magadnak?

- Nem. Mrs Wilcott nem ad nekem. Régen, még mielőtt megismertelek, sokszor nem vittem vissza a könyvtári könyveket. Telefirkáltam meg összetéptem őket. És ezért most már nem kapok könyvet. Amíg ott ültem, Mrs Wilcott végig csúnyán nézett rám, és percenként azt mondta, hogy „ne kelljen rád szólnom”.

Bradley bekapott még egy szelet uborkát.

- Csak meg akartam nézni egy könyvet. Nem akartam tönkretenni.

- Tudom - bólintott Carla. - És idővel Mrs Wilcott is rá fog jönni.

- Jó akarok lenni - mondta Bradley. - De senki nem veszi észre.

- Előbb vagy utóbb észreveszik.

- Szoktál dámázní az ingeden?

Carla kiprűszkölte a gyümölcslevet. Nevetett, és a fejét rázta.

- Tetszenek az ingeid - mondta Bradley. - Nekem pedig tetszenek a zoknijaid - felelte Carla. Bradley megnézte felemás zokniját.

- Pedig emlékszem, hogy kicseréltem - mondta értetlenül.

- Utálok az egyforma zoknikat - jelentette ki Carla. - Nézd!

Azzal kinyújtotta a lábát. Fehér nadrág volt rajta, s egyik lábán egy fehér, a másikon egy fekete zokni.

Bradley mosolygott. Ez most nem a szokásos viczor-vigyor volt, hanem igazi mosoly. Ilyet eddig csak Nyafi és Morgó láthattak az arcán.

- Én tudom, mit kellene megcsinálnod ahhoz, hogy Mrs Ebbel észrevegye, milyen jó vagy.

-Mit?

-Megcsinálhatnád a leckét. Bradley arcáról lehervadt a mosoly.

- Nem. Nem tudom megírni.

- Dehogynem tudod.

Bradley szemében könny csillant.

- Nem tudom!

- Mindent meg tudsz csinálni, amit igazán akarsz, Bradley Chalkers - jelentette ki komolyan Carla. - Bízom a képességeidben.

Bradley azonban még mindig a fejét rázta.

- Nem tudom megcsinálni... - mondta elcsukló hangon.

- Ne mondd, hogy nem tudod! Ha úgy állsz hozzá valamihez, hogy úgyse fog menni, akkor meg se próbálsz. Mondd, hogy „menni fog”! Mondd, hogy „csak azért is sikerül”! Akkor meg tudod csinálni.

- De nem tudom! - Bradley sirva fakadt. - Nem tudom!

- Elefántot csinálsz a bolhából, Bradley. Leckét írni sokkal könnyebb, mint hinnéd. Ha akarod, segítek.

-Nem tudom megcsinálni... - zokogta Bradley.

-Miért nem tudod? - kérdezte Carla.

Bradley megtörölte szemét az inge ujjával, majd szipogva ránézett Carlára, és így felelt:

-Mert nem tudom, hányadik oldalon tartunk.

-Jaj, Bradley... - suttogta elérzékenyülten Carla. Az ő szemében is megcsillant valami. Felállt, megkerülte az asztalt, és egy csókot nyomott Bradley arcára.

28

Bradley hason feküdt az ágyon, ceruzája végét rágta, és tanácstalanul bámult a nyitott számtankönyvre.

A könyv mellett egy papírlap feküdt. A jobb felső sarokba Bradley ezt írta:

Bradley Chalkers

Házi feladat

Számtan

43. oldal

Red Hill School

12. tanterem

Mrs Ebbel osztálya

Leghátsó sor, legszélső pad

Monokli

56 34

Bradley amúgy sem épp a gyöngybetűről volt híres, ráadásul mindezt a puha ágyon körmölte egy tompa ceruzával.

Aznap, az utolsó óra után Bradley addig halogatta az indulást, amíg csak lehetett.

- Ideje hazamennem, Bradley - szólt rá végül Mrs Ebbel. Bradley kilesett az ajtón, de Jeffet és bandáját nem látta.

- Lenne egy kérdésem, Mrs Ebbel - szólt. A tanárnő gyanakodva nézett rá. -Miféle kérdésed?

Bradley elgondolkozott, hogy miféle is a kérdés, amit fel szeretne tenni.

- Hát olyan, amire válaszolni lehet - bökte ki végül.

- Értem.

- Mondhatom?

- Rendben, mondd - felelte kelletlenül Mrs Ebbel. Bradley feltette hát a kérdést:

- Hányadik oldalon van a házi feladat?

-A házi feladat? A negyvenharmadik oldalon.

Bradley a biztonság kedvéért ráírta a számot az edzőcipője orrára, aztán fogta a számtankönyvét, és kiment a teremből. Jeff és a barátai az udvaron kosaraztak. Bradley hazáig szaladt.

És most ott feküdt, bámuulta a negyvenharmadik oldalt, csóválta a fejét, és reményvesztetten sóhajtozott.

1. Mennyi kétharmad háromnegyede?

Micsoda értelmetlen kérdés! Bradley gondolatai elkalandoztak.

- Mit csinálsz, Bradley? - érdeklődött Nyafi.

- Házi feladatot írok. - Mi az a házi feladat?

- Olyan feladat, amit házban csinálsz meg. - Az szórakozás? - kérdezett tovább a nyúl.

- Nem. Iskolai dolog. Feladják, hogy csináld meg otthon, és házi feladatnak nevezik.

- Olyat te még soha nem csináltál - jegyezte meg Nyafi.

- Carla kedvéért ma megcsinálom. És most hagyj békén, mert oda kell figyelnem.

1. Mennyi kétharmad háromnegyede?

- Miért csinálod meg Carla kedvéért? - kíváncsiskodott Nyafi.

Bradley sóhajtott.

- Na jó, elmondom, de ne add tovább senkinek. Nyafi megígérte, hogy megőrzi a titkot.

- Szerelmesek vagyunk.

- Tényleg? - álmélkodott Nyafi. - Honnan tudod?

- Megpuszilt.

- Fú, akkor tényleg szerelmes beléd! El fogod venni feleségül?

- Lehet. Majd ha nagyobb leszek. De előbb meg kell írnom a leckét.

- Én Morgó felesége leszek - mondta Nyafi.

- Tudom - bólintott Bradley. - De most hagyj leckét írni! 1. Mennyi kétharmad háromnegyede?

- Mi újság, Bradley? - kérdezte Morgó.

- Hagyd békén! - szólt rá Nyafi. - Leckét ír, és nem tud odafigyelni, ha beszélsz hozzá.

- Talán tudok segíteni - mondta Morgó. - Halljuk a példát!

- Mennyi kétharmad háromnegyede? - olvasta fel Bradley.

- Kétharmad háromnegyede - ismételte Morgó. - Hát ez kemény dió. Kétharmad háromnegyede. Lássuk csak. Elosztod a négyet... nem, megszorozod kettővel. Nem...

- Ha valamennyinek a valahányada, akkor osztani kell -szólt közbe a számár. - Például ha a felét keresed valaminek, osztani kell kettővel. Oszd el a kétharmadot háromnegyeddal.

Bradley hozzáfogott a művelet leírásához.

- Nem, ha valamennyinek a valahányada, akkor szorozni kell - vélekedett az oroszlán. - Mindent össze kell szorozni.

- Előbb venni kell a nevezők reciprokat - vetette ellen a róka.

- A törtek reciprokát, nem a nevezőjét - javította ki a spanielmama.
- Szerintem közös nevezőre kell hozni őket - szállt be a vitába az elefánt.
- Azt csak az összeadásnál kell csinálni - mondta a víziló. - A szorzásnál nem.
- A szorzás ugyanaz mint az összeadás, csak gyorsabb - jelentette ki a róka.
- Húzd ki a hármásokat! - tanácsolta a kenguru. - Mindig minden feladatban egyesre kell cserélni a hármásokat.
- Nem, a hármásokat mindig össze kell szorozni - vitatkozott az oroszlán.
Bradley szorgalmasan körmölt és radirozott, s a végére az egész lapot egyeden nagy fekete maszat töltötte be. A maszatra megpróbálta még rásatírozni, hogy $3 \times 3 = 9$, de a ceruza hegye átfúrta a papírt.
- Nem lehet kilenc a megoldás - jelentette ki Nyafi. - Ha törtekkel dolgozol, akkor az eredménynek is tört számnak kell lennie.
Bradley becsapta a könyvet.
- Összevissza beszéltek! - fakadt ki dühösen. Fogta a könyvet, a papírt meg a ceruzát, és átment az étkezőbe.
Mrs Chalkers az asztalnál ült, és kereszttejtvényt fejtett. Bradley leült mellé, és nagyot sóhajtott. Édesanyja kérdően nézett rá.
- Nem tudom megcsinálni a házi feladatot - panaszkolta Bradley. - Segítesz?
Mrs Chalkers elmosolyodott.
- Hát persze. Mutasd a feladatot!
Bradley az édesanyja elé tolta a számtankönyvet.
- Negyvenharmadik oldal.
Mrs Chalkers fellapozta a házi feladatot, és megtalálta a könyvben Bradley maszatos, szádkat írólapját.
- Jól van. Először is rendet csinállok az asztalon, hogy legyen helyünk dolgozni. Addig te hozz egy új írólapot!
- Nincs több lapom. Csak ezt az egyet hoztam haza.
- Találsz apád íróasztalfiókjában. Hozz egy hegyesebb ceruzát is!
Bradley azt hitte, rosszul hall. Szigorúan tilos volt bármit elvennie az apja íróasztaláról. Anyja biztatón bólogatott.
Bradley kissé megilletődve lépett be apja dolgozószobájába. Odament az íróasztalhoz, kihúzta a legfelső fiókot, és nagyon óvatosan kivett belőle egy írólapot meg egy ceruzát. Aztán becsukta a fiókot, körülnézett, és visszaiszkolt az étkezőbe.
Édesanyja rámosolygott.
Bradley leült, és írni kezdett. A betűk ezúttal sokkal szebbre sikerültek.
Bradley Chalkers
Házi feladat
Számtan
43. oldal
Red Hill School

12. tanterem

Mrs Ebbel osztálya

Leghátsó sor, legszélső pad

Monokli

- Ezt mind rá kell írni - magyarázta édesanyjának. -Hogy vissza tudják hozni, ha elvesztem.

59 38

Mrs Chalkers felolvasta az első példát.

- Mennyi kétharmad háromnegyede? Bradley csak vonogatta a vállát.

- Jól van. Kezdd azzal, hogy felírod az egyenletet. Bradley még mindig tanácstalan volt. Édesanyja felírta helyette:

2 3_

3x 4

- Ha egy szám törtrészét keressük, akkor a számot meg kell szorozni a bizonyos törttel - magyarázta Mrs Chalkers.

- Szóval, ha valamennyinek a valahányadára vagyunk kíváncsiak, akkor szorozni kell - bólintott Bradley.

- Így van.

Az oroszlán is ezt mondta.

- Most pedig kihúzzátok a hármasokat - folytatta Mrs Chalkers.

Ez a kenguru tanácsa volt. A hármasokat mindig egyesre kell cserélni.

Se Bradley, se az édesanyja nem vették észre, hogy Claudia már egy ideje a hátuk mögött áll.

- Ezt nem így kell megtanulni! - szólt közbe most a lány.

Bradley dühösen nézett fel nővéreére.

- Magyarázd el neki, miért kell kihúzni a hármasokat -folytatta Claudia. - És különben sem úgy mondjuk, hogy kihúzni, hanem hogy egyszerűsíteni kell hárommal.

- Csak úgy tudom mondani, ahogy én tanultam - tárta szét a karját Mrs Chalkers.

- Ha akarod, megmutatom - fordult az öccséhez Claudia. Bradley az édesanyjára nézett, aztán Claudiára, majd megint az édesanyjára. -Tanulnál velem? - kérdezte.

- Persze, miért ne? Most úgy sincs más dolgom. Mrs Chalkers felállt, és átadta a helyét Claudiának.

- Ne oldd meg helyette! - kérte a lányát. - Az a cél, hogy megtanulja, hogyan kell csinálni.

Claudia egész délután türelmesen korrepetálta Bradleyt. Előbb elmagyarázta az egyes műveleteket, majd Bradleynek alkalmazni kellett azokat, valahogy úgy, mintha ő magyarázna a nővéreinek. Ez utóbbi nem ment valami könnyen. Claudia gondolatmenetét Bradley még tudta követni, de önállóan már nem tudta bejárni ugyanazt az utat.

Ilyen módon vacsoráig csupán a feladatok alig több mint felét sikerült elvégezniük. Bradley szeretne volna, ha vacsora után folytatják a munkát, de nővérének még a saját leckéjét is meg kellett írnia.

- A módszert megtanultad - mondta Claudia. - Most már meg tudod oldani a példákat.

- Egyedül nem - rázta a fejét Bradley.

- Majd én segítek - szólt az apja.

- Tényleg?

- Menjünk be a szobámba. Az íróasztalomnál kényelmesen dolgozhatunk.

Bradley alig mert hinni a fülének.

Együtt tanultak! Bradley nem győzött csodálkozni rajta, milyen okos az édesapja. A legnehezebb problémákat is úgy tudta elmagyarázni, hogy azok végül is pofonegyszerűnek tűntek. Bradley egyenesen sajnálta, hogy olyan gyorsan végeztek a maradék példakkal. Édesapjával élvezet volt a leckeírás.

Mikor visszament a szobájába, ott volt a kezében a kész házi feladat.

- Most már világos - mondta Morgó. - A számlálókat és a nevezőket külön-külön kell összeszorozni. Az egyszerűsítést viszont még mindig nem értem.

-Pedig nagyon könnyű - legyintett Bradley. - Gyere, megmutatom újra.

29

Bradley nem tudott aludni az izgalomtól. Hogy fog csodálkozni Mrs Ebbel! - gondolta. Ki is hirdeti majd az órán: Egyetlen tanuló munkája hibátlan: Bradleyé!

Ám még mindig annyi minden állhatott a siker útjába. És ha iskolába menet elveszítem a házi feladatomat? - aggodalmaskodott.

Vagy mi lesz, ha Jeff és a barátai ellopják? Az éjszaka folyamán kétszer is felkelt ellenőrizni, hogy ott van-e még a munkája a számtankönyv lapjai között.

Lehet, hogy nem is ezek a példák voltak feladva! Biztos, hogy a negyvenharmadik oldalt mondta? Nem a hatvankettődikt?

Lázasan töprengett, igyekezett felidézni, pontosan hogy zajlott a beszélgetés.

Egyszer csak rémülten felült az ágyban. A tanár nő egy szóval se mondta, hogy ez a számtan házi feladat. Csak az oldalszámot mondta meg, azt nem, hogy melyik könyvről

beszél. Gondolhatott a történelem-, a nyelvtan- vagy bármelyik más könyvre!

Bradley remegve dőlt vissza a párnára. Szeméből csorogtak a könnyek.

Reggel korán felkelt. Legelőször is megbizonyosodott róla, hogy még mindig megvan a házi feladata. Aztán gyorsan

összekészülődött, és azonnal elindult az iskolába. Még csak nem is reggelizett.

Félúton megállt, és még egyszer utoljára megnézte, megvan-e az értékes írólap. Mikor kinyitotta a könyvet, a papír kiesett belőle, és a járdára hullott - közvetlenül egy pocsolya mellé.

Bradley a gondolatba is beleborzongott, hogy milyen szörnyűség történhetett volna. Gyorsan felkapta a lapot, és visszatette a helyére. Folytatta útját, de most már szorosan markolta a csukott könyvet.

Az elsők között érkezett az iskolához. A kapu még zárva volt, így hát várnia kellett. Tekintetével az utcát pásztázta, és szorosan a fal mellé állt, hogy Jeff és barátai ne tudják hátba támadni.

Egyszer csak meglátta Andyt. Feltételezte, hogy Andy is észrevette őt. Ha így is volt, a fiú nem mutatott ellenséges szándékot.

Bradley elsőként lépett be az osztályterembe. Leült a helyére - a leghátsó sor legszélső padjába -, és várt.

Sorban megérkeztek a többiek is. Mind egy-egy papírlapot helyeztek a tanári asztalra. Bradley sokért nem adta volna, ha tudja, hogy az a házi feladatuk-e vagy valami más. Újabb problémával találta szemben magát: fogalma sem volt, hogyan kell beadni a házi feladatot.

Kisvártatva Jeff is megérkezett. Ő is rátett egy lapot a tanári asztalon összegyűlt halom tetejére, majd elindult a terem vége felé.

Biztos, hogy az a leckéje, gondolta Bradley. Mi más lehetne?

- Shawne! - szólt fennhangon.

A Jeff előtt ülő lány hátrafordult.

- Mit kell csinálni a házi feladattal? - kérdezte Bradley.

- Hagyj békén, Bradley! - felelte válasz helyett a lány. - Tudom, mit kell csinálni vele! Foglalkozz a saját leckéddel!

Azzal hátat fordított Bradleynek.

Közeledett a becsöngetés ideje. Mi van, ha óra előtt kell beadni a leckét, különben nem fogadják el? Bradley előhalászta a papírt a könyv lapjai közül, aztán felállt, és elindult a tanári asztal felé.

Izgalma minden egyes lépéssel fokozódott. Szája kiszáradt, kapkodta a levegőt, s úgy érezte, menten elájul. A tanári asztal

végtelenül messzinek tűnt, mintha egy fordított távcsövön át nézte volna. Bradley szíve vadul kalapált, s zörgött a papír a kezében.

Valahogy mégis sikerült elérnie Mrs Ebbel asztalát. Megpróbálta elolvasni, mi áll a beadott lapokon. Ugy tűnt, azok is

számtanfeladatok. A negyvenharmadik oldal feladatai!

Ettől azonban nem nyugodott meg, sőt csak fokozódott a lámpaláza. Mindha ki akart volna durranni a feje.

- Akarsz valamit, Bradley? - kérdezte Mrs Ebbel.

Bradley felemelte remegő kezét, és a házi feladatára nézett. Aztán hirtelen ötlettel kettétépte a papírt, és bedobta a tanári asztal mellett álló szemétkosárba.

Azonnal jobban érezte magát. Feje kitisztult, újra kapott levegőt, s a szíve se vert már olyan gyorsan.

Visszament a helyére, sóhajtott egy nagyot, és leült. Karba tett kezét a padra fektette, és ráhajtotta a fejét. Szomorúan, de

megkönnyebbülten bámult az arany csillagokra.

Kicsöngetés után Bradley nem pattant fel, hanem várta, amíg osztálytársai kimentek a teremből. Azután odalépett Mrs Ebbelhez.

- Tanárnő - szólalt meg bátortalanul -, elkérhetem a kilépőt? El kell mennem a nevelőtanárnőhöz.

Mrs Ebbel felpillantott rá.

- Kérem szépen.

Mrs Ebbel normális körülmények között nem engedte volna a folyosókon kószálni Bradleyt, de volt valami a fiú viselkedésében, ami jobb belátásra bírta őt.

- Rendben van, Bradley - felelte. - De ha valami rosszaságot csinálsz, soha többet nem mehetsz sehova!

- Köszönöm szépen.

Bradley leakasztotta a kámpóról a kilépőt, és kiment a teremből.

- Szívesen - motyogta Mrs Ebbel.

Bradley bekopogott Carla szobájának ajtaján.

- Nagyon örülök, hogy itt vagy, Bradley - köszönt a nevelőtanárnő. - Köszönöm, hogy eljöttél.

Bradley kezét fogott vele, aztán leültek a kerek asztalhoz. Carla a kacsaringós vonalakkal díszített ingét viselte, azt, amit az első találkozásukkor is. Bradleynek tetszett ez az ing, ha nem is annyira, mint az egeres.

- Tegnap megírtam a házi feladatot. Carla arcán őszinte öröm tükröződött. -Nagyon büszke...

- De összetéptem - vágott a szavába Bradley.

- Micsoda?

- Összetéptem. Behoztam az iskolába, és ki akartam tenni Mrs Ebbel asztalára, de aztán összetéptem.

-És miért...? - kezdte Carla.

- Mondd meg, miért téptem össze? - előzte meg a kérdéssel Bradley.

- Nem tudom. Miért? Bradley vállat vont. Carla is vállat vont. Mindketten nevettek.

- Attól félttem, hogy meg tetszik szidni - mondta Bradley, miután abbahagyták a nevetést.

Carla a fejét rázta.

-Megírtad a házi feladatot, ez a lényeg. Büszke vagyok rád, Bradley Chalkers.

- Ezentúl mindig megcsinálom a leckét - ígérte Bradley. -Ez nagyon szép elhatározás!

- De mi lesz, ha mindig összetéptem? -Miért tépnéd össze?

- Nem tudom. Azt se tudom, ma miért téptem össze.

- Az a fő, hogy megírtad. És miközben írtad, tanultál is néhány dolgot, nem igaz?
- Hogy mi a valahányada - bólintott Bradley.
- Hogy mi a valahányada?
- Az szorzás.

Carla értetlenül nézett rá, aztán észbe kapott.

- Ja persze! - csapott a homlokára. - Szóval annak ellenére, hogy összetépted a házi feladatot, emlékszel arra, amit megtanultál. Az emlékezetedet nem dobtad ki. És ha legközelebb számtandolgozatot írtok, tudni fogod a helyes választ.

- Ha nem változnak a szabályok - bólintott Bradley. - Milyen szabályok?

- Mondjuk, ha például azt mondják, hogy a valahányada ezentúl kivonást jelent.

- Ezek a szabályok nem változnak - nyugtatta meg Carla. - Senki nem változtathatja meg őket.

- De mi lesz, ha a dolgozatomat is összetépek? - aggá-lyoskodott Bradley.

Carla furcsálkodva nézett rá.

- Kaptatok holnapra házi feladatot Mrs Ebbeltől? - kérdezte.

- Holnap szombat van.

- Persze, persze. Hétfőre gondoltam.

- Hétfőgére soha nem kapunk leckét. - Bradley úgy beszélt, mintha több éves tapasztalata lenne a leckéírás terén. - De a jövő hétre fogalmazást kell írunk egy könyvről. Csak az a baj...

- Mí a baj?

- Az, hogy nekem egyetlen könyvem sincs otthon. Mrs Wilcott pedig nem engedi, hogy kivegyek egyet a könyvtárból.

- Na lássuk csak - morfondírozott Carla. - Gondolkozz el a problémán. Nem ismersz valakit, aki esetleg kölcsönadna neked egy könyvet?

Bradley ránézett a polcokon sorakozó könyvekre.

- Kölcsönadsz egyet, Carla? - kérdezte. - Ígérem, nem firkálok bele.

Carla felállt, megkerülte az asztalt, és levett egy könyvet az egyik polcról.

- Ez a kedvencem - mondta, és átnyújtotta a kötetet Bradleynek.

Bradley elolvasta a címet, és felnevetett. Uriah C. Lasso: A szüleim nem loptak elefántot.

Kinyitotta a könyvet, és elolvasta az első mondatot:

Utálom a paradicsomot.

Viccesnek találta, hogy a könyv ezzel a mondattal kezdődik. Tovább olvasott hát.

Ruth néni minden reggel tölt nekem egy pohár paradicsomlevet, én pedig minden reggel mondom neki, hogy utálom.

- Jól van, Nudli! - feleli minden reggel. - Akkor ne idd meg.

Nudlinak szokott szólítani. Boris bácsi pedig Műzlinek hív. Tisztára dilisek. Attól félek, egyszer majd gondolnak egyet, és megesznek.

Bradley felpillantott Carlára, aztán folytatta az olvasást.

Az anyukám és az apukám börtönben vannak. Azzal vádolják őket, hogy elloptak egy elefántot a cirkusból. Pedig nem csináltak ilyet. Ha elefántot loptak volna, tudnék róla. Végül is ha az ember szülei ellopnak egy elefántot, azt észreveszi az ember, nem?

Szerintem az az elefánt simán csak megszökött, mert a gazdája rosszul bánt vele. Mindig verte az ostorral, és arra kényszerítette, hogy buta mutatványokat csináljon. Anyuéknak ez nem tetszett, és sokszor szóltak is miatta. És most mindenki azt hiszi, hogy ők lopták el az elefántot.

Na szóval, ezért kell a dilis Ruth nénivel és Boris bácsival laknom. Szerintem őket kellene a cirkuszban mutogatni. Tisztára bolondok!

Boris bácsi folyton szivarozik. Mindig ott lóg a szivar a szájában. Mikor megpuszítja a nénit, félretolja a nyelvével a szivart, és a szája másik végével adja a puszit.

Biztos azt hiszitek, hogy Ruth néni nem szereti az ilyen puszikat. Nem igaz. Mindig nevet, ha kap egyet. Sőt, néha ő is rágyújt egy szivarra. Mondom, hogy tisztára dilisek!

Boris bácsi még akkor is szivarozik, mikor paradicsomlevet iszik!

Megszólt a csengő. Bradley nem győzött csodálkozni, hogy milyen gyorsan eltelt az idő.

- Nem ebédelünk ma is együtt? - kérdezte.

- Sajnos nem lehet - felelte Carla. - Az iskolabizottság elnökével kell találkoznom. Pedig, hidd el, sokkal szívesebben ebédelnék veled.

Bradley nem szomorkodott túlságosan. Végül is ott volt nála Carla könyve.

Kezet fogtak, és Bradley visszament az osztályba. Felakasztotta a kampóra a kilépőt, majd leült a helyére.

Tudta, hogy egy ilyen jó könyvről csak jó fogalmazást lehet írni. Remélem, azt nem fogom összetépni, gondolta.

31

-Mit csinálsz, Bradley? - kérdezte Nyafi. -Nem látod? Olvas - mondta gúnyosan Morgó. - És nem akarja, hogy zavarják. Mióta leckeíró gyerek lett, szoba se akar állni velünk.

- Ne piszkáld már! - pirított rá Nyafi. - Miért ne olvashatna, ha ahhoz van kedve?

-Kösz, Nyafi - nézett rá Bradley. - Tudtam, hogy te megérted.

- Tudtam, hogy te megérted - utánozta csúfolódva Morgó. Nyafi megértette. Mert ő tudott Carláról.

Bradley folytatta az olvasást.

Boris bácsi Ruth néni férje, és Ruth néni Boris bácsi felesége. Persze most azt mondjátok, hogy már rég kitaláltatok, de ne higgyétek, hogy olyan okosak vagytok! Már akkor is ők voltak a nagybátyám meg a nagyné-

ném, mikor még nem voltak összeházasodva. Boris bácsi az anyukám bátyja, és Ruth néni az apukám nővére. Azután ismerték meg egymást, hogy a szüleimet letartóztatták elefántlopásért. Akkor mindketten ideutaztak, hogy a gondviselőim legyenek! Jó vicc! Szerelmesek lettek, és egy hét múlva összeházasodtak. Azt hittem, elhányom magam! Örüljetek, hogy nem láttátok! Miattuk egy nagybácsival és egy nagynénivel kevesebb jutott nekem. Ha mindketten valaki mással házasodtak volna össze, akkor két nénikém és két bácsikám lenne. Így viszont mindkettőből csak egy van. Kíváncsi vagyok, hol lehet a hiányzó nagybácsim és nagynénim. Lehet, hogy ők is összeházasodtak.

Bradley felnézett a könyvből. Próbálta megérteni az utolsó bekezdést. Elgondolkozott rajta. A könyvben sok elgondolkoztató rész volt. Többek között ezért is tetszett Bradleynek. Miközben olvasta, az édesapján is elgondolkozott. Azon, hogy miért nincs börtönben az az ember, aki lábon lőtte.

Kopogtattak az ajtón. Bradley édesanyja lépett be, kezében egy papírlappal.

-Nahát, olvasol? Ennek örülök.

-Nagyon jó könyveim van.

- Kaptam egy levelet a Szülők Érdekvédelmi Szervezetétől - mesélte Mrs Chalkers. - Megbeszélést tartanak a nevelőtanárnőkről, Miss Davisről.

Bradley szíve nagyot dobban.

- Azt írják, ha van valami panaszom, menjek el a megbeszélésre. - Mrs Chalkers vállat vont. - Milyen panaszom lehetne? Úgy látom, jól tett neked, hogy jársz hozzá. Neked van panaszod rá?

Ekkor Claudia is belépett a szobába.

- Dehogy van panasza! - szólt közbe nevetve. - Hiszen szerelmes belé! Hallottam, amikor elmesélte az állatainak!

-Mi!? - visította Bradley. Claudia kajánul nevetett.

- Látod, anya? Elpirult. Ez bizonyítja, hogy szerelmes. Bradley legszívesebben bebújt volna az ágy alá, hogy ne is lássák.

- Ez nem bizonyít semmit - vette védelmébe az anyja. -Ne cikizd az öcsédet, Claudia!

- Honnan van az a könyv, Bradley? - kérdezte Claudia, olyan hangsúllyal, mint aki tudja a választ.

Bradley szíve vadul dobogott.

- Carlától kaptam.

- Carlától kapta! - visszhangozta Claudia.

-Nem érdekel, hogy kitől kapta - legyintett Mrs Chalkers. - Az a fontos, hogy elolvassa.

- De csak azért olvassa el, mert szerelmes a tanárnőjébe -mondta Claudia.

- Ő nem rendes tanárnő, hanem nevelő tanárnő - javította ki Bradley.

Claudia a hasát fogta a nevetéstől. Mrs Chalkers is elmosolyodott, de gyorsan eltakarta a száját.

- Csak azt mondtam, hogy ő a nevelőtanárnőm, nem pedig a rendes tanárnőm! - védekezett Bradley. - Nem azt, hogy szerelmes vagyok belé!

- Megengeded, hogy feleségül vegye, anya? - kérdezte Claudia.

Mrs Chalkers mosolygott.

- Hát, nem is tudom. Végül is rendes lánynak tűnik. Bradley majd' elstüllyedt szégyenében. Nővére visítva nevetett.

- Szóval nincs panaszod Miss Davisre? - kérdezte komolyan Mrs Chalkers, visszatérve a levélre.

- Semmi bajom vele - felelte nemtörődőm arccal Bradley. Claudia kuncogott.

- Akkor nem megyek el a megbeszélésre - döntött Mrs Chalkers. - Gyere, hagyjuk olvasni az öcsédet.

- A Szülők Érdekvédelmi Szervezetének soha semmi nem tetszik - jelentette ki Claudia. - Az én iskolámban is mindenbe belekötnék. Robotokat akarnak csinálni a gyerekekből.

Bradley megvárta, amíg édesanyja és nővére kimennek a szobából, aztán becsukta utánuk az ajtót. Lefeküdt az ágyára. Az arca égett a szégyentől.

- Na és ha szerelmes vagyok belé? Mi rossz van abban?

- Semmi - nyugtatta meg Nyafi. - Csak ők nem értik, mi az a szerelem.

Az ajtó újra kinyílt, és Claudia dugta be a fejét rajta.

- Ha a Szülők Érdekvédelmi Szervezete megtudja, hogy Carla megpuszilt téged, akkor tuti, hogy kirúgják!

32

Bradley végig nagyon figyelt a számtanórán, és mindig bólogatott, ha a tanárnő olyasmit mondott, amit ő már tudott. Az egyik kérdésnél majdnem jelentkezett is, de aztán mégsem volt hozzá bátorsága. Valaki más mondta meg helyette a választ. Ezt is tudtam, gondolta, és bólogatott.

Előtte az első szünetet a könyvtárban töltötte. Tovább olvasta A szüleim nem loptak elefántot című könyvet Uriah C. Lassótól.

Mikor kifelé ment a könyvtárból, Mrs Wilcott megállította.

-Jól láttam, hogy olvastál?

- Igen.

-Nagyon örülök, Bradley! Nagyon örülök! Mosolyogva gondolt vissza az elismerő szavakra. Carla könyve miatt dicsérték meg, gondolta. A könyv volt az ő

szerencsét hozó kabalája. Úgy tűnt, amíg nála van, semmi nem sikerülhet félre.

Már a monoklija is teljesen eltűnt.

Mikor kicsöngettek ebédszünetre, elrakta a számtanfelszerelést, elővette a szerencsét hozó könyvet, és odament Mrs Ebbel asztalához.

- Elkérhetem a kilépőt? - kérdezte.

Megkapta az engedélyt. Tudta, hogy így lesz. Hiszen ott volt a kezében a mágikus könyv.

Elsétált Carla szobájához. Éppen kopogtatni akart, mikor a nevelőtanárnő kinyitotta az ajtót.

-Bradley! Milyen kellemes meglepetés!

- Nem ebédeltünk együtt? - kérdezte Bradley.

- Sajnos nem lehet. Az igazgatóhoz kell mennem. -Mi a baj? Csak nem büntetést kapsz? - kérdezte tréfálkozva.

Carla nem nevetett, csak vállat vont, és elindult az igazgatói iroda felé.

Bradley követte a tekintetével. Lehet, hogy tényleg meg akarják büntetni, gondolta. Talán azért, mert nem hisz a szabályokban.

Biztos megsértett egyet, amiről nem is tudott. Figyelmeztetnem kellett volna őt. De azért nem aggódott nagyon. El se tudta

képzelni, hogy Carlával valami rossz dolog történjen.

Átvágott a nagy előadótermen, kiment a játszótérre nyíló ajtón, és leült a betonlépcsőre ebédelni. Ott volt nála Carla könyve, s ez így majdnem olyan jó volt, mintha együtt ebédeltek volna.

Evés közben nem olvasott. Bár tudta, hogy véletlenek nincsenek, mégis félt, hogy véletlenül összepiszkolja a könyvet.

Colleen Verigold ment el mellette.

- Szia, Colleen! - szólt oda neki.

A lány megtorpant, és furcsán nézett rá. Aztán köszönés nélkül továbbment.

Bradleyt ez sem zavarta. Azért köszönt Colleennek, mert tudta, hogy Carla örülne neki. Érezte, hogy Carla figyeli őt. Bár Colleen

nem köszönt vissza, helyette Carla hangját hallotta a szívében: Szervusz, Bradley. Örülök, hogy ma is eljöttél hozzám.

Gyorsan befejezte az evést, és kinyitotta a könyvet.

Nem fogjátok kitalálni, mit csináltak már megint. Kitapétázták a garázst! Ki hallott már olyat, hogy valaki tapétát ragaszt a garázs falára? Ráadásul pirosat, sárga pöttyökkel!

Azt se tudom, hogyan jutottak be oda. A garázst hónapokig nem lehetett kinyitni. El volt rontva a zár, hogy senki ne tudjon bemenni.

Azért mondjuk, örülök, hogy végre kinyitották. Már kezdett nagyon bűdös lenni. Az utcán is érezni lehetett a bűzt. Most már csak csirizszag van.

Alig várom, hogy a szüleim hazajöjjenek, és véget érjen ez a dili. A jövő héten lesz a tárgyalásuk. Biztosan felmentik őket.

Mert hát ha elefántot loptak volna, arról tudnom kellene, nem? Hogy lehetne eldugni egy elefántot?

-Nézzétek, olvas! - mondta Robbie.

- Nem is tudtam, hogy tud olvasni - gúnyolódott Curtis.

Bradley felnézett a könyvből. Ott álltak körülötte Jeff barátai.

- Nem tud olvasni - nevetett Brian. - Csak a képeket nézegeti!

Az egész csapat nevetett.

- Mit olvasol? - kérdezte Russel.
Bradley becsukta a könyvet, és lassan felállt.
- Gyáva Chalkers! - csúfolta Dan. Andy pattogatni kezdte a kosárlabdát.
Bradley hátrasandított. Doug elállta az auditóriumba vezető ajtót.
- Mi van, Bradley, betojtál? - kérdezte gúnyosan.
- Mi a címe a könyvednek, Chalkers? - kérdezte Robbie. Bradley a könyvre pillantott, aztán dacosan Robbie-ra meredt.
- Hadd nézzem meg! - kérte Robbie.
Bradley magához szorította a könyvet. Bármilyen lesz is, Carla könyvét nem engedi bántani.
-Ne féltsd már annyira, Bradley - unszolta Robbie. -Csak meg akarom nézni. - Azzal megfogta a könyvet. Bradley kirántotta a kezéből.
- Hoppá, mindjárt bedühödik - gúnyolódott Brian.
- Csak meg akarom nézni - ismételte Robbie, és újra a könyv után nyúlt.
Bradley a bal karjával magához szorította a könyvet, jobb kezét pedig öklébe szorította. Robbie egy lépést hátrált.
- Jeff! - hívta barátját.
- Gyere, intézd el! - biztatta Jeffet Dan. Jeff belépett Andy és Russel közé.
- Adj neki! - mondta Curtis.
- Várjatok! - szólt közbe Andy. - Hadd jöjjön le a lépcsőről.
A fiúk utat nyitottak. Bradley a könyvet szorongatva lesétált a betonlépcsőn Jeffhez. -Megfogjam a könyved, Bradley? - kérdezte Andy. Bradley rásandított.
-Ne félj, nem bántom! - ígerte komolyan Andy. Bradley odaadta neki a könyvet, aztán újra szembefordult Jeff-fel.
Egy kitaposott, füves-poros részen álltak. A folt Jeff szeme körül már nem fekete, hanem zöldesbarna volt. Jeff felemelte két öklét.
A küzdő felek körül bezárult a kör.
- Gyerünk már, húzz be egyet neki! - sürgette Jeffet Brian.
- Adj neki még egy monoklit! - biztatta Russel. Bradley lelkeszük a viadalra. Felemelte két öklét - aztán megint leeresztette őket. Támadt egy ötlete.
- Szia, Jeff! - mondta. Robbie kuncogott.
Jeff elkerekedett szemmel bámult Bradleyre.
- Szia, Bradley! - felelte.
Bradley mosolyogva kezét nyújtott Jeffnek.
Jeff is elmosolyodott. Hosszú idő óta ez volt az első őszinte mosoly az arcán. Kezet fogott legjobb barátjával.

A többi fiú döbbenten pislogott. Egyikük sem bírt megszólalni.

Végül Andy törte meg a csendet.

- Nincs kedved kosarazni, Bradley? - kérdezte. Bradley meglepett-zavartan nézett rá.

- Nem tudok túl jól... - felelte. Jeff hátba veregette őt.

- Na és? - legyintett. - Egyikünk se bajnok.

- Végre két egyenlő csapatunk van! - rikkantotta Robbie.

33

Bradley borzalmasan játszott!

Két kézzel pattogtatta a labdát. Folyton az ellenfélnek passzolt. De a legcikisebb mégis az volt, hogy valahányszor labdát kapott, megköszönte!

Soha nem dobott kosárra. Nem merte megpróbálni. Végül, mikor a másik csapat már 28:6-ra elhúzott, mindenki unszolni kezdte őt, hogy dobjon egyet kosárra.

Bradley körülnézett. Jeff leült a földre, hogy Bradley ne passzolhassa le neki a labdát.

- Dobd rá!

A csapat többi tagja is leült. -Dobd rá! - biztatták Bradlejt. A másik csapat tagjai szintén leültek. -Na, dobd már rá!

Bradley a palánk felé fordult, és célzott. Még a nyelve he

gyét is kidugta, annyira koncentrált. Végül magas ívben eldobta a labdát. Az ráesett a karikára, onnan a palánkra pattant, aztán átpottyant a hálón.

- Szép volt! - ujjongott Jeff.

-Megy ez neked! - dicsérte Andy, és hátba veregette.

Bradley eleinte el se akarta hinni, hogy sikerült a dobás, de aztán tekintete a palánk alatt fekvő könyvre siklott. Hát persze, hogy sikerült, gondolta.

Mindannyian elindultak az ivókút felé. Bradley is a többiekkel tartott, pedig nem volt szomjas. Mikor azonban odaért a kúthoz, rájött, hogy mégis szomjas. Csak addig nem vette észre.

- Jó voltál, Bradley! - mondta Brian.

- Csak máskor ne passzolj annyit az ellenfélnek! - nevetett Dan.

- Monoklit kéne csinálnod az egész csapatnak - javasolta tréfásan Robbie. - Akkor tudnád, hogy kinek kell passzolni.

Ezen mindenki nevetett, még Bradley is.

A végén már csak ő és Jeff maradtak a kútnál. A többiek mind elindultak vissza az osztályaikba. Miközben ittak, találkozott a tekintetük, és nyomban elnevetették magukat.

- Kitől kaptad azt a monoklit? - kérdezte Bradley, miután abbahagyták a nevetést.

- Melindától - felelte Jeff.
- Erős lány - bólintott Bradley.
- Most már én is tudom.

Megint nevettek.

- A könyvem! - kiáltott fel hirtelen Bradley, és már szaladt is a kosárlabdapálya felé.

Jeff fejcsóválva nézett utána. Milyen fura is az élet, gondolta.

Aztán bement a fiúvécébe, és hideg vizet loccsantott izzadt arcára. Egyik kezével nyomta a csapot, a másikkal mosta az arcát.

Ekkor belépett a vécébe Colleen Verigold. Jeff döbbenten bámult rá. Colleen körülnézett, aztán sikoltozva kirohant. Jeff nézte, hogyan csapódik be mögötte az ajtó.

34

Jeff most valahogy annyira furának tartotta az életet, hogy nem is ment vissza az osztályterembe.

Ha úgy érzed, hogy megint van mondanivalód számomra, nyugodtan eljöhetsz. - Ezt mondta annak idején Carla. - Akkor is gyere el, ha csak kedved támad kijönni egy kicsit az óráról.

Jeff bízott benne, hogy a nevelőtanárnő komolyan gondolta a meghívást. Rengeteg mondanivalója volt Carla számára, de legelőször is bocsánatot akart kérni tőle.

Lassú léptekkel közeledett Carla szobájához. Remélte, hogy egyedül találja a nevelőtanárnőt. Mikor odaért, bekopogott.

Carla ajtót nyitott, és elmosolyodott Jeff láttán. - Szervusz, Jeff. Jeff is mosolygott. - Szia, Carla. Csak azt...

Elhallgatott, mert meglátta, hogy már ül valaki a kerek asztalnál.

- Úgy tudom, ismeritek egymást - mondta Carla. Jeff lesütötte a szemét.

- Szia, Colleen - motyogta.

Colleen Verigold az arca elé kapta mindkét tenyerét. - Nem baj, ha Jeff is csatlakozik hozzánk, Colleen? - kérdezte Carla.

Colleen a fejét rázta, de nem eresztette le a kezét. Jeff tétován letült.

- Mrs Ebbel nem tudja, hogy ide jöttem - szólt. -Majd írok egy igazolást - bólintott Carla. Colleen kikukucskált az ujjai között.

- Nekem se lett volna szabad ide jönnöm - vallotta be. Carla a lányhoz fordult.

- Nos, mi az a szörnyű nagy baj? Elmondod Jeff előtt?

- Tudja - felelte Colleen, és Jeffhez fordult. - De ne merd elmondani senkinek!

- Nem mondom el - ígérte Jeff.

- Mit nem mondhat el? - érdeklődött Carla.

- Colleen bejött a fiúvécébe - felelte Jeff. - Ott voltam, és épp arcot mostam.

- Jeff! - fakadt ki Colleen. - Az előbb ígérted meg, hogy nem mondom el!

- Júj, tényleg! - Jeff elpirult. - De hát csak Carlának árultam el. Neki úgylis elmondtad volna, nem?

Colleen rámosolygott, aztán Carlához fordult.

- Nem direkt csináltam - mentegetőzött. - Teljesen véletlenül mentem be.

- Nem hiszek a véletlenekben - jelentette ki Carla.

Colleen álmélkodva nézett rá. El se tudta képzelni, honnan tudja Carla, hogy szándékosan követte Jeffet. Most Jeffhez fordult:

- Ne haragudj, hogy köszöntem neked, amikor nem akartad.

- Nem haragszom.

- Különbén se tudhattam, hogy nem akarod. Mindig visszaköszöntél.

- Tudom. Nem tehetek róla. Ha köszönnek nekem, valahogy mindig vissza kell köszönnöm. - Jeff ránézett a hatkezü zöld szörnyeteget ábrázoló rajzra. - Ha egy iszonyú szörny köszönne nekem, szerintem akkor is visszaköszönnék.

Colleen nevetett.

-Mi furcsát találsz ebben? - kérdezte Carla. - Ha egy szörny köszön neked, jól teszed, ha visszaköszönsz. Ha nem köszönsz vissza, felteheted magadnak a kérdést, hogy igazából melyikőtök a szörnyeteg.

Colleen a homlokát ráncolta. Eszébe jutott, hogy Bradley Chalkers ráköszönt az ebédszünetben, de ő szó nélkül továbbment. Most egyszerre nagyon bánta, hogy nem köszönt vissza.

- Nyugodtan köszönj nekem, amikor csak akarsz - mondta Jeff.

Colleen arca felderült.

- Szia, Jeff.

- Szia, Colleen.

- Olvastam valahol - mondta Carla -, hogy a Zenben az a legfontosabb szabály, hogy visszaköszönj, ha valaki köszön neked.

-Mi az a Zen? - kérdezte Colleen.

- Egy vallás. A buddhizmus egy ága. - Carla levett egy könyvet a polcról. - Meg is van.

Hangosan felolvasott egy részt J. D. Salinger Magasabbra a tetőt, ácsok! című könyvéből.

-Egyes zenbuddhista kolostorokban a legfontosabb szabályok közé tartozik, hogy ha egy szerzetes köszön egy másiknak, a meg-szólítottnak gondolkodás nélkül vissza kell köszönnie.

-Jeff lehetne zenbuddhista szerzetes! - lelkendezett Colleen.

Jeff nevetett.

- Én már most is mindenkinek visszaköszönök - mondta büszkén.

- Lányok is lehetnek zenbuddhista szerzetesek? - kérdezte Colleen.

-Miért is ne? - vont vállat Carla.

Colleen felkacagott örömeiben, azután Jeffhez fordult:

- Jeff, eljössz jövő vasárnap a születési zsúromra?

- Igen! - felelte Jeff. - Ez a zenbuddhista szerzetesek második legfontosabb szabálya: ha egy másik szerzetes meghív a születési zsúrára, igent kell mondanod!

Colleen újra nevetett, majd így folytatta:

- Eddig te vagy az egyetlen fiú, akit meghívtam. Szeretném, ha még egy fiú eljönne, de tényleg csak egy. Túl sok fiút nem hívhatok meg.

Colleen egyszerre nagyon komoly arcot vágott. Már tudta, mit kell tennie.

35

Mr Chalkers rosSzába ellenére vállalkozott rá, hogy megtaníttassa Bradleyn a szabályos labdavezetésre. Vacsora előtt gyakoroltak, amikor még világos volt odakint. Bradley alig várta, hogy megmutathassa új tudományát barátainak.

Másnap délelőtt, mikor kicsengtek, és megkezdődött az első szünet, mindenki otthagyott csapat-paport, és kiszaladt a teremből. Csak Bradley nem.

Először is szépen betette a papírjait a mappába. Aztán megjelölte a könyvben, hogy hol tartanak, elrakta a ceruzáit a tolltartóba, majd szépen elpakolt mindent a padba.

Aztán felpattant, és az ajtó felé szaladt.

- Szia, Bradley! _ köszönt rá Colleen.

Bradley megtorpant.

Colleen szorosan behunyta a szemét, majd kinyitotta, és egy zenbuddhista szerzetes eltökéltségével így szólt:

- Van kedved eljönni vasárnap a születési zsúromra? Bradley elkerekedett szemmel meredt rá.

- Jeff is ott lesz - folytatta Colleen. - Ő jön még el a fiúk közül. A többiek mind lányok lesznek. Már korábban meg akartalak hívni, de... de csak most tudtam meg, mikor lesz.

Bradley pár másodpercig csak bólogatott, mert nem tudott megszólalni.

- Igen! - felelte végül.

- Örülök... - mondta Colleen, és elviharzott.

Bradley egy ideig a lány után bámult, aztán megfordult és visszafordult, mert nem emlékezett, merre akart menni ere detileg.

- Bradley! - kiáltott rá Andy. - Gyere már! Kellesz a csapatba!

Bradley a kosárlabdapályára szaladt. Egy pillanat alatt elfelejtett mindent, amit apja a labdavezetésről tanított neki.

- Eljön? - kérdezte Melinda. Colleen bólintott. Lori kinyújtotta a nyelvét, és visított.

- Jól fogjuk érezni magunkat - vélekedett Melinda. - Bradley már nem olyan, mint régen. Szerintem sokkal jobb gyerek lett.

- Most jut eszembe, te nem jöhetsz el - fordult hozzá Colleen.

- Miért nem? - kérdezte megbántottan Melinda. - Mert ott lesznek a fiúk, akiket megvertél.

- De hát ők kezdték.

Colleen csípőre tette a kezét. Fel se tudta fogni, hogy lehet Melinda ilyen értetlen.

- Az hittem, hogy a legjobb barátnőd vagyok - mondta Melinda.

- Az vagy - hagyta rá Colleen. - De ők fiúk... Jól van, na. Eljöhetsz. De nehogymegint összeverekedj velük!

-Az hittem, én vagyok a legjobb barátnőd - mondta Lori.

Aznap éjjel Bradley csak feküdt az ágyban, de nem tudott aludni az izgatottságtól. Alig várta a másnapi találkozást Carlával. Annyi mindent el kellett újságolnia neki - a sok csodálatos élményt, amit a mágikus könyvnek köszönhetett.

Felkapcsolta az ágya fölötti kislámpát, és felolvasott Nya-finak meg Morgónak. Ha ő nevetett, az állatok is nevettek.

Megismerkedtem Ace-szel. Ő a szüleim ügyvédje. És képzeljétek el, dilisebb, mint a bácsikám és a nénikém együttvéve!

Mikor találkoztunk, ez volt az első kérdése: - Szeretted a mogyorót?

- Szeretem - válaszoltam.

- Remek! - mondta, és adott egy szem mogyorót. Megettem.

-Akarsz még egyet!1 - kérdezte. Vállat vontam.

Erre adott még egy mogyorót. Azt is megettem. Nem nagy cucc.

- Látom, nagyon szereted a mogyorót - jelentette ki. Erre mondtam neki, hogy tisztára dilis.

- Jól jegyezd meg! - mondta -, ha bárki kérdezi, nagyon szereted a mogyorót.

- Jól van, nagyon szeretem a mogyorót - feleltem. Erre három szem mogyorót kaptam!

-Edd meg! Megettem őket.

- Három mogyorót ettél meg öt másodperc alatt -mondta.

Na, ehhez mit szóltok? Mérté az időt! Hát normális az ilyen ember?

-Normális - nevetett Nyafi.

- Miért olyan fontos, hogy valaki szeresse a mogyorót? - értetlenkedett Morgó. -Nem tudom - felelte Bradley.

Hangos kopogtatás hallatszott, majd belépett a szobába Mr Chalkers.

-Oltsd le a lámpát, és aludj! - parancsolta. -Jó... - Bradley a kapcsoló felé nyúlt.

- Nocsak, olvasol? - vonta fel a szemöldökét az apja. - Az más. Ha olvasol, akkor nyugodtan fent maradhatsz.

Bradley elmosolyodott. A varázskönyv megint a segítségére sietett.

-Mit szóltak a többiek a parádés labdavezetésedhez? -kérdezte Mr Chalkers.

- Nem tudtam megmutatni, mert elfelejtettem - vallotta be Bradley. Fájt neki, hogy csalódást kell okoznia apjának.

-Majd még gyakoroljuk - mondta Mr Chalkers. - Ha lesz időm a hétvégén, felszerелеk egy palánkot a garázsra.

Ezután jó éjszakát kívánt Bradleynek, és kiment a szobából.

-Folytasd a mogyorós történetet! - sürgette gazdáját Morgó. Bradley tovább olvasott.

Azután azt kérdezte, jó vagyok-e matekból. Nem szeretek dicsekedni, de véletlenül pont matekból vagyok a legjobb. Nem nagy cucc.

- Akkor most feladok neked egy példát - mondta. -Ha három mogyorót öt másodperc alatt eszel meg, mennyi idő alatt tudsz megenni ötvenezer mogyorót?

Papírt-ceruzát vettem elő, és kiszámoltam.

- Kábé huszonhárom óra és kilenc perc alatt.

-Az kevesebb, mint egy nap, igaz? - kérdezte.

- Igen - feleltem. - Egy nap huszonnégy órából áll. Ő a szüleim ügyvédje, és azt se tudja, hány óra van egy napban!

- Jól jegyezd meg! - mondta. - Ha bárki kérdezi, ötvenezer mogyorót tudsz megenni egy nap alatt.

Persze kinevettem.

- Ki kérdezne tőlem ilyet? -A rendőrség.

véget ért a fejezet.

36

Eljött a heti rendes találkozás napja. Bradley az izgalomtól kuncogva sietett Carla szobája felé. Alig várta, hogy elmondhassa, mi minden történt vele. Nagyon-nagyon fog örülni, gondolta.

Carla a szobája előtt a folyosón várta őt; köszönni akart, de Bradley megelőzte.

- Szia, Carla! Nagyon örülök, hogy itt vagyok. Köszönöm, hogy ma is eljöhettek.

Carla elmosolyodott.

- Én köszönöm - felelte.

Bradley nevetett. Most már ő is értett az udvariaskodáshoz.

Kezet fogtak, aztán bementek a szobába, és leültek a kerek asztalhoz. Carla sötétkék, szinte fekete inget viselt, amit kis fehér csillagok pöttyöztek. Olyan volt benne, mintha Éjkirálynőnek öltözött volna.

- Mi újság? - kérdezte.

Bradley válaszra nyitotta a száját, aztán mégse szólalt meg. Maga se tudta, miért, de nem akaródzott belefognia a történetbe.

- És veled mi újság? - kérdezett vissza.

- Velem? - csodálkozott Carla. - Ezt még soha senki nem kérdezte.

- Te mindig ezt kérdezed - vonta meg a vállát Bradley. -Én miért nem kérdezhetem?

-Hogyne kérdezhetné! Azt kérdezel tőlem, amit csak akarsz. Lássuk csak. Mi újság velem? Tegnap vettem egy új zuhanyfüggönyt.

De ez nem túl érdekes újság, igaz?

- Milyen színűt?

- Hát, olyan homokszínűféle. Nem is tudom. Igazából nincs színe.

- Az jó szín - bólogatott Bradley. - Szépnek hangzik.

- Nem csúnya.

- Mi baj volt a régi zuhanyfüggőnnyel? - kérdezte Bradley.

- Már kezdett szétfoszlani.

- Az is vajszerű volt?

- Nem - felelte Carla. - Új korában, ha jól emlékszem, sárga volt, de mostanra olyan zöldes-barnás lett...

- Colleen meghívott a születési zsúrára! - bukott ki a nagy hír Bradleyből, s ettől kezdve csak úgy ömlött belőle a szó. - Jeffet is meghívta. Csak mi ketten leszünk fiúk. Különben csupa lányok lesznek ott. Jeff-fel most barátok vagyunk, és a többi fiú is rendes velem. Együtt szoktunk kosarazni. Először nem mertem kosárra dobni, de aztán mindenki mondta, hogy dobjam már rá, és akkor rádobtam, és bement! Mindenki csodálkozott rajta. Én is. Azóta is sokkal több dobást rontok el, mint amennyi sikerül, de azért egyre jobban megy. Mindenki azt mondja. Apukám gyakorolta velem a labdavezetést, és fel fog szerelni egy palánkot a garázsra. Különben az egész úgy kezdődött, hogy meg akartak verni, de én köszöntem Jeffnek, ő meg visszaköszönt, és akkor Andy megkérdezte, hogy nincs-e kedvem kosarazni. Aztán Colleen megkérdezte, elmegyek-e a születésnapjára, én mondtam, hogy igen, ő meg mondta, hogy örül. Már előbb meghívott volna, de csak most tudta meg, mikor van a születésnapja.

Carla szerencsére javarészt már ismerte a történetet, különben egy szót se értett volna belőle.

- És az egészet neked köszönhetem - mondta Bradley. - Magadnak köszönheted, Bradley.

- Nem, a varázskönyvednek!

- Az én könyvemnek? Mi köze a könyvnek... Bradley, mi a baj?

Bradley sírt. Egy másodperce még sugárzó arccal áradozott a varázskönyvről, most pedig csak úgy rázta a zokogás.

- Bradley?

A fiú a kezébe temette arcát. Patakokban csorgott a könnye.

- Mi baj, Bradley? Mi történt? Bradley a fejét rázta.

Carla felállt, és egy doboz papír zsebkendőt rakott az asztalra.

Bradley kivett egy zsebkendőt, de nem használta.

- Még soha nem voltam születési zsúron - szipogta, és csuklott egy nagyot. - Olyan igazán, ahol más gyerekek is vannak. Megint csuklott, aztán kifújta az orrát.

- Nagyon régen, amikor még harmadikba jártam, egyszer voltam egy zsúron, de hazaküldtek, mert ráültem a tortára.

- Most már sokkal okosabb vagy, mint akkor voltál - mutatott rá Carla.

- De már elfelejtettem, mit kell csinálni! - panaszkolt Bradley. - Kell magammal vinni saját széket?

- Miért kellene széket vinned?

- Hát a székfoglalós játékhoz. Azért ültem rá a tortára. Dühös lettem, mert máshova nem tudtam leülni. - Bradley szipogott. - És lesz fagy?

- Miért, nem szereted a fagylatot?

- Mi van, ha nem jut nekem? Ha csak annyi lesz, amennyi a többieknek kell? És hogy fogom azt játszani, hogy „tűzd a farkat a számárra”?

- Nem kell saját számarat vinned - mondta Carla. Bradley elnevette magát a könnyein át.

- De mi lesz, ha nem találom el a számarat?

- Megmondjam, mit gondolok? - nézett rá komolyan Carla. - Olyan sok dolog történt veled az elmúlt napokban, hogy teljesen beleszédültél. És meg is ijedtél egy kicsit. Hamupipókének érzed magad.

Bradleynek megint nevetnie kellett.

- Hamupipókének?

- Hamupipókének, akit meghívtak a bálba. Attól félsz, hogy Colleen szülinapi zsúrjának a közepén hirtelen minden visszaváltozik tökké, ahogy Hamupipóke hintójával történt.

Bradley megtörölte a szemét.

- Attól félsz, hogy minden jóról, ami megesett veled, egyszer csak kiderül majd, hogy álom volt. Félsz, hogy egyik percről a másikra mindenki utálni fog. De ez nem mese, Bradley. A barátaid szeretnek téged, úgy, ahogy vagy. A könyv, amit adtam, nem varázskönyv. A varázsló te vagy.

- Vinnem kell neki ajándékot? - kérdezte Bradley.

- Semmit nem kell - válaszolta Carla. - De kedves volna tőled, ha vinnél, nem gondolod? Colleen meghívott a zsúr-jára, mert szeret téged, te pedig ajándékot viszel neki, mert szereted, és mert együtt akarod ünnepelni vele a születésnapját.

- De hát mit vigyek neki? Babát? Azt szeretik a lányok, nem?

- Nem tudom. Mindenki mást szeret. Olyasmit vigyél, ami tetszik neked. Ha benne van a szíved az ajándékban, biztosan örülni fog neki.

- Adjak neki zuhanyfüggönyt?

- Ha szívből adod, miért ne?

Bradley elmosolyodott.

Mikor eljött a búcsúzás ideje, Carla így szólt: -Nagyon jó volt beszélgetni veled. Köszönöm, hogy ennyi mindent elmondtál nekem. -Én köszönöm, hogy elmondhattam - felelte Bradley.

Már percek óta készült erre a mondatra.

Carla Davis tanítás után, az egyik másodikos osztály termében, a 8-asban találkozott a Szülők Érdekvédelmi Szervezetének képviselőivel.

Carlának a szülőkkel szemben kellett letöltnie, egy olyan székbe, ami túl szűk volt neki. Keresztbe tette bokáját, és kezét összefűzte az ölében. Az iskolabizottság öt tagja a háta mögött ült, az igazgató pedig mellette, a tanári asztalnál.

Bradley édesanyja nem volt jelen. Ő ez idő alatt Bradleyvel járta a boltokat, szülinapi ajándékot keresve Colleen számára. Neki nem volt panasa Carlára, ezért úgy gondolta, nem szükséges részt vennie az értekezleten. Csak olyan szülők voltak ott aznap délután, akiknek valami bajuk volt Carlával.

- Szeretném tudni, mi szükség van az iskolában nevelőtanárra - szólalt fel az egyik apuka. - A gyerekeket nem be-szélgetéssel kell nevelni, hanem fegyelmezéssel. Ha rosszak, meg kell büntetni őket! A többi szülő megtapsolta a hozzászólást.

- A gyerekeknek az alapokat kell megtanulniuk! - jelentette ki egy anyuka. - Az írást, az olvasást meg a számtant. És persze a számítógép kezelését.

Az anyukához tartozó apuka magával hozott egy kimutatást, amiből kiderült, hogy ha a nevelőtanárnőt elbocsátanák, a megtakarított pénzből minden tantermet felszerelhetnének egy számítógéppel.

A jelenlévők lelkesen fogadták az ötletet.

- Senkit nem bocsátunk el - szögezte le az igazgató. - Ezt az értekezletet azért szerveztük, hogy lehetőségük legyen kérdéseket feltenni Miss Davisnek.

- Azt mondta a fiamnak, hogy jól teszi, ha elégteleneket szerez! - kiabált be az egyik nő, aki egy polipot ábrázoló poszter alatt állt. - Közölte vele, hogy a jegyek nem fontosak!

- Nem ezt mondtam neki - válaszolta higgadtan Carla. - Az volt a célom, hogy megnyugtassam őt. A gyerek jobban tanul, ha nem érzi tehernek az elvárásokat. Ha jól érzi magát az iskolában, az a tanulmányi eredményére is kihat.

- A fiam nem azért jár iskolába, hogy jól érezze magát! - háborgott a nő. - Jó bizonyítványt kell szereznie, hogy rendes egyetemre mehessen!

Az igazgató emlékeztette az apukákat és anyukákat, hogy Miss Davis csak azokkal a gyerekekkel foglalkozik, akiknek a szülei engedélyt adnak erre.

- De miért a mi adónkból fizetnek valakit, aki mások gyerekeinek ad tanácsokat? - vetette ellen egy másik anyuka.

Többen is helyeseltek.

Most egy vörös hajú nő állt fel.

- A lányom hazahozott egy engedélyező nyilatkozatot. Megmondtuk neki, hogy nem írjuk alá. Nem akartuk, hogy a nevelőtanárnőhöz járjon. Ha tanácsokra van szüksége, azokat tőlünk is megkaphatja. De később kiderült, hogy a nevelőtanárnő az engedélyünk nélkül is beszélt vele.

- Hogy hívják a lányát? - kérdezte az igazgató.

- Colleen Verigoldnak.
 Carla beismerte, hogy szülői beleegyezés nélkül fogadta Colleent.
 - Colleen felkeresett engem. Nagyon zaklatott volt, és azt mondta beszélni akar velem, mert nagy baj történt.
 - Mi volt az a nagy baj? - kérdezte az iskolabizottság elnöke.
 - Kimondottan személyes jellegű ügyről volt szó - válaszolta Carla.
 - Pontosan miről? - faggatta az iskolabizottság elnöke.
 - Sajnálom, de nem mondhatom el - felelte Carla. - Titokként kell kezelnem, amit a gyerekektől hallok.
 Tudta, hogy Colleen nem szeretné közhírré tenni rövid látogatását a fiúvécében.
 - Egyetlen gyerekkel se foglalkozhat szülői engedély nélkül - mondta az iskolabizottság elnöke. - Ha kivételes helyzetről volt szó, az természetesen más dolog. De tudnunk kell, mi volt az az égető probléma.
 - Sajnálom - rázta a fejét Carla.
 - Nekem elmondhatja - erősödött Mrs Verigold. - Én az anyja vagyok. Nem gondolja, hogy jogom van tudni róla, ha a lányomnak gondjai vannak?
 - Kérdezze meg Colleent. Ő majd elmondja, ha akarja. Én nem szeghetem meg az ígéretemet.
 - Colleen egy gyerek - szólt közbe az iskolabizottság egyik tagja. - A gyerekeknek tett ígéreteket nem kell ilyen komolyan venni.
 - Én komolyan veszem - felelte Carla.
 - Rá akarta beszélni a lányomat, hogy változtasson vallást - folytatta a panaszkodást Colleen anyja. - A gyerek azzal jött haza az iskolából, hogy zenbuddhista szerzetes akar lenni! Mi katolikusok vagyunk!
 Carla ekkor elnevette magát, bár tudta, hogy ezzel hibát követ el. Megpróbálta elmagyarázni a köszönés és visszaköszönés problémáját, de senki nem értette, miért következik mindebből, hogy Colleen zenbuddhista szerzetes akar lenni.
 - Ez állami iskola, itt nem végezhet hitoktatást - jelentette ki az iskolabizottság elnöke. - Nem beszélve arról, hogy nem is fogadhatta volna a gyereket.
 Az elnök bocsánatot kért Colleen édesanyjától, és megígérte, hogy hasonló eset többet nem fordul elő. Egy nő az első sorban feltette a kezét.
 - Mikor én voltam gyerek, az iskolánkban nem volt nevelőtanár - mondta. - Nem is tudom pontosan, hogy mi egy ilyen tanár feladata.
 - Esetleg vázolja fel a kedves szülőknak, hogy milyen módon segíti a gyerekeket - fordult Carlához az igazgató.
 - A legtöbb esetben csak beszélgetek velük - magyarázta Carla. - Meghallgatom a problémáikat, de soha nem mondom meg, hogy mit csináljanak. Inkább igyekszem arra szoktatni őket, hogy a saját fejükkal gondolkodjanak.
 - Nem azért járnak a gyerekek iskolába, hogy ott megmondják nekik, mit gondoljanak? - kérdezte a nő az első sorból.
 - Véleményem szerint inkább azt kell megtanítanunk nekik, hogyan gondolkodjanak, nem azt, hogy mit gondoljanak.

- Ha valami rosszaságot csinálnak, azért megmondja nekik, hogy az rossz, nem? - kérdezte a nő mellett ülő férfi.
- Nem - felelte Carla. - Sokkal jobb, ha maguktól jönnek rá.
- És ha egy gyerek megharapja a tanárát? - vetette fel egy apuka.
Carla meghökkenve nézett rá.
- Tessék?
- Arra a gyerekre rászólna, hogy ne harapjon?
- Nem. Beszelnék vele a dologról, megpróbálnám kideríteni, miért csinál ilyet,, de...
- És ha rendszeresen megharapja a tanárnőjét? - erősködött a férfi. - Mi van, ha az a fiú minden nap a tanárnője mögé lopózik, és beleharap a fenekébe? Akkor mit csinál?
- Ne haragudjon, de ez nevetséges.
- Feleljen, kérem - szólt az igazgató. - Mit csinálna? Carla sóhajtott.
- Igyekeznek elérni, hogy a gyerek megértse, mi indítja rá, hogy megharapja a tanárát. Azután segítenék neki arra a következtetésre jutni, hogy nem helyes, amit csinál.
- És mindez meddig tartana? - kérdezte egy nő.
- Nem tudom megmondani.
- Egy hónapig?
- Lehet.
- És a gyerek közben naponta megharapja a tanárnőt! -harsogta az első férfi. - Súlyos sebeket okozhat neki!
- Bele is halhat a tanárnő! - vágta rá egy másik férfi. -Nem lenne lelkiismeret-furdalása?
- És ha a gyerek veszett? - tódította egy harmadik. - Nem kellene inkább oltásra küldenie?
- Biztos nem így beszélne, ha a maga fenekét harapdálnák! - kiabált be valaki hátulról.
Most már mindenki egyszerre beszélt. -Mit szólna, ha magát harapná meg?
- Akkor se büntetné meg?
-Akkor nem várná meg, amíg bölcsebb lesz! Ha magát marcangolná! -Akkor is ilyen türelmes lenne?
Carla fészkelődött a széken, majd újra összekulcsolta bokáját. Ahogy végignézett a felbőszült szülőseveren, az az érzése támadt, hogy mindnyájan az ő fenekére fenik a fogukat.

38

Bradley Chalkers

Házi feladat

Olvasmányelemzés

Uriah C. Lasso:

A szüleim nem loptak elefántot
Red Hill School
12. tanterem
Mrs Ebbel osztálya
Leghátsó sor, legszélső pad
Jeff mellett

A szüleim nem loptak elefántot írta: Uriah C. Lasso írta: Bradley Chalkers

A szüleim nem loptak elefántot egy nagyon vicces és dilis regény. Uriah C. Lasso műve, aki furcsa író, hogy ilyen művet ír. A könyvben egy gyerek meséli el a történetet. A gyerek szülei börtönben vannak, mert elloptak egy elefántot. Csak épp nem is ők lopták el. Nahát! Most jutott eszembe valami! Nem is tudjuk, hogy hívják a gyereket! Erre csak most jöttem rá. És eszembe jutott még egy valami. Azt se tudjuk, hogy fiú-e vagy lány! Ezt is most vettem észre, amikor írom ezt az elemzést, mert nem tudtam, hogy fiúról írjak-e vagy lányról. Mondom, hogy dilis könyv!

A gyerek a nagybátyjánál és a nagynénjénél lakik. Ők is dilisek. Csak úgy szórakozásból kitapétázzák a garázst. Hát ezért mondom, hogy dilisek.

Ace is dilis. Ő a gyerek szüleinek az ügyvédje. Megparancsolja a gyerekeknek, hogy minden nap egy óráig gyakorolja a sírást, hogy a tárgyaláson majd jól tudjon sírni. De a végén a gyerek nem is sír a tárgyaláson. Hanem nevet!

És akkor mindenki más is nevet. Aztán a gyerek szülei hazamehetnek, mert ártatlanok.

Csak éppen szerintem nem biztos! Mert hogyha igazán tényleg ártatlanok, akkor ki ette meg a rengeteg mogyorót?

Mondom, hogy dilis könyv. Ez a vége.

Vége

- Fantasztikus elemzés! - örvendezett Carla. - Tényleg jó? - kérdezte Bradley.

- Megragadtad a történet lényegét.

Bradley hálásan mosolygott, bár fogalma sem volt, mi az, hogy megragasztani a lényegét.

A kerek asztalnál ültek. Csütörtök reggel volt, még nem csöngettek be az első órára. Bradleynek aznap kellett beadnia az olvasmányelemzést, ezért elment Carlához, nehogy esetleg úgy tépje össze a dolgozatot, hogy Carla nem is olvasta.

Carlán rózsaszín bolyhos pulóver volt.

- Én azon is sokat gondolkoztam, hogy végül is mi történt a szülőkkal - jegyezte meg a nevelőtanárnő.

- Én is - mondta Bradley. - Meg azon, hogy talán a garázsban dugták el az elefántot. És azért kellett kitapétázni, hogy eltakarják az ujjlenyomatokat.

- Van az elefántoknak ujjlenyomatuk?

- Lehet, hogy ormánylenyomatuk van. - Bradley nevetett. - Mennem kell, mert mindjárt becsöngetnek. Tessék, visszaadom a könyvet. Köszönöm. Nem firkáltam bele, és nem is fogtam meg maszatos kézzel.

- Szeretném, ha megtartanád - mondta Carla. - Ez az én kis ajándékom.

- De hát azt mondtad, ez a kedvenc könyved!

- Tényleg az. Ezért is akarom neked adni. Ha nem szeretném, nem is volna igazi ajándék, nem igaz?

Bradley hálásan mosolygott.

- Úgy szeretném, ha én is adhatnék neked ajándékot.

- Már adtál.

- Adtam? Mit?

- Az olvasmányelemzést. Bradley arcáról lehervadt a mosoly. -Mi a baj?

- Hát az, hogy az elemzést be kellene adnom Mrs Ebbelnek... De nem baj! Itt hagyom neked! Nem is volna igazi ajándék, ha nem lenne szükségem rá!

Carla nevetve rázta a fejét.

-Nagyon aranyos vagy, Bradley, de nem így értettem. Add csak be nyugodtan Mrs Ebbelnek. Örömet okoztál azzal, hogy ilyen szép fogalmazást írtál. Ilyen értelemben ajándékoztál meg az elemzéssel.

- Tényleg?

- Tényleg - bólintott Carla. - Számomra ez a legértékesebb ajándék.

Bradleynek nagyon tetszett ez a megoldás. így neki is adja Carlának az elemzést, és be is adhatja Mrs Ebbelnek. -Mi a baj?

Carla a szemét törölgette. A szája sarka remegett.

- Te sírsz? - kérdezte döbbenten Bradley.

- El kell mondanom neked valamit - szólt csöndesen Carla. - Remélem, hogy nem zaklat fel túlságosan, amit hallani fogsz.

Bradleyt már ez is alaposan felzaklatta.

- Holnaputántól nem dolgozom itt a Red Hill Schoolban. -Mi...?!

- Ezért örülök annyira ennek a gyönyörű fogalmazásnak. Most már tudom, hogy nélkülem is tovább tudsz menni az úton, amin elindultál. Nagyon büszke vagyok rád.

- Elmész? Carla bólintott.

- Áthelyeztek a Willow Bend Schoolba. Óvodásokkal fogok foglalkozni. De neked, Bradley, köszönettel tartozom. Megszépítetted ezt a rövid időt, amíg itt dolgozhattam. Nagyon örülök, hogy megismerhettelek.

- Elmész.... ?

-De találkozhatunk még. Szombaton, amikor... Bradley a fejét rázta.

- Nem mehetsz el. Ez nem ér.

- El kell mennem.

Bradley képtelen volt beletörődni a hírbe.

- Ezentúl nem írok leckét. Akkor itt kell maradnod, hogy újra rábeszélj.

Carla őszinte szeretettel mosolygott rá. Kék szeme furcsán csillogott.

- Ezentúl egyedül kell boldogulnod, Bradley. De én tudom, hogy sikerülni fog, mert képes vagy rá.

- Nem! Ez nem ér! - Bradley felpattant. - Becsaptál! Carla is felállt, és az asztalt megkerülve Bradleyhez lépett.

- Utállak! - kiabálta arcába a fiú.

- Tudom, hogy nem mondd komolyan.

- De igen. Es utálom a hülye könyvedet is! - Bradley megfogta Uriah C. Lasso regényét, és hozzávágta Carlához. Aztán felkapta az asztalról az olvasmányelemzést.

- Bradley, kérlek...

Bradley kettétépte a papírlapot, s olyan szélesre húzta a száját, hogy nem lehetett eldönteni, vigyorog-e vagy vicsorog. Aztán négyfelé szakította az elemzést, a darabokat pedig szétszórta a földön.

- Utállak! - ordította, és kirohant a szobából. Egyenesen a fiúvécébe szaladt. A mosdókagyló fölé hajolva sírt. Lükettő arccal nézte a lefolyóba zúduló vizet.

Kopogtattak a véce ajtaján.

- Bradley? - szólt be odakintről Carla. - Jól vagy?

- Hagyj békén! Utállak!

Az ajtó lassan kinyílt, és Carla belépett rajta. -Nem jöhatsz be ide - mordult rá Bradley.

- Fontos lenne, hogy beszéljünk - mondta Carla. - A barátok beszélgetéssel oldják meg a problémáikat. Mi ketten azért lettünk olyan jó barátok, mert megtanultunk őszintén beszélni egymással.

- Nem vagyok a barátod. Miért akarnék barátkozni veled? Utállak!

- Én szeretlek, Bradley. Ugye, szerethetlek? Neked attól még nem kell szeretned engem.

- Nem megyek el Colleen születésnap zsúrára sem - jelentette ki Bradley. - És Jeffet sem szeretem, és soha többet nem fogok leckét írni, és egyest fogok kapni minden dolgozatomra!

- Megmondjam, mit gondolok? Szerintem félsz, hogy ha elmegyek, megint minden rosszra fordul. Azt gondolod, hogy Jeff nem fog szeretni, Colleen nem lát majd szívesen a zsúráján, és Mrs Ebbel mindenképp rossz jegyeket ad neked, akármilyen jól tanulsz.

- Ez a fiúvécé!

- Nem én vagyok a varázsló, aki megváltoztatta az életedet, Bradley! - folytatta Carla. - Ez a te műved. Nem vagy Hamupipőke, és én nem vagyok királyfi.

-Nem jöhatsz be ide... - morogta Bradley.

- Szombaton viszem el a holmijaimat - mondta Carla. -Szükségem lenne valakire, aki segít csomagolni. Nagyon örülnék, ha te lennél az. Utána együtt ebédelhetünk. Elmegyünk egy étterembe, csak mi ketten.
Bradley legszívesebben odarohant volna Carlához, belefúrta volna arcát a rózsaszín bolyhos pulóverbe - de képtelen volt megtenni.
Úgy érezte, teste mindjárt darabokra szakad.

- Szép napot tölthetnénk együtt - mondta Carla. - Nekem pedig nagy segítség lenne.
- Vécéznem kell.

- Remélem, szombaton találkozunk - búcsúzott Carla. -Nagyon örülnék neki.
Azzal megfordult, és kiment az ajtón. Bradley kicsöngetésig a vécében maradt, azután egyenesen hazament.

39

-Dú-di-dú di-dú! -Nyafi dudorászva ugrabugrált az ágyon. A többi állat egy csoportba gyűlt. -Mit csináltok? - kérdezte őket Nyafi.

- Beszélgetünk - felelte az oroszlán.

-És te nem hallgathatod! - tette hozzá a kenguru.

-Ha nem, hát nem... - mondta Nyafi. Várta, hogy a többi állat befejezze a beszélgetést.

A többi állat befejezte a beszélgetést.

- Befejeztük a beszélgetést - fordult Nyafihoz az oroszlán. - Szavaztunk, és úgy döntöttünk, hogy nem szeretünk téged.

Nyafi otthagytta őket. A mocsárba tévedt, és egyszer csak süllyedni kezdett!

- Segítség! - kiabálta. - Morgó, ments meg!

- Nem mentelek meg, és nem is foglak feleségül venni. Nyafi elsüllyedt a mocsárban, és meghalt.

10

Mrs Chalkers megmérte Bradley lázát, és megállapította, hogy a hőmérséklete normális.

- Nem normális! - ellenkezett Bradley.

- így van, tényleg nem vagy normális - bólogatott gúnyosan Claudia.

Bradley úgy érezte, mintha valaki csomót kötött volna a gyomrára, s ha Carlára gondolt, a csomó még jobban megfeszült.

- Utálom! Utálom! - ismételte az iskolába menet. Valahányszor ezt kimondta, egy kicsit lazult a csomó.

A tanterembe érve leült a helyére - a leghátsó sor legészélső padjába.

Hamarosan megérkezett Jeff is, és leült mellé.

- Szia, Bradley - köszönt. - Miért nem jöttél tegnap? Beteg voltál?

Bradley nem válaszolt. Jeff nem a barátja. Neki egy barátja sincs.

- Bradley! - szólította fel Mrs Ebbel. - Légy szíves, gyere ide!

Bradley elvonszolta magát a tanári asztalig.

- Tegnap beteg voltam - mondta. - Ha nem tetszik elhinni, tessék felhívni az anyukámat.

Mrs Ebbel legyintett.

- Csak azt akarom mondani, hogy nagyon tetszett az olvasmányelemzésed - mondta. - Kedvet kaptam tőle elolvasni a könyvet.

- Tessék... ?

- Megkaptam tegnap Miss Davistól - magyarázta a tanárnő. - Azt is elmondta, hogy véletlenül összetépte.

Bradley értetlenül bámult Mrs Ebbelre, majd a tanári asztalra nézett. Azon ott feküdt a dolgozat, celluxszal szépen összeragasztva.

A papír felső sarkában piros tintával írva ez állt: Kitűnői

- Kaptál egy arany csillagot - mondta Mrs Ebbel. Bradley fogta a dolgozatot, és visszaszaladt a helyére. És tényleg: a „Bradley Chalkers” név mellett egy arany

csillag díszelgett. Bradley lassan leült a padba, s közben megigézve bámulta a csillagot. Az fényesebben ragyogott, mint az összes többi együttvéve.

A csomó a gyomrában megfeszült. El kellett fordítania a fejét. A csillag Carlát juttatta eszébe.

Hazudós - gondolta. Azt mondta, véletlenül összetépte, pedig én téptem össze. Utálom!

Begyúrte az olvasmányelemzést a pad legmélyebb zugába. A csomó egy kicsit meglazult.

Egész szünetben fel-alá sétált. A többiek hívták, hogy menjen kosarazni, de ő süketnek tettette magát.

Jól van, döntötte el magában. Az ebédszünetben elmegyek hozzá. De nem beszélek vele, csak elköszönök.

- Nem jöttél kosarazni, pedig mindenki várt - fordult hozzá Jeff, miután visszatértek a terembe. - Azt mondtam neked, hogy még mindig beteg vagy egy kicsit.

- Nem vagyok beteg - morogta Bradley. - Normális vagyok.

Kicsengetés után odament a tanári asztalhoz, hogy elkérje a kilépőt.

- Hallgatlak, Bradley - nézett rá Mrs Ebbel. Bradley nem bír megszólalni. A csomó a gyomrán annyira megfeszült, hogy a hangszálait is elszorította.

Zsebre dugta a kezét, és kiment. A játszótér legtávolabbi sarkában ült le. Kétszer is látni vélte Carlát. Először egy harmadikos lány volt az, másodszor egy fa. A gyomrán feszülő csomó miatt egy falatot se bírt enni.

- Beszéltem Carlával - mesélte a szünet után Jeff. - Elmentem hozzá elköszönni. Azt mondta, veled is szeretne találkozni. Tanítás után a szobájában lesz. Megkért, hogy mondjam meg neked.

Bradley behunyta a szemét, és várta, hogy lazuljon a csomó.

-Nem is akarsz elbúcsúzni tőle? - kérdezte Jeff. Bradley a fejét rázta.

Elképzelte, ahogy Carla a szobájában vár rá. Ő bemegegy, és Carla így szól: „Szervusz, Bradley. Nagyon örülök, hogy eljöttél. Igazán kedves tőled.” Talán meg is puszilja őt.

Miután véget ért az utolsó óra, Bradley egyenesen hazaindult. A csomó a gyomrán minden lépéssel jobban megfeszült. Utálom!

Utálom! Utálom!

Szombat reggel Mrs Chalkers e szavakkal lépett be Bradley szobájába:

- Készülődj, Bradley! Most elmegyünk egy igazi fodrászhoz!

Ezt úgy mondta, mintha fodrászhoz menni a világ legizgalmasabb kalandja lenne.

Azelőtt Mrs Chalkers mindig maga vágta Bradley haját. Ezúttal azonban Bradley azt kérte, hogy menjenek el egy „igazi” fodrászhoz. A kérés néhány nappal korábban hangzott el, mikor ajándékot vásároltak Colleennak. „Te olyanra csinálod a fejem, mint egy salátástál!” - mondta akkor Bradley.

Most szomorúan ránézett az édesanyjára, és csak ennyit mondott:

- Nem akarom, hogy levágják a hajam.

- De hát biztos csinos akarsz lenni Colleen zsúrján - győzködte Mrs Chalkers. - Vagy úgy akarsz kinézni, mint egy punk?

- Nem megyek el arra a zsúrra! - csattant fel Bradley. - Utálok Colleent!

Mrs Chalkers szótlanul távozott.

Bradley fejében ott visszhangoztak Carla szavai. Szombaton viszem el a holmijaimat. Szükségem lenne valakire, aki segít csomagolni. Nagyon örülnék, ha te lennél az.

A csomó a gyomrán megfeszült.

- Nem segítetek! - kiáltott fel. - Utállak!

Kopogtattak, és belépett a szobába Mr Chalkers.

- Beszélni szeretnék veled, Bradley. Mint férfi a férfival. Bradley felállt.

- Mondd el nekem, hogy mi bánt - kérte az apja. - Talán tudok segíteni.

Bradley nem akarta, hogy segítsenek neki.

- Szomorúan hallottam, hogy a nevelőtanárnődet áthelyezték egy másik iskolába - folytatta Mr Chalkers. - Tudom, mennyire szeretted. Eleinte nem pártoltam az ötletet, hogy nevelőtanárhoz járj, de...

- Fodrászhoz kell mennem - vágott a szavába Bradley. - Anyu azt mondta.

Azzal kiment a szobából, faképnél hagyva édesapját. Mrs Chalkers autóval vitte el fiát a fodrászhoz. Bradley fülében ott csengtek Carla szavai. Utána együtt ebédelhetünk. Elmegyünk egy étterembe.

A csomó megfeszült.

Csak mi ketten.

Még jobban megfeszült.

Szép napot tölthetnénk együtt - mondta Carla. - Nekem pedig nagy segítség lenne. Még jobban megfeszült.

Remélem, szombaton találkozunk. Nagyon örülnék neki. Még jobban.

Nem vagy Hamupipőke, és én nem vagyok királyfi. És még jobban.

Szeretlek, Bradley. Ugye, szerethetlek? Neked attól még nem kell szeretned engem.

A csomó pattanásig feszült, és elszakadt.

- Fékezz le! - kiáltott fel Bradley. - Vissza kell mennem! Mrs Chalkers ijedtében félrerántotta a kormányt.

- Soha többet ne csinálj ilyet! - csattant fel. - És ha véletlenül nekimentem volna valaminek!? Balesetet okozhattál volna!

- Nem hiszek a véletlenekben.

- Kezd elegend lenni a zagyvaságaidból, Bradley! Mi bajod van?

- Most nem mehetünk fodráshoz! Az iskolába kell mennem!

- Szombaton?

- El kell mennem a nevelőtanárnőhöz! Vár engem! Telefonálj neki, ha nem hiszed el!

Mrs Chalkers lefékezett a fodrásüzlet előtt.

- Megérkeztünk - szólt szigorúan. - Bemegyünk, és levágatjuk a hajad.

Bradley kiszállt a kocsiból, s vonakodva követte édesanyját.

A fodrásüzletben olaszszag keveredett a kiszáradt rágógumi illatával. A falakra szerelt tükrök a többi tükör tükörképét mutatták. A helyiség csúnya volt, s a tükrök ezt a csúnyaságot sokszorozták. Sőt, mintha még az orrfacsaró büzt is felerősítették volna.

Hogy is kérhettem, hogy jöjünk el erre a szörnyű helyre, gondolta kétségbeesetten Bradley. Úgy érezte, mintha egy gyerekeknek berendezett kínzókamrában lenne, ahol ráadásul várnia kell a sorára. Pillanatnyilag ugyanis az összes szék foglalt volt.

Leült hát egy szakadt piros kanapéra.

- Akarsz egy képregényt? - kérdezte Mrs Chalkers.

- Köszönöm, nem - felelte csendesén Bradley. Hosszas várakozás után végül sorra került. Felkászálódott

a csúszós, olajos, műanyag borítású székre. A fodrász fogott egy fényes műanyag kötényt, Bradley nyakába kanyarította, és olyan szorosan megkötötte, hogy Bradley kis híján megfulladt.

Az első művelet a fésülés volt. Bradley nem értette, miért fésülik meg azt a haját, amit utána úgyis levágnak.

A fodrász ezután fogta az ollóját, és hozzálátott a nyíráshoz. Ahelyett, hogy egyben levágott volna annyi haját, amennyit akart, többször fogott meg minden tincset, és mindig csak egy picit vágott le a végéből. Bradleynek egész idő alatt önmagát kellett bámulnia a homályos tükörben. Összeszorította a fogait, és némán várta, hogy a nyiszálás véget érjen.

Végül a fodrász letette az ollót, és megint fésűt ragadott.

Tudtam, hogy fölöslegesen fésült meg az elején, gondolta Bradley. Most kezdheti előről.

A fodrász valami bűdös levet permetezett Bradley fejére, aztán még egyszer megfésülte, majd levette róla a kötényt.

Bradley gyorsan lecsusszant a székről, nehogy a fodrász meggondolhassa magát.

A fodrász azonban még nem volt kész. Rászólt Bradleyre, hogy maradjon veszteg, és egy kis porszívóval letisztogatta a nyakát.

Mikor ezzel is végzett, megkínálta Bradleyt rágógumival.

- Utálom a rágót - mondta Bradley. Korábban nem volt semmi kifogása a rágógumi ellen, de a fodrászüzletben terjengő szag egy életre elvette kedvét a rágozástól.

- Te leszel a legcsinosabb fiú Colleen zsúráján - mondta Mrs Chalkers, miután kiléptek az ajtón.

- Légy szíves, vigyél el az iskolába - kérte Bradley. Mrs Chalkers bólintott.

Tíz perccel később lefékeztek az iskola előtt. Bradley kiugrott a kocsiból, felszaladt a lépcsőn, és meghúzta a kétszárnyú üvegajtót. Az zárva volt. Bradley az üveghez nyomta az arcát, és benézett. Meg is látta odabent Mrs Kempet, a takarítónőt. Erre dörömbölni kezdett.

Mrs Kemp gyanakodva méregette őt, miközben ajtót nyitott.

-Mit akarsz, Chalkers? -Car... Miss Davishez jöttem. -Miss Davis már elment.

Bradley átbújt a takarítónő karja alatt, és beszaladt az épületbe.

- Chalkers! - kiabált utána Mrs Kemp. - Gyere vissza, vagy hívom a rendőrséget!

Bradley benyitott Carla szobájába. A helyiség teljesen üres volt, csak a kerek asztal és a székek álltak a helyükön. Bradley fülében mégis felcsendült Carla hangja: Szervusz, Bradley. Nagyon örülök, hogy eljöttél. Igazán kedves tőled.

Könnyek csordultak le Bradley arcán.

Az asztalon egy nagyalakú boríték feküdt. Bradley a kezébe vette.

BRADLEY CHALKERS - ez állt rajta. Alatta pedig, kisebb betűkkel a következő:

Mrs Ebbel osztálya 12. tanterem Egy jó barát, aki őszinte, figyelmes, udvarias,

akit sose felejték el, és aki, remélem, egyszer megbocsát nekem Leghátso sor, legszélső pad

Mrs Kemp most érte csak utol Bradleyt.

- Na végre, megvagy! - csattant fel mérgesen. - Indulj kifelé, de most rögtön, különben hívom a rendőrséget!

Bradley felmutatta a borítékot.

- Tessék nézni! Ezt nekem hagyta itt! Tetszik látni? Barátok vagyunk Carlával. A legjobb barátja vagyok!

- Tíz másodpercet kapsz, hogy eltűnj innen! - mondta fenyegetően Mrs Kemp. - Egy, kettő...

Bradley kiiskolt a szobából.

A játszótéren, a mászóka mellett nyitotta ki a borítékot. Uriah C. Lasso A szüleim nem loptak elefántot című könyvét találta benne, és egy levelet.

Kedves Bradley!

Ezt a könyvet ajándékba kaptad tőlem. Szívből adtam, és az ilyen ajándékot, történjék bármi, nem lehet visszaadni.

Sajnálom, hogy fájdalmat okoztam neked. Nem szándékosan tettem. Ha ez vigasztal, te is fájdalmat okoztál nekem. Nem jöttél el se pénteken, se szomban

ton, pedig az utolsó percig bíztam benne, hogy egyszer csak feltűnik az ajtóban a mosolygós arcod. Remélem, nem haragszol, hogy odaadtam Mrs Ebbelnek a dolgozatodat. Kár lett volna eldobni egy ilyen szép elemzést. Csodálatos dolgokra vagy képes, Bradley. Már csak azt kellene elérned, hogy ne tépd össze a munkáidat. Remélem, elmentél Colleen születésnapra zsúrjára. Ha igen, biztosan jól érezted magad. Ha nem mentél el, az se olyan nagy baj. Lesz még sok-sok zsúr, amire elmehetsz. Szeretni való ember vagy. Nekem pedig különösen sokat jelentesz. Mindig nagy öröm volt beszélgetni veled. Köszönöm, hogy annyi mindent elmondtál nekem. Szívből jövő szeretettel Carla

Mr Chalkers botjára támaszkodva állt a tornácon, úgy várta hazatérő fiát.

- Beszélni akarok veled, Bradley - szólt szigorúan.

Bradley odarohant az apjához, s olyan hevesen átölelte, hogy kis híján fellökte őt.

42

Apja tanácsára Bradley megpróbált levelet írni Carlának. Nekifogott, aztán összegyúrte a lapot, és kidobta a papírkosárba. Nem tudta, mit írjon. Azokat a szavakat, amelyekre szüksége volt, még nem találták ki. Nyafi dudorászva ugrabugrált az ágyon.

- Dú-di-dú di-dú!

A többi állat egy csoportba gyűlt. Megint szavaztak.

- Megint szavaztunk - szólt oda Nyafinak az oroszlán. - Téged szeretünk a legjobban.

- Én pedig titeket szeretlek a legjobban - felelte Nyafi. Morgó odament hozzá.

- Szeretlek, Nyafi - szólt. - Leszel a feleségem?

- Igen - felelte Nyafi.

- És ki is mentettelek a mocsárból - mondta Morgó. - Nem haltál meg.

- Akkor jó - bólintott Nyafi. - Ennek nagyon örülök.

13

Colleen már felvette új, piros ruháját, és izgatottan várta vendégeit. Lórin és Melindán kívül senkinek nem szólt előre, hogy a zsúron fiúk is lesznek. Megszólt a csengő.

Colleen szíve nagyot dobant. Azt kívánta, hogy Jeff legyen az, de azt is, hogy ne ő legyen. Összeszedte magát, és ajtót nyitott.

Judy és Betty érkezett meg. Mindketten átadtak egy-egy szép csomagot az ünnepeltnek. - Júj, mi van benne? - kérdezte izgatottan Colleen. A lányok persze nem árulták el.

- Ki jön még? - kérdezte Judy, miután leültek a nappaliban.

Colleen az ujján számolva sorolta a meghívottakat.

- Hát ti ketten, aztán Lori és Melinda, Karén, Amié és

Dena... - Itt szünetet tartott, majd elhadarta az utolsó két nevet: - És Jef és Bradley...

- Bradley? - csodálkozott Betty. - Bradley Chalkers? Juj, ne! Judy olyan arcot vágott, mintha az ájulás kerülgetné.

- Nem mondtad, hogy fiúk is lesznek a zsúrodon - mondta szemrehányóan Betty.

Colleen megjátszotta az ártatlant.

- Nem mondtam? Pedig akartam mondani.

- Szerintem nekem nem is szabad olyan zsúrra mennem, ahol fiúk is vannak - jelentette ki Judy.

- Jó, de már ideadtad az ajándékomat - felelte Colleen.

Judy és Betty végül úgy döntöttek, hogy maradnak. Mikor újra megszólalt a csengő, mindhárom lány felsikoltott - de csak Amié és Dena érkezett.

Amié és Dena egyforma ruhát viseltek, még a zoknijuk és a cipőjük is egyforma volt. Nagyon jó barátnők voltak, és a szüleik sokszor együtt vitték el vásárolni őket. Mindig ugyanolyan ruhákat vettek. Aztán zsúrok előtt, de néha iskola előtt is, felhívták egymást, és egyeztettek, hogy mit vesznek fel. Ezúttal egy fehér és sárga virágmintás, kék ruhát választottak.

- Colleen fiúkat is meghívott! - újságolta nekik Betty.

- Bradley Chalkerst! - tette hozzá Judy.

Amié és Dena borzadva néztek egymásra. Colleen gyorsan átvette tőlük az ajándékait, hogy ne gondolhassák meg magukat. Mindkét ajándék piros-zöld papírba volt csomagolva.

A következő csengetés Karén érkezését jelezte. Még be se lépett az ajtón, máris felharsant a lányok kórusa:

- Colleen fiúkat is meghívott! Karennek tátva maradt a szája.

- Bradley Chalkerst - mondta Betty.

- És az új fiút - tette hozzá Amie. - Jeff Kis Finnt. Karén csendes, szégyenlős lány volt. Fennállt a veszély, hogy a fiúk jelenlétében egyetlen szót se lehet majd kihúzni belőle.

Újra megszólalt a csengő. Karén egy párnát szorított az arcára, a többiek felsikoltottak. Lori és Melinda érkeztek meg.

- Colleen fiúkat is meghívott! - újságolták kórusban a lányok.

- Jeff Kis Finnt és Bradley Chalkerst - mondta Dena. - Tudjuk - felelte vállvonogatva Lori. - Na és?

- Mi nem tudtuk - mondta Judy.

Most már nyolcan várták Bradleyéket. Közben nevetgéltek, és azt találgatták, tetszeni fognak-e az ajándékok Colleennek.

Megkérdezték, mi lesz uzsonnára, és milyen játékokat fognak játszani. Épp csak arról nem beszéltek, ami valamennyiüket a legjobban izgatta: a fiúkról.

Mikor Colleen elmondta Denának, hogy háromlábú futás is lesz, hirtelen csend támadt. Minden lány megrettent a gondolattól, hogy esedeg ő kerül párba valamelyik fiúval.

Colleen úgy tervezte, hogy ő fog Jelf-fel futni. Az eszébe se jutott, hogy ez esetben valamelyik barátnőjének kell párba állnia Bradleyvel.

Telt-múlt az idő, s lassan egy új, aggasztó kérdés fészkelte magát a lányok fejébe. Mi lesz, ha nem is jönnek el a fiúk? Furcsamód egyszerre úgy érezték, hogy a fiúk nélkül az egész zsúr szürke és unalmas lenne. Hol maradnak?

Colleen édesanyja bejött a nappaliba, és összeszámolta a jelenlévőket.

- Nyolc - közölte az eredményt. - Ki hiányzik még? Senki nem felelt.

- Ja, persze, a fiúk! - kapott észbe Mrs Verigold. - Hát, sokáig már nem várhatunk rájuk.

Colleen szája lefelé görbült.

- Hol maradnak?

44

Chalkerséknél megszólalt az ajtócsengő. Bradley, fején egy kúp alakú bohócsüveggel, az ajtóhoz rohant, és kitarta. Szemében furcsa, kicsit örült fény csillant.

Jeff állt az ajtóban, hóna alatt Colleen ajándékával. Kényelmes, hétköznapi öltözéket viselt; farmernadrágja még lyukas is volt a térdénél.

- Szia! - köszönt. - Készen vagy?

- Be kell csomagolni! - kiáltott fel Bradley. - Masni is kell rá!

-Mi van? - értetlenkedett Jeff.

Bradley sarkon fordult, és berohant szülei hálósobájába.

- Be kell csomagolni! - kiáltott rá az édesanyjára. - Masni is kell rá!

Mrs Chalkers levágott egy darab ragasztószalagot, és rámosolygott a fiára.

- Most csomagolom.

- Akkor jó. - Bradley visszaszaladt az ajtóhoz. - Anyukám most csomagolja - jelentette Jeffnek.

Így telt az egész délelőtt: Bradley fel és alá rohangált a házban, és kapkodva igyekezett felkészülni a délutáni zsúrra. Vagy hatszor átöltözött, mert fogalma sem volt, milyen ruhát kellene felvennie. Azt se tudta, hogyan kell majd viselkednie. Még azt se tudta, hogy mi mindent nem tud!

A bohócsapkát Claudiától kapta. A lány azt mondta neki, hogy egy pillanatra se szabad levennie.

- Az én ajándékomat becsomagolták a boltban, ahol vettem - mondta Jeff.

Bradley ezt meg se hallotta.

- Szakadt nadrágban kell menni? - kérdezte aggodalmaskodva.

-Mi?

Bradley berohant a konyhába, fogott egy kést, és lyukat fúrt vele a nadrágja térdébe.

Mire visszaért az ajtóhoz, Jeff már belépett a házba, és szóba elegyedett Claudiával.

- Egyenesen áll a süvegem? - fordult a nővéréhez Bradley. Claudiá végigmérte.

- Nehéz megmondani - felelte -, mert az egész fejed ferde.
Mrs Chalkers kilépett a hallba, kezében Colleen ajándékával.
- Tessék, becsomagoltam - szólt. - Szervusz! Te vagy Jeff, igaz? Én Bradley édesanyja vagyok.
- Kezit csókolom, Mrs Chalkers - köszönt Jeff. - Nincs rajta masni! - csattant fel Bradley.
- Nem találtam szalagot... - mentegetőzött Mrs Chalkers. Bradley döbbenetn nézett rá.
- De hát kell rá masni! - kiáltotta kétségbeesetten, majd Jeffhez fordult. - Ugye, kell rá masni?
- Nem.
- Akkor jó. - Bradley fellélegzett, és átvette anyjától az ajándékot.
Mrs Chalkers megpuszilta fiát, és jó szórakozást kívánt neki.
Bradley és Jeff elindultak az ajtó felé.
- Bradley! - szólt utána Mrs Chalkers -, elszakítottad a nadrágodat.
- Tudom - felelte Bradley, és becsukta maga mögött az ajtót.
Colleen csak két saroknyira lakott, így gyalog indultak el.
- Kéred a masnimat? - kérdezte Jeff. - Le tudom szedni. Bradley nyugtalanul rázta a fejét.
- Jól vagy? - nézett rá Jeff.
- Aaerze - felelte Bradley. Azt akarta mondani, hogy „aha, persze”, de nem tudta mozgatni a száját.
- Olyan furán viselkedsz... - jegyezte meg Jeff. - Mármint még magadhoz képest is.
Bradley megállt, és nagyot sóhajtott.
- Mi a baj? - kérdezte Jeff.
Bradley reszketett, mint a nyárfalevél. Pontosan úgy érezte magát, mint amikor megpróbálta beadni az első házi feladatát.
- Nem tudom, mit kell csinálni egy szülinapi zsúron - vallotta be megtörten.
Jeff nevetett.
Bradley leült a járdaszegélyre.
- Három éve nem voltam zsúron!
Jeff egy türelmetlen pillantással jelezte, hogy szívesen továbbmenne, aztán mégis leült barátja mellé.
- Nem kell izgulni - mondta. - Szülinapi zsúrra azért megy az ember, hogy jól érezze magát.
- Te hányszor voltál már zsúron? - kérdezte Bradley. Jeff vállat vont.
- Sokszor. Mit akarsz tudni a zsúrokról?
- Mindent.
- Jól van - bólintott Jeff. - Először is vedd le azt az iszonyú sapkát!
Így hát, mialatt a nyolc lány izgatottan várta őket, Jeff szép sorjában elmondott mindent Bradleynek, amit a zsúrokról tudni kell.

Bradley nézte, ahogy Jeff a gombra nyomja mutatóujját. A házban megszólalt a csengő. Szinte azonnal sikoltozás hangzott fel odabent, s egy szempillantással később Colleen ajtót nyitott.

- Boldog szüli... - fogott a dalba Bradley, de elhallgatott, mert Jeff oldalba bökte.

- Isten éltesse! - szólott Jeff, és átnyújtotta Colleennak az ajándékot.

- Isten éltesse! - visszhangozta Bradley, és követte barátja példáját.

- Júj, mi van benne? - kérdezte Colleen.

- Hát egy... - kezdte Bradley, de Jeff megint oldalba bökte. Colleen bevezette őket a házba.

- Nem szabad megmondani neki, mit hoztál - magyarázta suttogva Jeff.

- De hát kérdezte.

- Meg kell kérdeznie, de te nem árulhatod el. Senkinek ne mondd meg!

Bradley bólintott, mintha értené, pedig egyáltalán nem értette.

- Szia, Bradley! - köszönt Melinda. Bradley segélykérően nézett barátjára.

- Szia, Melinda! - köszönt Jeff.

- Szia, Melinda! - visszhangozta Bradley.

Colleen édesanyja kiterelte a társaságot a hátsó ajtón. A teraszon papírtányérokkal és papírpoharakkal megterített kempingasztal állt. Bradley kinézett egy helyet magának, és leült.

- Hű, de éhes valaki! - csóválta a fejét Colleen édesanyja. A lányok nevettek.

Bradley zavartan körülnézett. Senki nem ült le rajta kívül. Ijedtében olyan lendületesen pattant fel, hogy belerúgott az asztalba, s arról leesett egy papírpohár. Mikor lehajolt érte, a székét döntötte fel.

A lányok visítva nevettek. Bradley kétségbeesetten kapkodta a fejét. Amié felvette a földről a poharat, Dena pedig felállította a széket.

- Még nem eszünk! - súgta oda barátjának Jeff, miután Bradley elmenekült az asztal közeléből. - Előbb játszunk.

Bradley elsápadt.

- Csak csináld mindig azt, amit én! - utasította Jeff.

Ekkor egy jókora kutya jelent meg a teraszon. A hátsó ajtón szaladt ki, és egyenesen felugrott Bradleyre, sáros tap-pancsaival jól összepiszkolva a fiú fehér ingét. Bradley kis híján hanyatt esett.

- Nyuszi! - csattant fel Colleen édesanyja. - Mit csinálsz!? A szögletes pofájú, vörös, drótszőrű kutya erre négy lábra ereszkedett, de nem tágitott Bradley mellől.

- Fura, mert Nyuszi különben fél az idegenektől - jegyezte meg Colleen.

Bradley megsimogatta a kutya fejét. Örült, hogy Nyuszi kedveli őt.

Colleen édesanyja a váltóversenyhez két ötfős csapatra osztotta a vendégeket. Jeff és Bradley ellenfelek lettek, mert Mrs Verigold úgy vélte, nem lenne igazságos, ha a két fiú egy csapatban versenyezne.

A gyerekek felsorakoztak egymás mögé. Bradley középre került a csapatában. Amié és Betty álltak előtte, Judy és Dena mögötte. Jeff, ald a másik sorban állt, Colleennal beszélgetett. Bradley ebből arra következtetett, hogy neki is beszélgetnie kellene valamenyik csapattársával, de semmilyen téma nem jutott eszébe. A lányok különben is jól elvoltak egymással, így hát Bradley inkább megsimogatta Nyuszi fejét.

-Felkészülni! - szölt Mrs Verigold. - Vigyázz... Rajt!

A verseny elkezdödött, s egyszerre Bradley összes csapattársa kiabálni kezdett:

- Szaladj, Amié!

- Hajrá!

- Gyorsabban, Amié!

Amié futott, ahogy a lába bírta. Mikor elérte a kert végében álló fát, megérintette, és már szaladt is vissza. Belecsapott Betty tenyerébe, mire Betty kezdett el rohanni a fa felé.

- Mindent bele, Betty! - kiabálta Bradley kivételével mindenki.

- Lassabban, Betty - motyogta Bradley, s magában azt kívánta, bár sose érne vissza a lány.

Hátrafordult. A mögötte álló Judy teli torokból kiabált: -Hajrá, Betty!

-Nem akarsz helyet cserélni? - kérdezte Bradley.

-Nyújtsd ki a kezed! - kiáltott rá válasz helyett Judy.

Bradley gyorsan előrefordult. Még épp idejében előrenyújtotta a tenyerét. Betty belecsapott, és Bradley futásnak eredt.

Lélekszakadva rohant a fa felé.

- Hajrá, Bradley! - harsogta valald a háta mögött. - Mindent bele!

A biztatás még gyorsabb futásra ösztönözte. Nyuszi ugatva szaladt mellette.

A másik csapatban épp Melinda volt soron. Elönnyel indult, de mire elérték a fát, már lemaradt. Bradley megcsúszott a fordulóban.

Majdnem elesett, de végül visszanyerte egyensúlyát, és már rohant is ujjongó csapattársai felé.

-Gyere! Rohanj! - kiabálták a lányok.

Bradley belecsapott Judy tenyerébe, és lefékezett. A térdére támaszkodott, hogy kifújja magát, de néhány másodperc múlva már mindenkinél hangosabban kiabálta:

- Szaladj, Judy! Mindent bele! - Később pedig: - Hajrá, Dena!

Mikor Dena végül célba ért, csapattársai ugrándozi kezdtek örömlükben. -Mi történt? - kérdezte Bradley.

- Gyöztünk! - ordította Betty. Erre Bradley is ugrálni kezdett.

- Mind az öten kapunk két-két pontot - világosította fel Judy.

Ez újdonság volt Bradley számára. Jeff elfelejtette mondani, hogy pontozás is lesz. Judy elmagyarázta a dolgot.

- A győztes csapat minden tagja kap két pontot. A vesztesek egy pontot kapnak...

- Ez végül is ugyanaz - vágott a szavába Betty -, mintha a győztesek egy pontot kapnának, a vesztesek meg egyet se, de így a vesztesek nem szomorkodnak annyira.

- Én mondom el neki! - mérgelődött Judy. - Minden forduló után új csapatokat csinálunk, és a verseny végén Colleen anyukája összeszámolja a pontokat. Az a lány, akinek a legtöbb pontja van, elsőnek választhat a nyeremények közül. Aztán az a lány jön, akinek a második legtöbb pontja van, és így tovább.

- Colleen anyukájánál van egy névsor, ahova felírja, kinek hány pontja van - magyarázta Betty.

- Én mondom el neki! - csattant fel Judy. - Colleen anyukájánál van a névsor a pontokkal.

Bradley kacagott a gyönyörűségtől.

- Minden szülinapi zsúr ilyen izgalmas? - kérdezte.

Judy és Betty egymásra néztek. Ezt a zsúrt egy dolog tette izgalmassá: a fiúk jelenléte - de ezt persze nem mondhatták el Bradleynek.

- Még sohase voltál szülinapi zsúron? - kérdezte csodálkozva Betty.

- Már nagyon rég nem voltam. Azóta, hogy egyszer hazaküldtek.

- Ha nem értesz valamit, nyugodtan kérdezz meg engem - ajánlkozott Betty.

- Vagy engem - vágta rá Judy.

- Én több zsúron voltam, mint te - jelentette ki Betty.

- Nem is igaz! - vágott vissza Judy, majd Bradleyhez fordult. - Nem igaz.

- Na és Holly zsúrja? - vitatkozott Betty. - Azon te nem

is voltál!

- Azért, mert nyaralni voltunk - felelte Judy.

- De akkor se voltál.

A következő futamra új csapatok alakultak. Bradley Bettyvel, Amie-vel, Karennal és Melindával került össze. Ezúttal fél lábon kellett elugrálni a fáig és vissza.

- Fél lábon! - lelkesedett Bradley.

Lelkesen szurkolt minden egyes csapattársának, s mikor ő került sorra, a többiek is szurkoltak neki. Most is az ő csapata nyert.

- Nagyon jól ugrálsz - fordult Bradley Melindához a futam után. - Kétszer akkorákat ugrottál, mint Colleen.

Melinda büszkén mosolygott.

- Te is jól ugrálsz - viszonozta a dicséretet.

Colleen édesanyja felírta a pontokat, majd ismét újabb csapatok alakultak. Ezúttal páros lábon kellett ugrálniuk.

-Páros lábon! - rikkantotta Bradley.

És ez így ment tovább, fordulónként más és más csapatösszeállításban. Bradley és Jeff soha nem kerültek egy csapatba, s mivel Colleen mindig úgy intézte, hogy Jeff-fel legyen, ő se került össze Bradleyvel.

Bradley ennek külön örült. A többiektől már nem félt, de Colleen-től azért még igen. Attól tartott, hogy a lány esetleg megint kérdez tőle valamit, amire nem szabad válaszolnia.

Lórával a hátrafelé futásnál került egy csapatba. A lány mögötte állt, és végig a fülébe visított. És ő élvezte! Kétszer olyan hangosan kellett bömbölnie, csak hogy hallja a saját hangját.

Még akkor is csengett a füle, mikor Mrs Verigold kihirdette, hogy a következő futam bukfencverseny lesz.

Bradleynek nyomban elment a kedve a nevetéstől. Hiszen ő nem tud bukfencezni! Szorongva pislogott Nyuszira.

Annál nagyobb volt a megkönnyebbülése, mikor kiderült, hogy a csapatából senki nem tud bukfencet vetni! Ez volt ám csak a mulatság! Mindenki dőlt a nevetéstől. Bradley, mikor rákerült a sor, gurult jobbra, gurult balra, épp csak előre nem sikerült neki.

Rádásul valahányszor földet ért a feje, Nyuszi odaugrott, és megpróbált belenyalni a fülébe. Ki tudja, talán jobban ment volna Bradleynek a bukfence-zés, ha nem rázkódott volna végig a nevetéstől.

Az ellenfelek mind jó bukfencezők voltak. Véletlenül így jöttek össze a csapatok. De mindannyiuk közül Karén volt a legjobb.

- Indulnod kellene az olimpián! - mondta neld Bradley a futam után.

Karén mosolygott, és elpirult.

Bradley is mosolygott, Bár ő maga ezúttal a vesztes csapatban volt, mégis ezt a futamot találta a legvidámabbnak az összes közül.

Rádásul a lányoknak, akik mind szoknyácskában voltak, bukfencezés közben kilátszott a bugyijuk!

46

Colleen édesanyja felszólította a versenyzőket, hogy alakítsanak párokat a háromlábú futáshoz. Jeff és Colleen félősen pislogtak egymásra.

Az egyik párt Judy és Betty alkották. Egymás mellé álltak, és ádkarolták egymás vállát, Mrs Verigold pedig összekötötte a belső lábukat.

Lori Melindával állt párba. Bradley meg is mosolyogta őket, hiszen Melinda majdnem kétszer olyan magas volt, mint Lori.

Amié és Dena még viccesebben festettek. Mivel egyforma ruhában voltak, úgy néztek ki, mint egy kétféjű szörnyeteg. Bradley persze nem hitt a szörnyetegekben.

Karén ekkor kapott csak észbe. Ha Jeff összeáll Colleen-nal, akkor neki Bradleyvel kell futnia!

- Es, Ön... - fordult Colleenhez Jeff. - Neked ki a párod?

-Még senki - felelte a lány. - És neked?

- Még senki.

Ezen a ponton avatkozott be Colleen édesanyja. Úgy vélte, nem volna illendő összekötni egy fiú és egy lány lábát, ezért Jeffet Bradleyvel, Colleent pedig Karennel állította párba.

Bradley örült, hogy végre egy csapatban lehet Jeff-fel. Colleen és Jeff se bánták. Persze, kedvelték egymást, de azért ott még nem tartottak, hogy átkarolják egymás vállát, és összekötött lábbal botladozzanak. Csak Karén volt egy ki-csit lelobozva. Ő izgalmasnak tartotta volna egy párba kerülni Bradleyvel.

Az öt páros felsorakozott a rajtvonalon. Egyszerre indultak, hiszen ez nem váltóverseny volt. A kerítésig kellett elszaladniuk, és vissza.

- Ne próbálj túl gyorsan futni - figyelmeztette barátját Jeff. - Az a fontos, hogy egyszerre lépünk, és ne essünk el.

Bradley bólintott.

-Felkészülni! - emelte fel a kezét Mrs Verigold. - Vigyázz... Rajt!

Jeff és Bradley két lépés után hasra estek.

A felállítás nem volt túl egyszerű művelet, mert folyton visszarántották egymást a földre. Végül mégis sikerült feltápázkodniuk, és a többiek után eredtek.

- Külső, belső, külső, belső - diktálta a ritmust Jeff, s így a lábuk most már tényleg egyszerre lendült.

A többi páros előbb érte el a kerítést, de csak nagy nehezen tudtak visszafordulni. Jeff és Bradley egyszerűen lefeküdtek a földre, megfordultak, és felálltak. Ez sokkal gyorsabb megoldás volt.

Amié és Dena néhány lépéssel elöttük jártak. Amié balról akarta kikerülni a fát, Dena viszont jobbról, így aztán a fának ütköztek.

- Külső, belső, külső, belső - darálta Jeff, miközben Bradleyvel elbicegtek a lányok mellett.

A mezőnyt ekkor még a Karen-Colleen páros vezette. Ők azonban egyszer csak kiestek a ritmusból, és felbuktak. Judy és Betty megbotlottak bennük, és rájuk estek.

Lórinak és Melindának meg kellett állniuk, hogy kikerüljék a kapálózó rakást.

Jeff és Bradley elhúztak mellettük, s így átvették a vezetést.

- Külső, belső, külső, belső - zihálta Jeff, de valahol eltéveszthették a lépést, mert a „külső” vezényszóra a belső lábukkal léptek, a „belső”-re pedig a külsővel.

- Vigyázz, Bradley, fordítva lépsz! - rikkantotta Lori. -Mi? Aaa, bhümp!

Amié és Dena zuhantak át elsőként a célvonalon. A Lori-Melinda páros lett a második. Jeff és Bradley a harmadik helyen másztak be a célba. Judy, Betty, Karén és Colleen ekkor még mindig összegabalyodva kalimpáltak a fűben.

Miután mindenki megszabadult a párjától, a versenyzők összegyűltek a terasz mellett.

-Most mi lesz? - kérdezte Bradley.

- Colleen anyukája összeadja a pontokat - felelte Betty.

- Aztán mindenki húz egy nyereményt - tette hozzá Judy.

- Engem kérdezett! - ripakodott rá Betty.

A társaság elcsendesedett, mert Mrs Verigold jelezte, hogy kihirdetné a végeredményt.

-A győztes... - kezdte, majd hatásszünetet tartott. - A győztes... Bradley!

Bradleyt mindha fejbe kólintották volna. Igaz, a háromlábú futás és a bukfencezés kivételével mindig a győztes csapatban volt, de a verseny izgalmaiban nem is gondolt bele ebbe.

A többiek tapsától kísérve odalépett Mrs Verigoldhoz, aki átadott neki egy kék szalagot, amin ez állt: „Első helyezett”. Se Jeff, se a lányok nem mondták neki, hogy a győztes szalagot is kap. Azután választania kellett egyet a díjak közül.

A kosárban sok szép nyeremény volt: babák, sminkkészlet, kölni, fülbevalók, hajcsatok. Bradley egy szájharmonikát választott.

Melinda volt a második helyezett. Őt Amié, Judy, Dena, Karén, Lori és Betty követték. Jeff utolsó lett, de nem is számított jobb helyezésre azok után, hogy soha nem volt Bradley csapatában. Tulajdonképpen holtversenyben lett utolsó Colleennal, de Colleen mint ünnepelt és az összes ajándék tulajdonosa, nem kapott díjat.

Jeff kivette a kosárból az utolsó ajándékot, egy babaruhát.

- Köszönöm - mondta udvariasan.

- Na és most? - érdeklődött Bradley.

- Most fagyit és tortát eszünk - világosította fel Melinda. - Ajaj... - aggodalmaskodott Bradley.

Melinda nevetett.

A vendégek asztalhoz ültek. Colleené volt a díshely az asztalfőn. Bradley Jeff és Melinda közé került, vele szemben Judy és Betty ültek.

- Colleen anyukája mindjárt hozza a tortát - magyarázta Judy.

-Amin gyertyák lesznek - tette hozzá Betty.

- Én mondom el! - torkolta le Judy. - Gyertyák lesznek rajta.

Kisvártatva Mrs Verigold valóban megjelent a tortával, és mindenki énekelni kezdett. Bradley erre nem volt felkészülve. A dallamra és a szöveg elejére emlékezett, de a befejezéssel már gondjai voltak. így énekelt:

Boldog születnapot!

Boldog születnapot!

Boldog... sten éltesen, Colleen!

Isten... dog születnapot!

Boldog szülinea...

Majdnem végigharsogta a plusz sort, mire rádöbbsent, hogy már csak ő énekel. Mindenki nevetett.

- Nem tehet róla - kelt a védelmére Judy. - Nagyon régóta most van először zsúron.

- Tíz gyertya van a tortán, mert Colleen tízéves - magyarázta Betty.

- Aha! - bólogatott Bradley. - Értem! Lori nevetett.

Colleen egy szuszra elfújta az összes gyertyát.

- Ez azt jelenti, hogy teljesül a kívánsága - sietett a magyarázattal Melinda.

- De nem árulhatja el, hogy mit kívánt, mert akkor nem teljesül - tette hozzá Lori.

Bradleynek sikerült úgy megennie a tortát és a fagyit, hogy nem piszkolta össze se az asztalt, se a ruháját. Evés után a vendégek bevonultak a nappaliba. Elérkezett az ajándékbontás ideje.

- Az enyémet bontsd ki először!

- Ne, az enyémet!

- Ott az enyém!

- Bontsd ki az enyémet, Colleen - szállt be a lelkes ajánl-kozásba Bradley.

Az ünnepelt sorban kibontotta a csomagokat, a vendégek pedig minden ajándékot megcsodáltak. -Milyen szép!

- Nahát!

- Júj, de szeretnék én is egy ilyen!

Bradley a tőle telhető legnagyobb átéléssel vette ki a részét az ajándékok méltatásából, pedig kevés olyat látott köztük, aminek valóban maga is örült volna.

Colleen most újabb csomagot vett a kezébe.

-Azt tőlem kaptad! - rikkantotta Bradley.

Colleen először is felolvasta a jókívánság-kártyát. Annak külső oldalán egy ütőjét megsuhintó baseballjátékos képe volt látható, valamint a következő szöveg: „Remélem, hogy az ajándékom...” A belső oldalra ezt a szöveget nyomtatták: „... telitalálat!”, a képen pedig a játékos ütője épp a labdához ért. Ez alatt ott állt Bradley kézzel írt üdvözlője: „Boldog születésnapot! Szívből jövő szeretettel, Bradley.”

A szobában kitört a hangzavar.

- Szívből jövő szeretettel! - visította Amie. - Szívből jövő szeretettel!

Bradleynek görcsbe rándult a gyomra. Most döbbsen csak rá, milyen szörnyű hibát követett el.

- Bradley szerelmes Colleenba! - harsogta Dena.

- Húúúú, Bradley! - fintorgott Judy. -Mikor lesz az esküvő? - csúfolódott Lori.

- Hagyjátok abba! - kiabálta Karén.

A lányok elhallgattak, és döbbsenten bámultak Karenra.

-Mi olyan nagy szám ebben? - mérgelődött Karén. -Tisztára éretlenek vagytok!

Colleen letépte a csomagolópapírt, és kinyitotta a dobozt. Mikor meglátta, mi van benne, tátva maradt a szája.

- Fú! - álmélkodott Lori.

- Mutasd meg! - követelte Amie.

Az ajándék az emberi szív modellje volt. Látszott rajta az összes visszer, a verőéi-, a főütőér. A szívbillentyűk nyíltak és csukódtak, s az egész modell szétszedhető volt alkotórészeire.

- Milyen szép! - dicsérte Melinda.

- De szeretnék én is egy ilyet! - tódította Betty.

Bradley büszkén mosolygott. Az ajándék sikere még a versenyen kivívott győzelemnél is nagyobb öröm volt számára. Persze előre tudta, hogy Colleennak tetszeni fog a modell, hisz Carla megmondta, hogy az olyan ajándéknak, amiben benne van az ember szíve, mindenképp örül, aki kapja.

Colleen kibontotta a maradék ajándékait, aztán véget ért a zsúr, és mindenki hazament.

Jeff és Bradley együtt indultak el. Még nem kezdett el sötétedni, de az utcai lámpák már égtek.

-Na, hogy érezted magad? - kérdezte Jeff.

-Nagyon jól! - felelte lelkesen Bradley. - Az vicces volt, amikor odaadtam Colleennak az ajándékot, és megkérdezte, mi az, és majdnem elárultam neki! Meg az is, amikor csak én ültem le az asztalhoz! „Hú, de éhes valaki!” De aztán elkezdődött a verseny, és még a vesztesek is kaptak pontot! Csak máskor nem írom azt, hogy „szívből jövő szeretettel”. Karén nagyon jól bukfacezik. Fura, hogy a kutyájukat Nyuszinak hívják. Ha nyuszijuk lenne, biztos Kutyának neveznék el!

Azzal megfújta szájharmonikáját.

Jeff kezében ott lógott a babaruha.

47

Kedves Carla! Szia! Milyen színű ing van ma rajtad? Ne haragudj, hogy kiabáltam veled. Képzeld, hibátlanul írtam meg a számtandolgozatot! És nem is téptem össze! Elküldeném neked, de nincs nálam, mert Mrs Ebbel kiakasztotta a falra. Milyenek az óvodások? Biztos nagyon szeretnek téged. Kérd meg őket, hogy rajzoljanak neked. És tanítsd meg őket bukfacezni! Köszönöm, hogy visszaadtad a könyvet, amit már nekem adtál. Én is küldök neked egy ajándékot. Szívből adom, ezért nem küldheted vissza. Szívből jövő szeretettel Baráti üdvözléssel Szívből jövő szeretettel Bradley

U. i. Nyafinak hívják.

Bradley összehajtotta a levelet. A borítékra ráírta Carla nevét, alá pedig a Willow Bend School címét. Nyafi megölelte Morgót, és adott neki egy nagy pusztit.

- Ég veletek, barátaim - búcsúzott.

- Ég veled, Nyafi - búcsúztak az állatok.

- Hiányozni fogsz - mondta Morgó.

Bradley betette a borítékba a levelet, meg a félfülű kis piros nyulat, majd az ablak felé fordult, és kibámult rajta.

Aztán újra a dudorodó borítékra nézett, és elfintorodott. Nagyon különös fintor volt ez: pontosan olyan, mint egy szelíd mosoly.

Ha tetszett Bradley története, olvassátok el Stanley kalandját is!